

Oživení a reformace

3/2013

PRŮVODCE STUDIEM BIBLE



Obsah

1. Oživení – naše velká potřeba
2. Modlitba – pulz oživení
3. Boží slovo – základ oživení
4. Svědectví a služba – ovoce oživení
5. Poslušnost – ovoce oživení
6. Pokání – podmínka oživení
7. Jednota – svazek oživení
8. Rozpoznávání – ochrana oživení
9. Reformace – výsledek oživení
10. Reformace – ochota růst a měnit se
11. Reformace – nový způsob myšlení
12. Reformace – obnova narušených vztahů
13. Slíbené oživení a dokončení Božího díla

Za materiály ke studiu sobotní školy je zodpovědné oddělení sobotní školy při Generální konferenci Církve adventistů sedmého dne a oddělení sobotní školy při Česko-Slovenské unii. Text materiálů byl při překladu upraven podle pravidel dohodnutých s oddělením sobotní školy při Generální konferenci.

Oživení a reformace

Průvodce studiem Bible

Autor: Mark Finley

Šéfredaktor: Clifford R. Goldstein

3. čtvrtletí 2013

Foto: Photos.com

Grafická úprava a sazba Stanislav Staněk 

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.

pro Církev adventistů sedmého dne

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.

Vydání první, Praha 2013

ISBN 978-80-7172-843-6

ISSN 0409-3208

Úvod

Boží Duch usiluje o to, aby oživení prožívala každá generace Božího lidu. Oživení je trvalá, každodenní zkušenost.

Naše srdce má sklony k bloudění, naše mysl má tendenci odchylovat se od věčných k světským věcem. Naše myšlenky velmi rychle sklouznou od nebeských záležitostí k pozemským. Příliš často jsme otroky hluboce zakořeněných zvyků. A někdy jsme zmateni ze svých vlastních postojů a reakcí.

Je to způsobeno hříšnou lidskou přirozeností. „Lidské srdce je ze všeho nejzrádnější, je nenapravitelné – kdo mu rozumí?“ (Jr 17,9; B21). Je pro nás přirozené, že se odvracíme od Boží cesty a jdeme svou vlastní. „Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou...“ (Iz 53,6). S apoštolem Pavlem proto voláme: „Jak ubohý jsem to člověk!“ (Ř 7,24). A s Davidem prosíme: „Hospodine, ve své lásce prosím obživ mě!“ (Ž 119,159; B21).

Oživení znamená, že milosrdný a laskavý Bůh chce s námi prohloubit vztah. On je iniciátorem oživení. Jeho Duch v nás probouzí touhu. Jeho Duch nás usvědčuje z naší bídy. Jeho Duch zjevuje Ježíšovu dobrotu a milost.

V průběhu celých dějin způsoboval Duch Boží mocné probuzení. Když se Izrael odchytil od Božího záměru, Bůh použil mladého krále Jósijáše, aby přivedl národ zpět k Hospodinu. Potom přišlo velké oživení. Při zasvěcení chrámu řekl Bůh Šalomounovi: „A můj lid, který se nazývá mým jménem, se pokoří a bude se modlit a vyhledávat mě a odvrátí se od svých zlých cest, tehdy je vyslyším z nebes, odpustím jim jejich hříchy a uzdravím jejich zemi“ (2Pa 7,14). Bůh si přál, aby Izrael splnil podmínky pro oživení a okusil jeho moc, a tak se mohl stát světlem lásky pro celý svět.

Když Boží lid reagoval na jeho výzvu k oživení, Bůh mocně působil. Tak tomu bylo v novozákonní církvi, v průběhu reformace i v adventním hnutí. Tak tomu bude s Božím lidem i na konci času. Duch svatý bude dán v plnosti a zem bude „ozářena jeho slávou“ (Zj 18,1).

Toto čtvrtletí se budeme zabývat různými aspekty oživení a reformace. Budeme si společně klást různé otázky: Jaké podmínky je třeba splnit, aby Bůh poskytl plně svého Ducha? Čeká Bůh na nějaký konkrétní okamžik, aby v posledních dnech dal své církvi Ducha svatého? Co znamená, že máme žít Duchem naplněný život? Je něco, co můžeme udělat, abychom spolupracovali s Bohem a mohli už nyní přijmout déšť Ducha svatého? Kde začíná oživení a reformace?

Ellen Whiteová o významu oživení napsala: „Oživení pravé zbožnosti mezi námi je naše největší a nejnaléhavější potřeba.“ (1SM 121) Když budeme toto čtvrtletí studovat témata jako modlitba a oživení, Boží slovo a oživení, svědectví a oživení, dokončení díla a oživení a další s tím související témata, modleme se, aby Bůh silně promlouval k našemu srdci a přitahoval nás blíže k sobě.

Chceš, aby ve tvém srdci mocně působil Boží Duch? Chceš, aby už dnes učinil ve tvém životě něco výjimečného? Pros o to Boha, On odpovídá na modlitby. Boží požehnání přijde v takové míře a takovým způsobem, jak si to ani neumíš představit.

Mark Finley, známý evangelista a místopředseda Generální konference (2005–2010). Po odchodu do důchodu se stal poradcem předsedy Generální konference a věnuje se oblasti oživení a reformace. Mark Finley a jeho manželka Ernestina mají tři děti a dvě vnoučata.

Oživení – naše velká potřeba

Texty na tento týden:

Zj 3,14–21

Základní verš

„Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večerět a on se mnou.“ (Zj 3,20)

Sbor v Laodikeji je posledním ze sedmi sborů, které jsou vyjmenovány v knize Zjevení. Název Laodikea znamená „lid soudu“, což je vhodný symbol pro Boží lid v posledních dnech.

Město Laodikea se nacházelo v údolí na jihozápadě dnešního Turecka. Bylo to významné finanční a hospodářské středisko, centrum módy a vzdělání. Obyvatelé tohoto města byli soběstační, sebevědomí a bohatí.

Městu však chyběla životně důležitá věc – zdroj vody. Přiváděli ji akvaduktem z pramene, který se nalézal 8 kilometrů jižně od města. Než se voda dostala do města, byla vlažná. Ježíš použil tuto symboliku, aby znázornil vlažný stav své církve v posledních dnech. Představuje ji jako sebevědomou, spokojenou a duchovně lhostejnou církev, která ztratila nadšení. Tato církev nutně potřebuje duchovní oživení.

Přesto jsou slova adresovaná Laodikeji plná naděje. Kristus laskavě promlouvá ke svému lidu. Jeho poselství je jasné: Naplním potřeby vašeho srdce a oživím vaše nejhlubší duchovní touhy.

Naděje pro vlašné Laodikejské

¹⁴Andělu sboru v Laodiceji napiš: „Toto praví Amen, svědek věrný a pravý, původ Božího stvoření: ¹⁵Znám tvé skutky; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený nebo horký!“ (Zj 3, 14. 15; ČSP)

Osobní studium

Každému ze sedmi církevních sborů ze Zj 2 a 3 se Ježíš představuje způsobem, který odpovídá jeho duchovnímu stavu. Při představení sboru v Laodiceji (ČEP) mluví o jistotě duchovní obnovy pro všechny, kteří budou věnovat pozornost jeho výzvě. Ježíš se laodikejskému sboru představil jako „Amen, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího“ (Zj 3, 14. 15, viz také 2K 1, 20; J 3, 10. 11; Ko 1, 13–17).

Ve Zj 3, 14 je pro počátek použito řecké slovo „arché“. Toto slovo může odkazovat na někoho, kdo je původcem nějaké události nebo konání. V tomto kontextu slovo „arché“ odkazuje na Ježíše jako na Stvořitele (J 1, 1–3; Ef 3, 8. 9).

To je velmi důležité. Ježíš, který vyřkl slovo, a vznikly světy, který stvořil zemi a všechen život – ten samý Ježíš dává naději Laodiceji. Všemocný Stvořitel může stvořit nový život. V našem srdci může rozdmýchat nové duchovní probuzení. Může změnit náš duchovní život.

Aplikace

Přečti si texty v 2K 5, 17 a Ga 6, 14. 15. Co pro tebe osobně znamenají? Proč je poselství pro Laodikeu poselstvím naděje? A i když je toto poselství ostrou výčitkou, proč jsou úvodní slova zdrojem povzbuzení? Který ze třech Ježíšových titulů v tomto textu (Amen, věrný a pravý svědek, původ Božího stvoření) tě nejvíce oslovuje? Proč?

Láskyplná výčitka

¹⁵Vím o tvých skutcích; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! ¹⁶Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech. (Zj 3, 15. 16)

Osobní studium

Proč Ježíš vyslovuje na adresu laodikejských tak ostrou výčitku? Co znamená být vlažný? Jaké jiné slovo mohl Ježíš použít místo slova „vlažný“?

K textu Zj 3,15.16 Ellen Whiteová poznamenává: „Poselství pro církevní sbor v Laodikeji se rozhodně vztahuje na ty, jejichž náboženská zkušenost je nevýrazná a kteří nenesou jasné poselství ve prospěch pravdy.“ (7BC 962) To je velmi výstižné vyjádření. Nevýrazná náboženská zkušenost je bez života. Navenek má „obal“ křesťanství, ale chybí jí jádro, podstata. Má vnější formu, ale chybí jí živá moc. Laodikejští nejsou heretici ani nebezpeční fanatici. Jsou prostě duchovně přiměřeni, lhostejní věřící, navenek se jeví jako dobří a morálně nezkažení. Pavel je popisuje jako ty, kteří se „budou tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat“ (2Tm 3,5). Ježíš mluví ke svému lidu, který ho „ctí rty, ale srdce jejich je daleko ode mne“ (Mt 15,8).

Náš Pán však miluje svůj lid a nenechá ho sejít na scesti a do záhuby. Udělá cokoliv, aby v srdcích svých následovníků znovu zapálil duchovní plamen. Za ostrou výčitkou se ukrývá velká láska. Za trestem se ukrývá uzdravení. U proroka Ozeáš se setkáváme s podobným postojem v jeho výzvě k pokání: „Pojďte, vraťte se k Hospodinu, on nás rozsápal a také zhojí, zranil nás a také obváže“ (Oz 6,1). Prostuduj si i další texty o Božích výčítkách a pokáráních: Žd 12,7–11; Jb 5,17–19; Ž 94,12; Př 29,15.17.

Aplikace

Použil Bůh někdy bolestné a nepříjemné zkušenosti, aby tě pokořil a přitáhl bližší k sobě? Kdy? Co ses z těchto zkušeností naučil? Máš obavu, že se něco podobného může opakovat, nebo ses dostatečně poučil?

Představy a realita

Vždyť říkáš: Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bédný a nuzný, slepý a nahý. (Zj 3,17)

Osobní studium

Mezi slovy a činy Laodikejských byl velký nesoulad. Ještě větší rozdíl byl mezi jejich zdánlivou a skutečnou duchovní zkušeností. Bůh si o nich myslí něco úplně jiného, než si oni myslí sami o sobě. Je namístě otázka: Jak mohou být lidé tak slepí a nevidět svůj skutečný duchovní stav? Otázku je možné položit ještě trochu nepřijemněji: Jak můžeme být tak slepí, že si neuvědomujeme svůj duchovní stav?

Jeden ze satanových osudných klamů je, že nás natolik oslepí, až si nebudeme uvědomovat své duchovní potřeby. Někteří náboženští představitelé v době, kdy Ježíš působil na této zemi, byli tak slepí, že si neuvědomovali vlastní duchovní chudobu. Čtli Písmo, zachovávali sobotu, odevzdávali desátky, čekali a těšili se na příchod Mesiáše. A přesto byli mnozí ve tmě. Neviděli duchovní království, které přišlo s Ježíšem. Ježíš je označil jako „slepé vůdce“ (Mt 23,14). Sboru do Korintu apoštol Pavel píše o těch, kterým „zaslepil bůh tohoto světa mysl“ (2K 4,4; B21). To je důvod, proč Ježíš řekl, že přišel, aby „vyhlásil slepým navrácení zraku“ (L 4,18). Pokud mu to dovolíme, Ježíš uzdraví duchovní zrak, který jsme ztratili. Vždy, když v Novém zákoně Ježíš uzdravil slepé oči, chtěl tím také otevřít mysl člověka, aby viděl duchovním zrakem.

Aplikace

Přemýšlej o podobnostech mezi podobenstvím o deseti družičkách (Mt 25,1–13) a laodikejskými věřícími. Jak můžeme zůstat duchovně bdělí? Proč je tak snadné stát se duchovně vlažným? Jak můžeme čelit náboženské lhobejnosti?

Boží lék

¹⁸Radím ti, abys u mne nakoupil zlata ohněm přečištěného, a tak zbohatl; a bílý šat, aby ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu; a mast k potření očí, abys prohlédl. ¹⁹Já kárám a trestám ty, které miluji; vzpamatuj se tedy a čiň pokání. (Zj 3,18.19)

Osobní studium

Laodikejský sbor má naději. Naději mají všichni, kdo jsou postiženi duchovní lhostejností a nevšímavostí. Bůh má lék. Bůh promlouvá ke své církvi. Pokud budou lidé poslouchat a přijmou Boží radu, pak má církev naději.

Co Ježíš míní tím, když mluví o zlatě ohněm přečištěném, bílém šatu a masti k potření očí?

„Ježíš jde ode dveří ke dveřím. Zastaví se před každým chrámem duše a říká: ‚Hle, stojím přede dveřmi a tluču.‘ Jako nebeský Obchodník otvírá své poklady a volá: ‚Radím ti, abys u mne nakoupil zlata ohněm přečištěného, a tak zbohatl; a bílý šat, aby ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu.‘ Zlato, které nabízí, je bez příměsí. Je vzácnější než ofírné zlato. Je to víra a láska. Bílé roucho, které si máme obléci, je roucho jeho spravedlnosti. Olej na pomazání očí je olej jeho milosti, která otevře oči tomu, kdo je slepý a ve tmě, aby dovedl rozlišovat mezi dílem Božího Ducha a duchem nepřítelů. Otevřete mi, říká velký Obchodník, majitel duchovního bohatství, a dohodneme se. To jsem já, váš Vykupitel. Kupujte ode mě.“ (Ellen Whiteová, The Advent Review and Sabbath Herald, 7. 8. 1894)

Prostuduj si i texty v 1Pt 1,7; Za 3,1–5; Zj 19,7–9 a Ef 4,30.

Aplikace

Ellen Whiteová cituje Zj 3,20, kde je napsáno, že Ježíš stojí u dveří a tluče. Ježíš klepe, zvoní. Neotvírá dveře násilím, nechce je vylomit. Bez ohledu na to, co je pro nás Bůh ochoten udělat, musíme se my rozhodnout a dovolit mu vejít. Polož si otázku: Chci, nebo nechci mu otevřít dveře? A pokud ne, proč? Co mi brání v tom, abych dveře otevřel? Který hřích nebo nedostatek je příčinou toho, že mu nechceš otevřít? Proč je pro tebe tak těžké mu otevřít?

Neoblomná láska

²⁰Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. ²¹Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na trůn, tak jako já jsem zvítězil a usedl s Otcem na jeho trůn. (Zj 3,20.21)

Osobní studium

Večeře na Středním východě byla a je velmi důležitá událost. Po celodenní práci se lidé vrátili domů a při večeři se okolo stolu shromáždila celá rodina – prarodiče, rodiče, děti, tety i strýčkové, synovci a bratřenci. Po těžké celodenní práci si povídali příběhy, dělili se o zkušenosti a radili se. Byl to čas určený pro společenství. Byl to čas hřejivé rodinné blízkosti. Ježíš s námi chce takové společenství prožívat. Touží po společenství s každým z nás.

Kniha Zjevení se zmiňuje více než čtyřicetkrát o Božím trůnu. Je to vícekrát než v kterékoliv další knize. U Božího trůnu se připojíme k nebeskému chóru a budeme radostně oslavovat Boha. „Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení“ (Zj 5,12). Bůh zaslibuje, že se budeme moci zúčastnit této velkolepé slavnosti, která bude uspořádána na počest ukončení dlouhého a bolestivého příběhu hříchu.

Kristus dává svému vlažnému lidu žijícímu na konci dějin tu nejkrásnější motivaci. Je jí Ježíšova nekonečná láska. Chce nás probudit z duchovní dřímoty. Ježíš touží, aby s námi mohl trávit celou věčnost. Pokud nás toto neprobere z duchovní lhostejnosti, tak co jiného? Jeho láska nám připravila věčnost. V našich žilách nám díky němu proudí královská krev. Jsme dcery a synové Krále vesmíru. Můžeme s ním vládnout navěky.

Aplikace

Kristus s tebou chce mít společenství. Chceš ho mít i ty s ním? Odpověď je jednoduchá. Kolik času věnuješ modlitbě a společenství s Pánem? Co ti prozrazuje tato odpověď? Jak je to s tvou vlažností?

Podněty k zamyšlení

„Oživení a reformace mohou proběhnout jen pod vedením Ducha svatého. Jsou to dvě odlišné záležitosti. Oživení znamená obnovu duchovního života, oživení sil mysli a srdce, vzkříšení z duchovní smrti. Reformace znamená reorganizaci, změnu myšlení a učení, zvyků i činů. Reformace přinese dobré ovoce spravedlnosti, pokud bude napojena na oživujícího Ducha. Oživení a reformace mají splnit svou úlohu a přitom se musí vzájemně prolínat.“ (RH, 25. 2. 1902)

„Rada pravého svědka je naplněna povzbuzením a útěchou. Církevní sbory mohou získat zlato pravdy, víry a lásky. Mohou získat bohatství – nebeský poklad. „Radím ti, abys u mne nakoupil zlata ohněm přečištěného, a tak zbohatl; a bílý šat, aby ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu.“ Bílý šat je Kristova spravedlnost, která má být vštípena do charakteru. Čisté srdce a čisté pohnutky budou charakterizovat každého, kdo si vybělil šat v Beránkově krvi.“ (RH, 24. 7. 1888)

Otázky k rozhovoru

- 1. Proč je tak nebezpečné, když jsme vlažní? Proč nás to může lehce svést k duchovnímu sebeklamu?**
- 2. Proč někteří křesťané vypadají tak nadšeně, zatímco jiní tak lhostejně? Je to věc temperamentu, nebo je to něco hlubšího?**
- 3. Přemýšlejte společně o způsobech, jak je možné vyhnout se duchovní lhostejnosti. Co můžeme udělat, aby naše duchovní zkušenost zůstala plná života a stále se prohlubovala? Co můžeme dělat jako církev (celek), abychom se chránili před vlažností? Proč Bůh chce, abychom raději byli „studení“ než „vlažní“?**

Modlitba – pulz oživení

Texty na tento týden:

Sk 1,13.14; 12,5.12; Mk 1,35; L 5,15.16; Mt 18,19.20; 2K 10,3–5; Ef 4,6; 5,20

Základní verš

„Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec v nebesích dá dobré těm, kdo ho prosí!“ (Mt 7,11)

Když se Boží lid modlí, Bůh mocně působí. Alfred Tennyson měl pravdu, když řekl: „Tento svět si vůbec nedovede představit, co všechno dokáže způsobit modlitba.“ Díky modlitbám došlo v biblických dějinách k velkým oživením. Starý zákon zaznamenává přímlyvné modlitby patriarchů a proroků. Mojžíš, David i Daniel prosili Všemohoucího o jeho moc. Kniha Skutky apoštolů popisuje, jak věřící v rané církvi zápasili na kolenou o vylití Ducha svatého.

Ježíšův modlitební život svědčí o jeho neustálé závislosti na nebeském Otci. Evangelia odhalují zdroj jeho duchovní síly. Spasitel ji získával ve chvílích, které trávil na kolenou ve společenství se svým Otcem.

„Oživení nastane jen jako odpověď na naše modlitby.“ (1SM 121) Tento týden budeme přemýšlet o tom, jakou úlohu hraje modlitba při velkých oživeních, která nám přibližuje Bible.

Modlitba a oživení ve Skutcích apoštolů

¹³Když přišli do města, vystoupili do horní místnosti domu, kde pobývali. Byli to Petr, Jan, Jakub, Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Zélóta a Juda Jakubův. ¹⁴Ti všichni se svorně a vytrvale modlili spolu se ženami, s Marií, matkou Ježíšovou, a s jeho bratry. (Sk 1,13.14)

Osobní studium

V čem spočívalo tajemství růstu a rozvoje prvokřesťanské církve? Přečti si texty ve Sk 1,4.8.14; 2,42; 4,31; 6,3.4.

V období, které popisuje kniha Skutky apoštolů, byli věřící naplněni mocí. Duch svatý byl vylit viditelným a nezaměnitelným způsobem. Dotýkal se srdcí lidí a měnil jejich životy. Evangelium pronikalo i do těch nejnepřístupnějších oblastí. Obrátili se tisíce lidí. Text ve Sk 2,41 zaznamenává, že se k církvi připojily tři tisíce lidí. Ve Sk 4,4 se mluví o pěti tisících. Dokonce mnoho náboženských představitelů, kteří byli za Ježíšova života jeho odpůrci, „přijalo víru“ (Sk 6,7). Fenomenální růst však pokračoval. Ve Sk 9,31 je zaznamenáno: „A tak církev v celém Judsku, Galileji a Samaří měla klid, vnitřně i navenek rostla, žila v bázi Páně a vzrůstala počtem, protože ji Duch svatý posiloval.“ Kapitoly 10 až 12 popisují, jak evangelium překročilo kulturní a zeměpisné hranice. Byl pokřtěn důstojník římské armády.

V první kapitole knihy Skutky apoštolů je uvedeno, že se v horní místnosti shromáždilo okolo 120 věřících (Sk 1,13–15). Na konci prvního století byl v římském impériu už přibližně milion křesťanů. Jde o mimořádný růst, který předčil jakákoliv očekávání.

R. A. Torrey byl probuzenecký kazatel na přelomu 19. a 20. století. V letech 1903–1905 vedl probuzenecká shromáždění ve Velké Británii a v letech 1906–1907 v Americe. Zarmoucen nad přepracovaností křesťanů prohlásil: „Jsme příliš zaneprázdněni, než abychom se modlili. Jsme příliš zaneprázdněni, než abychom obdrželi moc od Boha. Děláme mnoho, získáváme málo. Je mnoho bohoslužeb, ale málo obrácených lidí. Máme velký aparát, ale malé výsledky.“

Aplikace

Jsi příliš zaneprázdněn, než aby sis našel čas na modlitbu? Koho z nás se to netýká? Co můžeš udělat, abys zpomalil a našel si na modlitbu čas? Zamysli se nad tím, jaké výmluvy používáš, aby ses mohl věnovat jiným věcem. Co ztrácíš tím, že nevěnuješ čas modlitbě?

Ježíšův modlitební život

Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil. (Mk 1,35)

¹⁵Zvěst o něm se šířila stále víc a scházely se k němu celé zástupy, aby ho slyšely a byly uzdravovány ze svých nemocí. ¹⁶On však odcházival na pustá místa a tam se modlil. (L 5,15.16)

Osobní studium

„Kristus neustále přijímal od Otce to, co nám pak předával. ‚Slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal.‘ (J 14,24) ‚Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil.‘ (Mt 20,28) Ježíš žil pro druhé, modlil se za ně a myslel na ně, ne na sebe. Každé ráno strávil s Bohem několik hodin. Vždy získal světlo, které přinášel lidem. Každý den byl znovu pokřtěn Duchem svatým. Jeho duše i ústa byly plné milosti, kterou dával druhým.“ (RH, 11. 8. 1910)

Následující texty naznačují, za co se Ježíš modlil a na čem mu nejvíce záleželo: J 17,20–24; L 22,31.32; Mt 26,36–44. Přečti si je.

Modlitba byla životně důležitou součástí Ježíšova života. Bylo to jeho životodárné spojení s Otcem. Prostřednictvím modlitby Spasitel každodenně obnovoval vztah se svým Otcem. Modlitební život dodával Ježíšovi sílu a odvalu čelit pokušením nepřítele. Modlitba prohlubovala jeho oddanost a rozhodnutí činit Otcovu vůli. Duchovně ho obcerstvovala a dávala mu moc. Při každodenním modlitebním spojení s Otcem byl Ježíš duchovně povzbuzen.

Aplikace

Přemýšlej o modlitbách, při nichž jsi vnímal Boží mocnou odpověď. Jak ti připomínání těchto zkušeností může pomoci prohloubit tvůj modlitební život?

Společné modlitby

¹⁹Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní. ²⁰Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich. (Mt 18,19.20)

⁵Petra tedy střezili ve vězení a církev se za něj stále modlila k Bohu. ¹²S tím vědomím šel do domu Marie, matky Jana, zvaného Marek. Tam se shromáždilo mnoho lidí a modlili se. (Sk 12,5.12)

Osobní studium

I když se Ježíš často modlil o samotě, při mnoha příležitostech vyzval své nejbližší učedníky, aby se modlili spolu s ním. Petr, Jakub a Jan provázeli Ježíše na horu proměnění (Mt 17,1.2). Ježíš učedníky naléhavě žádal, aby se s ním spojili na modlitbě v Getsemane (L 22,39–46). Společná modlitba má v sobě neobyčejnou moc.

„Podmínkou splnění tohoto zaslíbení je sjednocení Božího lidu při modlitbách. Jako odpověď na modlitby můžeme očekávat větší moc, než která přichází jako odpověď na soukromou modlitbu jednotlivce. Seslaná moc bude přiměřená sjednocení členů a jejich lásce k Bohu i navzájem jednoho k druhému.“ (Ellen Whiteová, The Central Advance, 25. 2. 1903)

Když k Bohu přicházíme s upřímnými a naléhavými přímlyvnými prosbami, Duch svatý prostřednictvím našich sjednocených modliteb mocně působí.

Ve Sk 12,1–16 jsou popisovány těžkosti, ve kterých se ocitl apoštol Petr, a také jakou to vzbudilo v církvi reakci. Petr byl zázračným způsobem vysvobozen. Bylo to tak šokující, že si Petr nebyl jist, zda šlo o skutečnost, anebo vidění. Až posléze pochopil, co se vlastně stalo. Je důležité povšimnout si, že tento text dvakrát zmiňuje, že se lidé spolu modlili. Vzhledem k okolnostem by nás to však nemělo překvapit. Není pochyb o tom, že bychom měli dělat totéž, pokud jako společenství čelíme problémům.

Aplikace

Který čas sis vyhradil pro osobní modlitbu? A kdy se modlíš s jinými lidmi? Jsou tvé modlitby s ostatními věřícími příležitostné, nebo pravidelné? Které modlitby jsou pro tebe důležitější – osobní, nebo společné? Proč? Na kterou modlitební zkušenost nejčastěji vzpomínáš? A proč?

Naše svoboda

³Jsmo ovšem jenom lidé, ale svůj zápas nevedeme po lidsku. ⁴Zbraně našeho boje nejsou světské, nýbrž mají od Boha sílu bořit hradby. Jimi boříme lidské výmysly ⁵a všechno, co se v pýše pozvedá proti poznání Boha. Uvádíme do poddanství každou mysl, aby byla poslušna Krista... (2K 10,3–5)

Osobní studium

Proč máme Boha prosit o Ducha svatého? On nám ho snad nechce dát? Bůh respektuje naši svobodu rozhodnout se. Stvořil nás se schopností dělat správná rozhodnutí. Chce pro nás – a také prostřednictvím nás – udělat vše, a to ještě dříve, než se modlíme. Je však limitován našimi rozhodnutími (Ž 78,40–42).

Když se modlíme, přiznáváme naši úplnou závislost na Bohu. Dáváme mu právo zasahovat do našeho života. Čím více se modlíme, tím více jej poznáváme. Když se modlíme, Duch svatý připravuje naše srdce, aby mohlo přijmout více požehnání. Čím více se modlíme, tím více dovolujeme Duchu svatému, aby „ukřižoval“ naše hříšné myšlenky, touhy i jednání. Ve velkém sporu mezi silami dobra a zla modlitba umožňuje Bohu působit v našem životě s větší mocí.

Prostuduj si ještě jednou dnešní úvodní biblický text (2K 10,3–5). Co podle tebe znamenají slova „zbraně našeho boje nejsou světské, nýbrž mají od Boha sílu bořit hradby“?

Jako adventisté sedmého dne chápeme realitu velkého sporu mezi Kristem a satanem. Víme, že tento zápas je skutečný a my všichni jsme jeho součástí. Pokud bychom byli odkázáni jen sami na sebe, náš zápas proti satanovi by byl beznadějný. Naší jedinou nadějí je naše spojení s Ježíšem, které se uskutečňuje prostřednictvím modlitebního života. To je duchovní zbraň v duchovním zápase. Bez něj nikdo z nás nic nezmůže. Když se potřeboval modlit Ježíš, o co více to potřebujeme my!

„I my si musíme vyhradit čas k přemýšlení nad Písmem a modlitbě, abychom se duchovně osvěžili. Nepřikládáme modlitbě takovou váhu, jak bychom měli, a podceňujeme její účinnost. Modlitba a víra dokážou to, co nedokáže žádná moc na světě.“ (ŽNP 275; MH 509)

Aplikace

Jakým způsobem jsi ve vlastním životě okusil krutou realitu velkého sporu mezi Kristem a satanem? Jak ti ve tvém zápase pomohla modlitba? Jak bys dopadl bez ní?

Efektivní modlitba

***A vždycky za všechno vzdávejte díky Bohu a Otci ve jménu našeho Pána Ježíše Krista. (Ef 5,20)
Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. (Ef 4,6)***

Osobní studium

Co se můžeme dozvědět a naučit o modlitbě z těchto veršů: Ž 34,2; 50,23; 67,4; 71,8?

Davidovy modlitby byly plné chval a vzdávání úcty. Když přemýšlíme o Boží dobrotě a lásce, naše srdce překypuje chválou.

Existuje mnoho způsobů, jak se modlit. Některým lidem pomáhá, když pokleknou před Bohem s otevřenou Bibli. Přečtou si několik veršů a hovoří o nich s Bohem.

Zvlášť inspirativní částí Písma pro modlitební život jsou žalmy. Vyzkoušej rozjímání při modlitbě nad textem některého žalmu. Přečti si ho a potom se zaměř jen na jeden či dva verše. Přečti je nahlas. Potom řekni Bohu, jak tě oslovily.

Dalším lidem vyhovuje, když jsou s Bohem sami na nějakém tichém místě v přírodě. Pro jiné je přirozené spojovat modlitbu se zpěvem.

Nechceme předepisovat, jak má vypadat modlitba. Možná už máš svůj fungující a osvědčený způsob. Pokud ne, navrhneme ti následující postup. Začni chválami a oslavou, děkuj Bohu za jeho dobrotu. Potom vyznej svá selhání a pády. Dále děkuj Bohu za jeho odpuštění. Nakonec mu přednes své prosby – a to vše v pokoře a důvěře v jeho moc.

Přečti si verše v Da 9,8–13; Ef 5,20; 6,18 a Fp 4,6 a pokus se v nich najít principy, které by mohly obohatit tvůj modlitební život.

Aplikace

Pokud tvůj modlitební život není takový, jaký by měl být, co potřebuješ změnit? Chceš si každý den oddělit více času na modlitbu? Udělej to, protože to změní tvůj život.

Podněty k zamyšlení

„Bohu můžeme svěřit svoje tužby, radosti i starosti. Můžeme mu sdělit svoje obavy i svá trápení. Boha to neunavuje. Zná počet vlasů na naší hlavě, zajímá ho, co jeho děti potřebují. ‚Pán je plný soucitu a slitování.‘ (Jk 5,11) Boží laskavé srdce vnímá naše starosti. Dotýká se ho, když se mu svěřujeme. Všechno, co nás znepokojuje, mu můžeme říct. Žádný problém pro něj není příliš velký, vždyť udržuje světy a vládne celému vesmíru. Nic z toho, co prožíváme, není pro něj příliš malicherné, aby to přehlížel. Nic v našem životě není tak špatné, aby si s tím nevěděl rady. Žádný problém pro něj není neřešitelný. Prožívá s námi naše radosti i naše trápení. Slyší každou upřímnou prosbu a je vždy ochotný odpovědět. ‚Uzdravuje, obvazuje rány lidí, srdce jejich unavená těší.‘ (Ž 147,3) Bůh zná své následovníky dokonale, s každým jedná tak, jakoby právě on byl jediný, pro jehož záchranu obětoval život vlastního Syna.“ (CVP 113; SC 100)

Otázky k rozhovoru

- 1. Pokud Bůh všechno ví, proč se máme modlit? Můžeme předkládat různé odpovědi, ale ta nejdůležitější je, že v Bibli jsme stále znovu vyzýváni, abychom se modlili. I když nerozumíme, proč to tak je, ti, kteří se upřímně modlí, vědí, že modlitba funguje. Je to podobné jako s užíváním léků – uzdravují naše tělo, i když nerozumíme tomu, jak tyto léky působí.*
- 2. Jaké další důvody můžeme uvést pro to, že se máme modlit? Jak tyto důvody souvisejí s touhou po oživení a reformaci?*
- 3. Modlete se a znovu si přečtěte citát od Ellen Whiteové. Zaměřte se na povzbuzení v poslední části, která je věnovaná vztahu mezi Bohem a modlitebníkem. Jaké rozhodnutí můžeme udělat, abychom vstoupili do tak blízkého vztahu s Bohem, který je zde popisován?*
- 4. Uvažujte společně o realitě velkého sporu a o tom, jak se projevuje v životě vašeho sborového společenství. Mluvte spolu o tom, jak vám společné modlitby mohou pomoci překonávat problémy, kterým čelíte.*

Boží slovo – základ oživení

Texty na tento týden:

Ž 119,25.107.154; Žd 4,1.2.12; 11,3; J 5,39; 16,14.15; 1Pt 1,22.23; Jk 1,21.22; 1J 2,14

Základní verš

„Přespříliš jsem byl pokořen, svým slovem, Hospodine, obživ mě!“ (Ž 119,107; B21)

V minulosti bylo podnětem ke vzniku různých probuzeneckých hnutí především vážné a upřímné studium Bible. Věříme, že tomu tak bude i v posledních dnech. Duch svatý bude působit na oddané křesťany, kteří v Božím slově budou objevovat jeho vůli a s nadšením ji budou zvěstovat tomuto světu. V Božím slově najdou milost, sílu a naději. V Božím slově se tváří v tvář potkají s úžasnou krásou Ježíše Krista. Bůh ocení jejich oddanost a hojně vylije svého svatého Ducha. Celý svět bude osvícen slávou trojandělského poselství. Evangelium pronikne do všech končin země a Ježíš Kristus se vrátí (Mt 24,14).

Tento týden se budeme zabývat tím, jakou úlohu sehrává Bible v procesu oživení a jak Boží slovo mění náš život, když se ve víře a poslušnosti Božím příkazům a pravdám vzdáme sami sebe.

Oživení Božím slovem

²⁵Má duše v prachu krčí se, svým slovem prosím obživ mě! ¹⁰⁷Přespříliš jsem byl pokořen, svým slovem, Hospodine, obživ mě! ¹⁵⁴Ved' moji při a buď mi Zastáncem; jak jsi zaslíbil, prosím obživ mě! (Ž 119,25.107.154; B21)

Osobní studium

Prostuduj si uvedené verše. Do prvního řádku napiš Davidovu prosbu. Do druhého si zaznamenej okolnosti, které Davida vedly k vyslovení jednotlivých proseb.

Ž 119,25

Prosba:

Okolnosti:

Ž 119,107

Prosba:

Okolnosti:

Ž 119,153.154

Prosba:

Okolnosti:

Ve svých žalmech David často mluví o tom, jaké požehnání pro jeho život představuje Boží slovo. Ze Ž 119 si přečti tyto verše: 50, 74, 116, 130, 160 a 170. Z každého verše vyber slovo, jež nejlépe vystihuje požehnání, které žalmista získal z Božího slova.

Boží slovo bylo pro Davida zdrojem odvahy a síly. V něm nacházel naději a jistotu Božího vedení. Boží slovo vnášelo světlo do jeho mysli (Ž 119,130). Drželo při životě jeho srdce a hynoucí žíznivou duši (Ž 119,81). Když mu Saul vyhrožoval, že ho zabije, odvolával se na Boží zaslíbení o vysvobození (Ž 34,5). Když byl zmučený vinou po aféře s Bat-šebou, přimkl se k Božím zaslíbením o odpuštění (Ž 32,1.2). Když byl ochromen obavami z budoucnosti, povzbuzoval se zaslíbeními Božího vedení (Ž 32,8).

V Ž 119,50 (B21) David zvolal: „Oživuješ mě svými výroký.“ Základem oživení je nalézání nového života v Božím slově.

Aplikace

Jak můžeš najít naději, sílu, jistotu a světlo v Božím slově? Jak můžeš prožít hlubší zkušenost s Pánem na základě toho, jak se zjevuje v Bibli?

Stvořitelská moc Božího slova

Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce. (Žd 4,12)

Ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy, takže to, na co hledíme, nevzniklo z viditelného. (Žd 11,3)

Osobní studium

Text v Žd 4,12 popisuje Boží slovo jako živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč, který proniká až do nitra člověka. Co znamená, že Boží slovo je živé? Co ho dělá živým? Boží slovo se odlišuje od moudrých rad jakéhokoliv učitele, kazatele či poradce. V textech v Ž 33,6,9; Žd 11,3; 2Tm 3,16.17 zkus najít zdůvodnění tohoto tvrzení.

Dobrá rada je vzácná. Každý z nás je určitě vděčný za pomoc v podobě dobré rady. Problém spočívá v tom, že rady lidí v sobě nemají sílu k uskutečnění změny. To dokáže jen Boží slovo. Boží slovo je živé, dynamické, mocné a působící změnu. Moc, která je ukryta v slově, které Bůh vyřkl při stvoření, je obsažena i v psaném Božím slově. Když vírou přijímáme Boží nařízení a zaslíbení, dostaneme moc Ducha svatého, abychom mohli činit to, co nám Ježíš přikázal.

„Stvořitelská energie, která kdysi vytvořila světy, je v Božím slově. Toto slovo dává moc a přináší život. Každý příkaz je zároveň i slibem. Pokud jej přijmeme vůlí a necháme proniknout do duše, přináší život nekonečného Boha, mění naši přirozenost a naši duši znovu přetváří k Božímu obrazu.“ (VYCH 76; ED 126)

Jestliže budeme číst Boží slovo jen občas, tak nám to pravděpodobně nepřinese duchovní oživení. Pokud Bibli studujeme jen proto, abychom si potvrdili pravdivost našeho názoru anebo abychom někoho přesvědčili o jeho omylu, tak to má pro náš život jen malý užitek. Změna nastává, pokud Boží slovo čteme s modlitbou a prosíme Ducha svatého, aby nám dal sílu více se podobat Ježíši. Skutečná změna nastává až tehdy, když prosíme Boha – Stvořitele – aby nás přetvořil ke svému obrazu. Změna přichází, pokud se Ježíšovo učení, které je zaznamenáno v Bibli, stane součástí našeho života a začneme žít „každým slovem, které vychází z Božích úst“ (Mt 4,4).

Aplikace

Jak změnila moc Božího slova tvůj život? V kterých oblastech ještě potřebuješ prožít změnu? V kterých oblastech chceš změnu prožít co nejdříve? Začni se modlit o tuto změnu právě nyní.

Ježíš a Boží slovo

Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně. (J 5,39)

¹⁴On (Duch pravdy) mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. ¹⁵Všecko, co má Otec, jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. (J 16,14.15)

Osobní studium

Poslání Božího slova a konání Božího Ducha je podobné. Boží slovo přináší svědectví o Ježíši. Podobně i Duch svatý svědčí o Ježíši. Duch svatý nás vede k hlubší zkušenosti s Ježíšem prostřednictvím Božího slova. Cílem toho, co činí Duch svatý, je vyvolat oživení. Nejde mu v první řadě o nadpřirozené zázraky a znamení, ale o to, aby prostřednictvím Božího slova vyvýšil Ježíše. Cílem křtu Duchem svatým není, abychom dokazovali svoji moc přes velkolepé zázraky. Jde o Boží moc, která mění naše životy. A o to vlastně jde při oživení a reformaci.

Boží slovo je základ, východisko každého pravého oživení. Naše zkušenost pramení z našeho pochopení Božího slova. Naše úcta a chvály vyvěrají z myslí, která je naplněna poselstvím o Bohu a jeho charakteru. Proměněný život je největším důkazem skutečného oživení.

Chvály a pozitivní pocity mohou oživení provázet, ale nikdy nejsou jeho základem. Každé „oživení“, které je založeno na vnějších pocitech nebo zážitcích, je v lepším případě plytké, v horším případě klamné. Vyvolává sice iluzi duchovnosti, ale nejde o skutečnou zbožnost. Pokud je oživení založeno na Božím slově, je to zkušenost, která vytrvá a způsobí změnu v našem životě i v životech lidí kolem nás.

Příběh o tom, jak se Ježíš zjevil dvěma učedníkům na cestě do Emaus, pěkně ukazuje, jakou úlohu plní Bible při zrodu skutečného oživení. Tito Kristovi následovníci byli zmateni. Ježíš „začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma“ (L 24,27). Připomenul jim starozákonní proroctví o Mesiášovi. Ježíš mohl udělat zázrak, aby dokázal, že je to On. Nebo jim mohl ukázat jizvy na svých rukách. Neudělal to. Místo toho s nimi „studoval Písmo“.

Všimni si, co říkali učedníci, když mluvili o tom, co v ten den prožili: „Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ (L 24,32).

To je úžasný příklad skutečného oživení!

Aplikace

Proč se nemůžeš spoléhat na své pocity? Jak nás mohou naše vlastní pocity oklamat? Jakou úlohu hrají pocity při našem chození s Pánem? Co není jejich posláním?

Oživení, víra a Boží slovo

¹Střežme se, aby o někom z vás neplatilo, že v čase, dokud zaslíbení trvá, promeškal vstup do Božího odpočinutí. ²I nám se přece dostalo zaslíbení jako těm na poušti. Ale zvěst, kterou slyšeli, jim neprospěla, když ji vírou nepřijali. (Žd 4,1.2)

Osobní studium

O období těsně před svým druhým příchodem Ježíš řekl: „Nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“ (L 18,8). Je zřejmé, že víra bude v posledních dnech „nedostatkovým zbožím“.

Jak můžeme definovat biblickou víru? Víra není přesvědčení, že Bůh nám dá vše, co chceme. Úlohou víry není naplnit naše touhy a přání. Podstatou víry nejsou žádosti u Boha o to, co chceme, není to ani přesvědčení, že pokud budeme dostatečně silně věřit, tak tuto věc určitě obdržíme. Skutečná víra se vždy zaměřuje na Boží vůli, ne na naše přání. Je to důvěra v Boha, víra v jeho zaslíbení. Naše víra roste, pokud posloucháme Boží slovo a uvádíme jeho rady do praktického života (Ř 10,17; Jk 2,17.18). Pokud otevřeme své srdce Božímu slovu, naše víra bude sílit. Když konáme to, co Bůh říká – i když to může být v protikladu s našimi osobními plány a přáními – připravuje nás to pro přijetí moci Ducha svatého v plnosti. Někteří lidé mají ze čtení Bible jen málo užítku (Žd 4,1.2). Naše duchovní zkušenost se obnovuje, když přijímáme a vírou se dožadujeme Božích zaslíbení. Pokud si to, co čteme v Bibli, osvojíme a dovolíme, aby biblické učení formovalo naše myšlenky, v našem životě nastane změna.

Víra neroste jen tehdy, když čteme Bibli a nasloucháme Božímu slovu. Rozvíjí se, když jeho zaslíbení přijmeme za své a když to, co jsme četli, aplikujeme v našem osobním životě. Bůh dal každému z nás schopnost věřit. Je to jeden z darů, které jsme obdrželi (Ř 12,3). Když budeme tuto víru prožívat v praxi a žít podle ní, potom bude růst a rozvíjet se.

Aplikace

Porovnej víru římského důstojníka, chromého u rybníka Bethesda a učedníků na rozbouřeném Galilejském jezeře (Mt 8,8–10; J 5,6–9; Mt 14,29–33). Čemu se můžeš z každého příběhu naučit? Kdo z těchto lidí se ti svou vírou podobá nejvíce? Jakou víru bys chtěl mít?

Boží slovo jako strážce a ochránce oživení

²²Když jste nyní v poslušnosti přijali pravdu a tak očistili své duše k nepředstírané bratrské lásce, z upřímného srdce vytrvale se navzájem milujte. ²³Vždyť jste se znovu narodili, nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží. (1Pt 1,22.23)

²¹A proto odstraňte veškerou špínu a přemíru špatnosti a v tichosti přijměte zaseté slovo, které má moc spasit vaše duše. ²²Podle slova však také jednejte, nebuďte jen posluchači – to byste klamali sami sebe! (Jk 1,21.22)

Napsal jsem vám, děti, že jste poznali Otce. Napsal jsem vám, otcové, že jste poznali toho, který jest od počátku. Napsal jsem vám, mládenci, že jste silní a slovo Boží ve vás zůstává, a tak jste zvítězili nad Zlým. (1J 2,14)

Osobní studium

Když Pavel zakládal křesťanský sbor v Efezu, Duch svatý prostřednictvím apoštola kázání a učení mocně působil. Toto město mělo v té době okolo 250 tisíc obyvatel. Bylo považováno za obchodní centrum Asie. Lodě přivázely zboží ze všech směrů. Lidé přicházeli do Efezu nakupovat hedvábí, drahokamy, koření, ručně tkané koberce, umělecké předměty i exotická jídla. Město bylo i centrem uctívání bohyně Diany. V Efezu vznikla také slavná Celsova knihovna, v níž bylo na dvanáct tisíc svazků knih. Ve městě byl velkolepý amfiteátr, v němž bylo patnáct tisíc míst k sezení. Konaly se v něm koncerty i divadelní představení. Běžným jevem v Efezu byla sexuální promiskuita. Pokud tedy existovalo nějaké nevhodné místo pro zakládání sboru a šíření křesťanství, tak to byl Efez.

Pavla znepokojovalo v souvislosti s věřícími v Efezu mnoho věcí. Proto dává členům tamějšího sboru důležitou radu. Najdi si ji ve Sk 20,27–32.

Aplikace

Co říkají texty v úvodu dnešního oddílu o důležitosti Písma pro život křesťana a jeho duchovní růst? V čem jsou si tyto texty podobné? Proč musí být Boží slovo centrem duchovního oživení – a to jak na úrovni osobní, tak sboru i celé církve?

Podněty k zamyšlení

„K zákonu a svědectví! Což oni neříkají takové slovo, že mu z něho nevzejde jitřní záře?“ (Iz 8,20) Zatímco Pán vede svůj lid k Písmu, aby jej ochránil před vlivem falešných učitelů a před klamnou mocí démonských duchů, satan se všemi prostředky snaží lidi odvést od pravého poznání – nepřije si, aby se drželi Bible a rozuměli jejím naučením, protože ta odhalují jeho klamy. Při každém oživení Božího díla se strůjce zla vzbudí k mimořádné aktivitě; nyní se usilovně připravuje k poslednímu útoku proti Kristu a jeho následovníkům. Brzy před námi rozprostře poslední velký klam; antikrist vyrukuje s úžasnými zázraky. Klam bude do té míry podobný pravdě, že jej bude možné rozeznat jen pomocí Písma; každé tvrzení a každý zázrak je proto třeba prověřovat Písmem.

Lidé, kteří se budou snažit dodržovat všechna Boží přikázání, pocítí nepřátelství a výsměch. A tomu mohou čelit jen v Boží síle. Aby obstáli v nadcházející zkoušce, musí poznat Boží vůli, jak ji zjevuje Boží slovo. Ctít Boha mohou pouze za předpokladu, že chápou správně Boží charakter, vládu a záměry a že v souladu s nimi také jednají. Pouze ti, kdo opevní svou mysl biblickým učením, obstojí v posledním velkém boji.“ (VDV 385; GC 593.594)

Otázky k rozhovoru

- 1. Pozorně si přečtěte předcházející citát. Jakou úlohu bude Boží slovo plnit v posledních dnech – zejména v souvislosti se závěrečnými svody? Přemýšlejte o výroku: „Brzy před námi rozprostře poslední velký klam; antikrist vyrukuje s úžasnými zázraky. Klam bude do té míry podobný pravdě, že jej bude možné rozeznat jen pomocí Písma; každé tvrzení a každý zázrak je proto třeba prověřovat Písmem.“ Co nám říká o tom, jak musíme být opatrní při posuzování pravdy jen na základě osobní zkušenosti či osobních pocitů?*
- 2. V části na čtvrtek je uveden text v Jk 1,22: „Podle slova však také jednejte, nebudte jen posluchači – to byste klamali sami sebe!“ Co můžeme udělat pro to, abychom byli nejen „posluchači“ slova, ale i těmi, kteří ho budou horlivě uskutečňovat ve svých životech?*

Svědectví a služba – ovoce oživení

Texty na tento týden:

Mk 16,15; L 24,45–47; J 20,21; Sk 2,41–43; 8,29–35; 1J 1,1–4; Ko 1,3–6

Základní verš

„Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ (Sk 1,8)

Oživení naplní naše srdce takovou láskou k Ježíši, že se o ni budeme chtít dělit s každým člověkem – známým i neznámým. Při skutečném oživení si budeme jasně uvědomovat Boží milost, soucit, odpuštění a moc. Budeme tak uchvázeni Boží láskou a proměněni jeho milostí, že nebudeme moci mlčet.

Takové oživení je diametrálně odlišné od „oživení“, které je soustředěno jen na vlastní „duchovní zkušenost“. Pokud je někdo silně kritický vůči jiným, kteří nedosahují jeho „úrovně svatosti“, určitě to není oživení inspirované nebem. Pokud oživení klade důraz jen na změnu vnějšího chování, a ne na změnu srdce, něco není v pořádku.

Změna srdce vede ke změně chování. Pravé oživení nikdy nevede k egoizmu, soběstačnosti či sebevyvyšování. Právě naopak, vždy vede k nesobeckému zájmu o druhé. Když jsou naše srdce obnovena Boží milostí, chceme být požehnáním pro druhé a chceme sloužit těm, kteří naši pomoc potřebují. Každé pravé oživení vede k obnově důrazu na misi a službu.

Kristovo pověření

A řekl jim: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.“ (Mk 16,15)

⁴⁵Tedy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. ⁴⁶Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; ⁴⁷v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem. ⁴⁸Vy jste toho svědky. (L 24,45–47)

Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ (J 20,21)

Osobní studium

Kristus neustanovil církev proto, aby se starala sama o sebe. Poslání církve jasně definoval ve slovech, která pronesl, když odcházel z této země. Ježíšovým záměrem je, aby církev nebyla zahleděná do sebe. Ustanovil ji, aby šířila světlo jeho lásky a hlásala světu poselství o jeho spáse.

To je podstatou textu v Mt 28,19,20, který se někdy nazývá „velké pověření“. Po Kristově nanebevstoupení měla být církev viditelným projevem jeho lásky a milosti vůči tomuto světu. Učedníci dostali poslání. Měli šířit poselství a dokončit úkol. Měli pokračovat v díle, které Ježíš započal. „Bůh si vyvolil církev, aby se stala nástrojem ke spasení lidí. Byla založena, aby sloužila, a jejím posláním je přinášet světu evangelium. Již od počátku Bůh počítal s tím, že církev představí světu plnost jeho božství a moci. Členové církve, které Bůh povolal ze tmy do svého podivuhodného světla, mají zvěstovat jeho slávu. Církev je zdrojem bohatství Kristovy milosti a skrze ni i nebeské vlády a mocnosti (viz Ef 3,10) nakonec poznají úplný a dokonalý projev Boží lásky.“ (PNL 9; AA 9)

Ježíši leží na srdci záchrana lidí. Apoštol Pavel napsal svému mladému příteli Timoteovi, že Spasitel chce, „aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu“ (1Tm 2,4). Apoštol Petr dodává, že Pán „má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání“ (2Pt 3,9).

Aplikace

O čem vydáváš svým životem svědectví? Jak projevuješ zájem o druhé lidi? Jak je z tvého zájmu cítit touha, aby všichni lidé byli zachráněni pro věčnost? Vědí lidé okolo tebe o tvém zájmu o ně? Jak jim ho dáváš najevo?

Zaslíbení

41Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí. 42Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se. 43Všech se zmocnila bázeň, neboť skrze apoštoly se stalo mnoho zázraků a znamení. (Sk 2,41–43)

Osobní studium

Poslání šířit Ježíšovu lásku a pravdu do celého světa muselo být pro malou skupinu učedníků ohromující. Byla to velká výzva a těžká úloha. Určitě si mysleli, že tento úkol nemohou naplnit do konce svého života (tak jak si to myslíme často i my). Podle nejnovějších odhadů bylo v Římském impériu v prvním století přibližně 60 až 70 milionů obyvatel. Podle první kapitoly knihy Skutky apoštolů bylo na začátku asi 120 křesťanů. Na jednoho křesťana tedy připadalo více než půl milionu lidí. Z lidského hlediska nebylo možné Ježíšův příkaz kázat evangelium celému světu splnit.

Výsledky po vyjití Ducha svatého o Letnicích – o kterém čteme v 2. kapitole Skutků apoštolů – byly velkolepé. Křesťanská církev nezadržitelně rostla. Desetitisíce lidí prožily obrácení. Poselství o Ježíšově lásce se šířilo i do nejdálkových koutů Římské říše. Okolo roku 110 po Kr. napsal Plinius mladší, císařský legát římské provincie Bithýnie, která se rozprostírala na severním pobřeží současného Turecka, dopis císaři Trajánovi. Plinius píše o tom, jak vyhledával křesťany, soudil je a popravoval. „Mnoho lidí každého věku, všech společenských tříd a obojího pohlaví jsou a budou předvoláni na soudní jednání. Nejen města, ale i vesnice a venkovské oblasti jsou zasaženy infekcí této pověry (křesťanstvím).“ Je to pozoruhodný citát. Ukazuje, že za několik generací proniklo křesťanství téměř do každé vrstvy společnosti dokonce i v této odlehlejší provincii.

O devadesát let později, přibližně okolo roku 200 po Kr., napsal Tertullian, římský právník, jenž se stal křesťanem, dopis úředníkům, kteří vystupovali proti křesťanům. Uvádí v něm hrdě, že „téměř všichni občané všech měst jsou křesťané“.

Příběh knihy Skutky apoštolů je příběhem církve, která prožívá oživení a svědčí o svém Pánu. Duchovní oživení vždy vede k horlivé svědecké službě. Vzájemné sdílení je přirozeným následkem změny v životě. Ježíš svým učedníkům řekl: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí“ (Mt 4,19). Čím více budeme následovat Ježíše, tím víc se budeme zajímat o to, jaké jsou jeho priority a plány. Pokud nám příliš nezáleží na tom, zda a jak projevujeme jeho lásku ostatním lidem, může to být i proto, že Ježíše následujeme zpozdálí – a potřebujeme prožít osobní duchovní oživení.

Aplikace

Jak se učedníkům podařilo roznést evangelium do celého světa – navzdory jejich malému počtu a pronásledování, kterému byli vystaveni? V čem dnes máme vůči prvním učedníkům výhodu? A v čem je naopak naše nevýhoda?

Síla osobního svědectví

¹Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: Slovo života. ²Ten život byl zjeven, my jsme jej viděli, svědčíme o něm a zvěstujeme vám život věčný, který byl u Otce a nám byl zjeven. ³Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste se spolu s námi podíleli na společenství, které máme s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem. ⁴To píšeme, aby naše radost byla úplná. (1J 1,1–4)

Osobní studium

Náboženské obřady nemají moc změnit životy lidí. Věřoucné články nezmění srdce člověka. Moc novozákonního svědectví spočívala v ryzosti života lidí, které proměnilo evangelium a v jejichž životě působil Duch svatý. Učedníci si na nic nehráli, nic nepředstírali, jejich zbožnost byla opravdová. Setkání s živým Kristem změnilo jejich život. Již nemohli mlčet.

O Letnicích se z učedníků stali jiní lidé. Duch svatý v nich nejprve uskutečnil změnu, aby poté mohl skrze ně dále působit. Duch svatý vrchovatě naplnil jejich život, takže jejich prostřednictvím proudilo požehnání do životů dalších lidí.

Ježíš to vyjádřil v J 7,38 takto: „Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra, jak praví Písmo.“ Slovo „věřit“ vychází z řeckého „pistis“. Víra je něco víc než vnější zbožnost či rozumový souhlas. Jde o skálopevné přesvědčení a hlubokou důvěru. Je to dynamická, život proměňující víra v Krista, který na kříži obětoval svůj život za hříchy lidstva. Ježíš připomíná, že když jeho láska uhasí naši duchovní žízeň, bude tato láska proudit z našeho srdce směrem k lidem okolo nás.

„Povolává nás, abychom vyznávali jeho věrnost, a tím zjevovali světu Krista. Máme svědčit o jeho milosti, kterou zvěstovali Boží poslové v dávných dobách. Nejúčinnější svědectví je pak naše osobní zkušenost. Božími svědky se stáváme tehdy, když se na nás projevuje působení Boží moci. Každý člověk žije jiný život a prožívá jiné zkušenosti než ostatní. Bůh si přeje, aby chvála, kterou mu vzdáváme, vyvěrala z našich srdcí. Osobní projev vděčnosti za jeho milost spolu s křesťanským životem má obrovský význam pro záchranu dalších lidí.“ (TV 220; DA 347)

Nejsilnější svědectví je svědectví křesťana, který osobně zná Ježíše. Svědectví, které pramení ze srdce naplněného Ježíšovou láskou, není možné ničím nahradit.

Aplikace

Jaká společná nit se táhne zkušenostmi Pavla a Jana? Proč jsou jejich svědectví tak silná? (Přečti si Sk 22,1–14; Fp 3,1–7; 1J 1,1–4.) Jakým způsobem vydáváš svědectví o tom, co pro tebe Bůh dělá?

Víra, která vydává svědectví, roste

³Stále za vás v modlitbách děkujeme Bohu, Otci našeho Pána Ježíše Krista, ⁴neboť jsme slyšeli o vaší víře v Krista Ježíše a o vaší lásce, kterou máte ke všem bratřím ⁵pro naději zakotvenou v nebesích. Víte o ní, protože i k vám přišlo slovo pravdy, evangelium; ⁶tak jako na celém světě, i mezi vámi přináší ovoce a roste od toho dne, kdy jste uslyšeli o Boží milosti a přesvědčili se, že je pravdivá. (Ko 1,3–6)

Osobní studium

Aktivita, činnost – to je zákon života. Pokud jsme zdraví, naše tělo potřebuje stálý pohyb. Každý orgán a sval je v pohybu a posiluje se cvičením. Když zanedbáváme pohyb, náš imunitní systém slábne a my se stáváme náchylnější k různým nemocem.

Něco podobného platí i v duchovním životě. Když věříci o své víře nevydává svědectví, tak slábne. Ježíšova slova: „Blaze tomu, kdo dává, ne tomu, kdo bere“ (Sk 20,35) platí i pro náš duchovní život. Když se o Boží slovo dělíme s druhými, duchovně rosteme. Čím více milujeme Ježíše, tím více toužíme svědčit o jeho lásce. Čím víc svědčíme o jeho lásce, tím více ho milujeme. Naše víra bude sílit, když ji budeme žít naplno a když budeme žít pro druhé lidi.

Čím víc svou víru „rozdáváme“, tím víc jí máme. Tento zákon růstu je principem duchovního života. Dávat a růst – anebo nedávat a slábnout. Když se o svou víru dělíme s druhými, Ježíš jí dává vzrůst. Platí to dokonce i tehdy, když je naše víra malá. Když se dělíme o Ježíše (Chléb života) s druhými lidmi, kteří jsou duchovně hladoví, v rukách se nám množí a na konci máme více než na začátku. Je to podobný princip, jako když učedníci rozdávali lidem chléb (J 6,1–13). Ježíš měl na začátku pět chlebů a dvě ryby. Když se toho dne dosyta najedlo pět tisíc lidí, zůstalo ještě více jídla, než bylo na počátku – plných dvanáct košů.

Ježíš dal svým následovníkům jasné pokyny: „Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte“ (Mt 10,8). Svědectví je jemný vánek, který rozdmýchá jiskry oživení a změní je v plameny. Jak za modlitbou a studiem Písma nenásleduje svědectví a služba, oheň oživení vyhasne a žhavý popel brzy vychladne.

Aplikace

Je i tvou zkušeností, že čím víc s lidmi hovoříš o své víře a o Boží lásce, tím víc roste tvá víra a láska k Bohu? Kdy se cítíš ve své víře nejvíce povzbuzený?

Oživení, svědectví a Boží zásah

²⁹Duch řekl Filipovi: „Běž k tomu vozu a jdi vedle něho!“ ³⁰Filip k němu přiběhl, a když uslyšel, že ten člověk čte proroka Izaiáše, zeptal se: „Rozumíš tomu, co čteš?“ ³¹On odpověděl: „Jak bych mohl, když mi to nikdo nevyložil!“ A pozval Filipa, aby nastoupil a sedl si vedle něho. ³²To místo Písma, které četl, znělo: „Jako ovce vedená na porážku, jako beránek, němý, když ho stříhají, ani on neotevřel ústa.“ ³³Ponížil se, a proto byl soud nad ním zrušen; kdo bude moci vypravovat o jeho potomcích? Vždyť jeho život na této zemi byl ukončen.“ ³⁴Dvořan se obrátil k Filipovi: „Vylož mi, prosím, o kom to prorok mluví – sám o sobě, či o někom jiném?“ ³⁵Tu Filip začal u toho slova Písma a zvěstoval mu Ježíše. (Sk 8,29–35)

Osobní studium

Vzrušující příběh rychlého růstu novozákonní církve v knize Skutky apoštolů je příběhem živého svědectví o Ježíšově lásce. Je to příběh o církvi, která stále znovu prožívala zkušenosti s Bohem. Pro tyto první věřící bylo svědectví o Božích činech životním stylem. „Učili den co den v chrámě i po domech a hlásali evangelium, že Ježíš je Mesiáš“ (Sk 5,42). Pronásledování, které přišlo, dokonce podpořilo další šíření evangelia. Díky pronásledování se věřící z Jeruzaléma rozprchli do všech směrů a „začali kázat evangelium všude, kam přišli“ (Sk 8,4).

Jedním z nejpozoruhodnějších příkladů Božího vedení v knize Skutky apoštolů je příběh o Filipovi a etiopském dvořanovi (Sk 8,26–38). „Anděl zavedl Filipa k člověku, který toužil po poznání a byl ochoten přijmout evangelium. I dnes povedou andělé kroky těch služebníků, kteří dovolí Duchu svatému, aby posvětil jejich ústa a očistil a zušlechtil jejich charakter. Anděl, který byl poslán k Filipovi, mohl etiopskému dvořanovi posloužit sám. Takto však Bůh nepracuje. Jeho záměrem je, aby si lidé navzájem sloužili.“ (PNL 62; AA 109)

Oživení má tři základní složky – modlitbu, studium Božího slova a svědectví. Když se Boží lid upřímně modlí k Bohu, svou mysl sytí pravdami jeho slova a aktivně svědčí o jeho lásce a pravdě druhým lidem, tak Bůh zasáhne a otevře neobyčejné možnosti pro zvěstování pravdy.

Aplikace

Jakými různými způsoby můžeš vydávat svědectví o své víře? Co děláš, když se ti naskytne příležitost vyprávět někomu o Bohu a své víře v něj? Vydáváš svědectví, nebo hledáš nějakou výmluvu? Co ti tvá odpověď říká o tvé potřebě oživení a reformace?

Podněty k zamyšlení

„Těm, kdo hledají pravdu, Bůh ve své moudrosti přivádí do cesty lidí, kteří ji už znají. Božím záměrem je, aby lidé, kteří přijali světlo, je předávali těm, kdo dosud žijí ve tmě. Lidi, kteří čerpají své schopnosti z velkého Zdroje moudrosti, se mají stát nástroji a pomocníky, jejichž prostřednictvím bude moc evangelia měnit lidské smýšlení a charakter.“ (PNL 77; AA 134)

„Bůh by mohl uskutečnit svůj záměr a zachránit hříšníky i bez našeho přispění. Máme-li se však povahou podobat Kristu, musíme se podílet na jeho díle. Chceme-li s ním prožívat radost z pohledu na lidi vykoupené jeho obětí, musíme s ním spolupracovat na jejich záchraně.“ (TV 86; DA 142)

Otázky k rozhovoru

- 1. Jaké je nejdůležitější poselství této lekce? Jaké změny máme podle Boží výzvy učinit ve svém životě? Jakým způsobem bychom měli přehodnotit naše priority?*
- 2. Přemýšlejte o úžasné duchovní pravdě, že čím více o své víře svědčíte, tím více rostete. Proč tomu tak je? Proč má tento princip tak velký význam? Kdy a jak často svědčíte o Ježíši? Je to podle vás často, nebo zřídka? Proč?*
- 3. Jaké obavy prožíváte v souvislosti s vydáváním svědectví? Bojíte se odmítnutí? Pokud ano, tak přemýšlejte nad tím, jak často byl odmítán Ježíš. Když se On nenechal odradit odmítáním, neměli bychom se nechat odradit ani my.*
- 4. V této lekci bylo zmíněno, že samotné náboženské obřady nemohou způsobit změnu srdce. Jaké místo tedy mají obřady a tradice v naší víře a církvi? Jaký mohou mít obřady a tradice význam a hodnotu pro oživení a reformaci?*
- 5. Bůh chce s námi spolupracovat při oslovování lidí. Naplňuje nás to spokojeností? Proč?*

Poslušnost – ovoce oživení

Texty na tento týden:

Sk 5,28–32; 7,52–57; 9,1–8.17; 20,20–23; Fp 2,5–8

Základní verš

„Zbraně našeho boje nejsou světské, nýbrž mají od Boha sílu bořit hradby. Jimi boříme lidské výmysly a všecko, co se v pýše pozvedá proti poznání Boha. Uvádíme do poddanství každou mysl, aby byla poslušna Krista...” (2K 10,4.5)

Vliv oživení na každodenní život lidí můžeme sledovat na příkladu dramatického oživení, které proběhlo ve Walesu v letech 1904 až 1905. Evan Roberts spolu se svými přáteli upřímně a opravdově prosil o vylití Ducha svatého. Modlili se, studovali Písmo a sdíleli spolu svoji víru.

Jako odpověď na jejich modlitby byl vylit Duch svatý. V životech lidí docházelo ke změně. V průběhu šesti měsíců se v okolí Walesu obrátilo přibližně sto tisíc lidí. Tisíce lidí se denně shromažďovaly, aby se spolu modlili. Z drsných a hrubých horníků se stali laskaví a zdvořilí džentlmeni. Dokonce i poníci, které používali v uhelných šachtách, si museli zvyknout na nové rozkazy, protože horníci přestali používat nadávky. V obráceném srdci se rodí život, který se vyznačuje poslušností. To je nevyvratitelný důkaz skutečného oživení.

Změněný život

²⁸ „Důrazně jsme vám zakázali učit o tom člověku, a vy jste tím svým učením naplnili celý Jeruzalém; a na nás byste chtěli svalit odpovědnost za jeho krev!“ ²⁹ Petr a apoštolové odpověděli: „Boha je třeba víc poslouchat než lidi. ³⁰ Bůh našich otců vzkřísil Ježíše, kterého vy jste pověsili na kříž a zabili; ³¹ toho Bůh vyvýšil jako vůdce a spasitele a dal mu místo po své pravici, aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchů. ³² My jsme svědkové toho všeho a s námi Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“ (Sk 5,28–32)

Osobní studium

Výsledkem oživení určitě není jen jakýsi neurčitý hřejivý pocit založený na předpokládané blízkosti Ježíše. Oživení se projeví především změnou života. Někdy se bibličtí autoři cítili nesmírně blízko u Ježíše, jindy se však cítili vzdáleni. Někdy si užívali radost z Boží přítomnosti, jindy ji vůbec necítili.

Výsledkem oživení je změněný život. Naše pocity nejsou ovocem oživení, jsou pouze průvodním znakem. Ovocem oživení je poslušnost. To jasně vidíme na životech učedníků po vylití Ducha svatého o Letnicích.

Uvažuj nad tím, jak reagoval Petr před Ježíšovým ukřižováním, po Ježíšově vzkříšení a po vylití Ducha svatého o Letnicích. Čeho sis všiml? Jaká změna nastala u Petra po Ježíšově ukřižování, vzkříšení a po vylití Ducha svatého o Letnicích?

Mt 26,69–74: Petrova reakce před Ježíšovým ukřižováním

J 21,15–19: Petrova reakce po Ježíšově vzkříšení

Sk 5,28–32: Petrova reakce po vylití Ducha svatého o Letnicích

Vylití Ducha svatého o Letnicích způsobilo v Petrově životě dramatickou změnu. Ze slabého, váhavého věřícího se stal vírou naplněný a poslušný učedník. Kdysi byl Petr plný troufalosti a prázdných slibů, nyní bylo jeho nitro naplněno vírou, odvahou a horlivostí pro vydávání svědectví. Petr je příkladem toho, co může udělat Duch svatý v životě kohokoliv, kdo se ve víře a poslušnosti odevzdá a podřídí Pánu.

Aplikace

Co očekáváš od oživení a reformace, o kterých se v naší církvi tolik mluví? Jaké očekávání spojuješ s duchovním oživením?

Vysoká cena poslušnosti

52 „Byl kdy nějaký prorok, aby ho vaši otcové nepronásledovali? Zabili ty, kteří předpověděli příchod Spravedlivého, a toho vy jste nyní zradili a zavraždili. 53 Přijali jste Boží zákon z rukou andělů, ale sami jste jej nezachovali!“ 54 Když to členové rady slyšeli, začali na Štěpána v duchu zuřit a zlostí zatínali zuby. 55 Ale on, plný Ducha svatého, pohleděl k nebi a užířel Boží slávu i Ježíše, jak stojí po pravici Boží, 56 a řekl: „Hle, vidím nebesa otevřená a Syna člověka, stojícího po pravici Boží.“ 57 Tu začali hrozně křičet a zacpávat si uši; všichni se na něho vrhli... (Sk 7,52–57)

Osobní studium

Jeden z prvních příkladů víry – a též její ceny – vidíme v životě Štěpána.

Naplnění Duchem svatým vedlo učedníky k nesobeckému a zbožnému životu. Jejich víra se projevila poslušností. Někdy prožívali těžký duchovní boj, ale Ježíš – jejich Spasitel a Pán – stál na jejich straně a posiloval jejich víru. Učedníky pronásledovali a věznili. Někteří se stali vyhnanci. Za poslušnost Ježíši museli často zaplatit nesmírně vysokou cenu. Mnozí z nich zemřeli mučednickou smrtí.

Ve Sk 7 je zaznamenáno nádherné Štěpánovo kázání, ve kterém v hlavních rysech vykresluje dějiny Izraele. Mluví o zkušenosti Abrahama, Jákoba, Josefa, Mojžíše, Davida a Šalomouna. Ve své výzvě Štěpán připomíná Boží věrnost v protikladu k nevěrnosti Izraele. Své kázání končí obviněním, že náboženští představitelé Izraele porušili Boží smlouvu a odporovali vlivu Božího Ducha (Sk 7,51.52).

Štěpán byl poslušný. Slyšel Boží výzvu a byl věrný poslání, které mu Bůh svěřil – i za cenu svého života. Dnes nám nehrozí smrt za vyznávání naší víry. Přesto chceme a máme být tak odevzdaní našemu Pánu, že necouváme – ani kdyby nás k tomu někdo chtěl nutit, ale podobně jako Štěpán zůstaneme věrní. Je možné, že v budoucnosti budou někteří pro svou víru nejen trpět, ale pro věrnost Bohu se budou muset vzdát svého života.

Aplikace

Jak by ses zachoval, kdyby ses díky svému svědectví ocitl v ohrožení života? I když nyní možná nevíš, co bys udělal, jak tvé jednání v minulosti odhaluje, jak by ses asi zachoval, kdyby ses v takové situaci jednoho dne ocitl?

Překvapivé Boží jednání

¹*Saul nepřestával vyhrožovat učedníkům Páně a chtěl je vyhladit. Šel proto k veleknězi ²a vyžádal si od něho doporučující listy pro synagogy v Damašku, aby tam mohl vyhledávat muže i ženy, kteří se hlásí k tomu směru, a přivést je v poutech do Jeruzaléma. ³Na cestě, když už byl blízko Damašku, zazářilo kolem něho náhle světlo z nebe. ⁴Padl na zem a uslyšel hlas: „Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?“ ⁵Saul řekl: „Kdo jsi, Pane?“ On odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. ⁶Vstaň, jdi do města a tam se dovíš, co máš dělat.“ ⁷Muži, kteří ho doprovázeli, zůstali stát a nebyli schopni slova; slyšeli sice hlas, ale nespatriili nikoho. (Sk 9,1–8)*

Osobní studium

Saul se ve svém horlivém pronásledování velmi mýlil, když si myslel, že koná Boží vůli. Křesťany považoval za fanatickou sektu, kterou je třeba zničit. Když se vydal do Damašku, aby tam zajal věřící a přivedl je před soud do Jeruzaléma, Ježíš ho dramatickým způsobem zastavil. To, co prožil na cestě do Damašku, změnilo nejen jeho život, ale také celý svět.

Ve Sk 9,1–9 se nachází záznam o Pavlově obrácení. Krátce poté za ním Kristus posílá učedníka Ananiáše.

„Mnozí lidé se domnívají, že za své poznání a zkušenosti jsou odpovědní pouze Kristu, bez ohledu na jeho uznávané následovníky na této zemi. Ježíš je přítelem hříšníků. Jejich žal se ho dotýká. Má veškerou moc na nebi i na zemi, ale uznává prostředníky, které určí k vyučování a ke spáse lidí. Přivádí hříšníky do církve a jejím prostřednictvím šíří v tomto světě poznání.

Když byl Saul v zajetí svého slepého fanatismu a předsudků, zjevil se mu Kristus, kterého pronásledoval. Hned nato byl přiveden do církve, která má poznání pro tento svět. V tomto případě představuje Ananiáš Krista a zároveň i jeho služebníky zde na zemi, kteří byli ustanoveni jako zástupci. Jako Kristův zástupce se Ananiáš dotýká Saulových očí, aby se mu vrátil zrak. Jako Kristův zástupce na něj vkládá ruce, a když se modlí v Kristově jménu, Saul dostává Ducha svatého. Vše koná v Ježíšově jménu a moci. Kristus je zdrojem, církev je nástrojem.“ (PNL 69; AA 122)

Přečti si, jak Pán posílá Ananiáše za Saulem. Jaký postoj musel Ananiáš zaujmout, aby poslechl Spasitelův příkaz? (Sk 9,10–16)

Aplikace

Zkus se vžít do Pavlovy (Saulovy) situace poté, co se na cestě do Damašku setkal s Ježíšem. Musel to pro něj být obrovský šok. Zkus se vžít i do Ananiášovy situace. I Ananiáš musel být zaskočený a ohromený. Co nás tyto příběhy učí o tom, že nás Pán někdy vyzývá, abychom udělali něco, čemu v dané situaci vůbec nerozumíme? Proč navzdory tomu potřebujeme Pána uposlechnout?

Být citlivý na výzvu Ducha svatého

Ananiáš šel, vstoupil do toho domu, vložil na Saula ruce a řekl: „Saule, můj bratře, posílá mě k tobě Pán – ten Ježíš, který se ti zjevil na tvé cestě; chce, abys opět viděl a byl naplněn Duchem svatým.“ (Sk 9,17)

²⁰Víte, že jsem vám nezamlčel nic, co by vám bylo k prospěchu; všechno jsem vám řekl, když jsem vás učil ve shromáždění i v rodinách.²¹Naléhal jsem na Židy i Řeky a vyzýval je, aby se obrátili k Bohu a uvěřili v našeho Pána, Ježíše Krista. ²²Nyní jdu do Jeruzaléma, protože mě Duch nutí, a nevím, co mě tam potká. ²³Vím jen tolik, že mi Duch svatý město od města ohlašuje, že na mne čekají pouta a utrpení. (Sk 20,20–23)

Osobní studium

Pavel byl ve své službě veden, usvědčován, řízen a zmocňován Duchem svatým. Při své obhajobě před králem Agrippou zmínil vidění, které měl na cestě do Damašku. Poté hovořil o úloze, kterou obdržel. Měl sloužit Židům i pohanům. Ježíš mu přikázal, aby jim „otevřel jejich oči a oni se obrátili od tmy ke světlu, od moci satanovy k Bohu, a vírou ve mne dosáhli odpuštění hříchů a podílu mezi posvěcenými“ (Sk 26,18).

Porovnej reakci Pavla na vedení a působení Ducha svatého (zvláště při své zkušenosti obrácení) a krále Agrippy (Sk 26,19–32). Na rozdíl od Pavla se král Agrippa mocí Ducha svatého nepodřídil. Jeho nadutost a egoismus byly v rozporu s výzvou Ducha svatého, aby uvěřil Kristu.

Ježíš řekl jasně: „Ještě jen na malou chvíli je světlo mezi vámi. Dokud máte světlo, neustávejte v cestě, aby vás nepřekvapila tma; kdo chodí ve tmě, neví, kam jde. Dokud máte světlo, věřte ve světlo, abyste se stali syny světla“ (J 12,35.36).

Když poslušně přijímáme vedení Duchem svatým, Bůh nám bude zjevovat stále více světla a pravdy. A naopak, pokud potlačujeme výzvy Ducha svatého a odporujeme mu, tím bude naše srdce vzdorovitější.

Aplikace

„Téměř jsi mě přesvědčil, abych se stal křesťanem“ (Sk 26,28; B21). Tato slova patří mezi nejsmutnější v celé Bibli. Můžeme i my zaujmout tento nebezpečný postoj? Jak mohou například kompromisy v našem vztahu s Ježíšem Kristem odkazovat na podobný princip, který obsahují slova krále Agrippy?

Duch svatý vede k poslušnosti

⁵Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši: ⁶Způsobem bytí byl roven Bohu, a přesto na své rovnosti nelpěl, ⁷nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka ⁸se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. (Fp 2,5–8)

Osobní studium

Duch svatý plnil významnou roli v každé oblasti Ježíšova života. Ježíš byl počat z Ducha svatého, při křtu na něj Duch svatý sestoupil (Mt 1,20; 3,16.17; Sk 10,34–38). Po celý svůj život Ježíš poslouchal Otcovu vůli (J 8,29; Žd 10,7).

Ve Fp 2,5–8 je napsáno, že i když „způsobem bytí byl roven Bohu“ („sdílel Boží podstatu“ – B21), přesto na této rovnosti „nelpěl“, ale „sám sebe zmařil“ – vzdal se své podstaty Boha (přestal ji během svého pozemského života používat), zřekl se svých výsad a práv a stal se služebníkem (otrokem – ČSP).

Ježíš byl služebníkem. Poslouchal Otcovu vůli. „Ponížil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži“ (Fp 2,8, ČSP). Ježíš nám dal příklad, jak vypadá život naplněný Duchem svatým. Je to život, který se vyznačuje ochotnou poslušností a pokorným podřízením se Otcově vůli. Je to modlitební život zasvěcený službě a poslání; život strávený ve vroucné horlivé touze vidět zachráněné v Otcově království.

Apoštol Pavel říká, že novozákonní věřící, kteří byli naplněni Duchem svatým, „přijali milost apoštolského poslání, aby ke cti jeho jména uposlechly a uvěřily všechny národy“ (Ř 1,5). Na druhé straně pohané „odpirají pravdě a podléhají nepravosti“ (Ř 2,8).

Aplikace

V Ř 6,15–23 (ČSP) používá apoštol Pavel dva protikladné výrazy – „otroci hříchu“ a „otroci spravedlnosti“. V Ř 8,12–17 (ČSP) mluví o „duchu otroctví“ a „Duchu synovství“. Jak rozumíš významu těchto pojmů na základě vlastní zkušenosti s Bohem, vírou, se zápasem proti hříchu a přijetím u Boha?

Podněty k zamyšlení

„Bůh dal víru jako vstupní bránu na cestu, která vede do věčného života. Celou tuto cestu olemoval světlem, pokojem a radostí z ochotné služby. Po celou cestu má poutník před sebou znamení svého povolání v Kristu. Stále má před očima odměnu. Boží přikázání jsou pro něj spravedlivostí, radostí i pokojem v Duchu svatém.“ (Ellen Whiteová, In Heavenly Places, 183)

„Zaslíbení Ducha svatého se neomezuje na nějakou dobu či národ. Kristus prohlásil, že vliv Božího Ducha bude provázet jeho následovníky až do konce. Od letnic až do současné doby je Utěšitel sesílán všem, kdo se zcela podřídili Bohu a oddali se jeho službě. Všem, kdo přijali Krista jako osobního Spasitele, je Duch svatý rádcem a svědkem, který je posvěcuje a vede. Čím důvěrnější vztah mají věřící k Bohu, tím přesvědčivější a mocnější je jejich svědectví o Spasitelově lásce a zachraňující milosti. Muži a ženy, kteří během dlouhých staletí pronásledování a zkoušek ve svých životech mnohokrát zakusili přítomnost Ducha svatého, jsou pro tento svět znamením a zázrakem. Odhalili před anděly a lidmi proměňující moc Spasitelovy lásky.“ (PNL 29; AA 49)

Otázky k rozhovoru

1. *Co se můžeme naučit ze silného, byť do jisté míry děsivého příběhu, který je zaznamenán ve Sk 5,1–11? Proč měl čin Ananiáše a Safiry tak strašné následky?*
2. *Zamyslete se nad textem ve čtvrté části, kde se píše o tom, že se Ježíš zřekl svého postavení, aby splnil poslání, které na této zemi měl. Jak si můžeme osvojit tento princip a aplikovat ho do života v našem chození s Pánem? Proč jsou sebezapření a smrt vlastního já tak důležité, když usilujeme o oživení a reformaci v osobním životě i v církvi?*
3. *„Téměř jsi mě přesvědčil, abych se stal křesťanem“ (Sk 26,28; B21). Uvažujte společně o důsledcích těchto slov.*

Pokání – podmínka oživení

Texty na tento týden:

Sk 5,30–32; 2K 7,9–11; Lv 5,5; 1J 1,8.9; Iz 1,16–18; Žd 12,16.17; Ž 32,1–8

Základní verš

**„Kdo kryje svá přestoupení, nebude mít zdar, ale kdo je vyznává a opouští, dojde slitování.“
(Př 28,13)**

Celé Písmo ukazuje na to, že pokání připravuje cestu pro duchovní oživení. Když Bůh připravoval lidi na plnění důležitých úkolů, vždy je vedl cestou pokání. Když vyznáváme své hříchy, pak jsme vykročili na cestu vítězství nad nimi.

„Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání“ (2Pt 3,9). Pokání je podmínkou toho, abychom mohli přijmout v plné míře moc Ducha svatého.

V této lekci budeme odhalovat souvislosti pravého pokání a vylití Ducha svatého – tak jak je to znamenáno v knize Skutky apoštolů. Budeme srovnávat pravé a falešné pokání. Především si však znovu uvědomíme, že pokání je dar, který dává Duch svatý, aby nám pomohl představovat Ježíšovu lásku lidem okolo nás.

Pokání – Boží dar

³⁰Bůh našich otců vzkřísil Ježíše, kterého vy jste pověsili na kříž a zabil; ³¹toho Bůh vyvýšil jako vůdce a spasitele a dal mu místo po své pravici, aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchů.

³²My jsme svědkové toho všeho a s námi Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají. (Sk 5,30–32)

Osobní studium

Během několika týdnů před Letnicemi učedníci hledali Boží vůli na modlitbách. Ve Sk 1,14 je zapsáno: „Všichni se svorně a vytrvale modlili.“ Tato zkušenost svědčí o silné jednotě a souladu mezi Kristovými následovníky. To by bez pokání nebylo možné. Vyznání hříchů a modlitba připravily učedníky na to, co mělo přijít.

Apoštol Petr ve své obhajobě (Sk 5,29–32) zdůrazňuje dva klíčové body: (1) Pokání je dar. Když své srdce otevřeme působení Ducha svatého, Ježíš nám dá dar pokání. (2) Učedníci věděli, co to znamená prožít pokání. Oni ho nejen zvěstovali, ale měli s ním i osobní zkušenost.

„Když učedníci čekali na splnění zaslíbení, projevovali upřímnou lítost a pokorně vyznávali svou nevěru. Vzpomínali na slova, která jim Kristus řekl před svou smrtí, a začínali plně chápat jejich význam. Vzájemně si připomínali pravdy, které se jim vytratily z paměti a nyní se jim znovu vybavovaly. Vyčítali si, že Ježíšovi nerozuměli. Znovu se jim před očima promítaly všechny události jeho úžasného života. Když přemýšleli o jeho svatosti, měli pocit, že žádné břemeno není příliš těžké a žádná oběť příliš vysoká, a i jejich touhou bylo svědčit svým životem o kráse Kristova charakteru.“ (PNL 22; AA 36)

Pokání je časté téma knihy Skutky apoštolů (Sk 17,30.31; 26,19.20). „Boží dobrota“ nás vede k pokání a usvědčující moc Ducha svatého nás přivádí k uvědomění, že potřebujeme Spasitele, který jediný nám může odpustit hříchy. Zároveň je však dobré si připomínat, že Duch svatý nenaplní srdce, které se nekaje (Ř 2,8; Sk 2,38.39; 3,19). Duch svatý nemůže naplnit srdce, které není očištěné od sobeckých ambicí a touhy po osobním uznání a slávě.

Aplikace

Proč je tak těžké přiznat si hříchy a kát se z nich? Proč se tak snadno stává, že se pravému pokání postaví do cesty naše vlastní já?

Co je pravé pokání?

⁹Ale nyní se raduji, ne že jste se zarmoutili, ale že zármutek vás vedl k pokání. Byl to zármutek podle Boží vůle, a tak jsme vám nezpůsobili žádnou škodu. ¹⁰Zármutek podle Boží vůle působí pokání ke spáse, a toho není proč litovat, zármutek po způsobu světa však působí smrt. ¹¹Pohledte, k čemu vás vedl tento zármutek podle Boží vůle: jakou ve vás vzbudil opravdovost, jakou ochotu k omluvě, jaké znepokojení, jakou bázeň, jakou touhu, jakou horlivost, jakou snahu potrestat viníka! Tím vším jste prokázali, že jste se v té věci zachovali správně. (2K 7,9–11)

Osobní studium

Pokání je Bohem vyvolaná lítost nad hříchem. Patří k němu rozhodnutí zanechat konkrétní hříchy, na které nás Duch svatý upozorňuje (Ez 14,6; Za 1,4). Pravé pokání nevede člověka do ochromující deprese způsobené jeho hříchy nebo sklonem ke hříchu. „Zármutek podle Boží vůle působí pokání ke spáse. . .“ (2K 7,10). Pokání napřimuje naši pozornost na Ježíšovu spravedlnost, ne na naši hříšnost. Pravé pokání přináší úlevu a radost z odpuštění. Způsobuje, že upíráme zrak „na toho, který je původcem a završovatelem naší víry.“ (2SM 406)

Nový zákon často zmiňuje, že náš hřích nikdy není větší než Boží milost. „Kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost“ (Ř 5,20). Pavel věděl, o čem píše, protože Boží milost byla neoddelitelnou součástí jeho životní zkušenosti.

Když si apoštol Pavel uvědomil, že pronásleduje „Krále věků“ (1Tm 1,14–17), vedlo ho to na kolena. Kál se a vyznal svůj hřích. Během celého svého dalšího života nikdy nepřestal mluvit o své hříšnosti a Boží milosti. Pokání ho však nevedlo ke sklíčenosti. Naopak, přivedlo ho do náruče laskavého a odpouštějícího Spasitele. Nezaměřil se na to, jak je on špatný, ale na to, jak dobrý a spravedlivý je Ježíš. Pokání vedlo Pavla k radosti z odpuštění.

Přečti si texty zapsané v 1Tm 1,14–17 a Sk 26,10–16. Co ti tyto texty říkají o Pavlově hříšnosti a Ježíšově spravedlnosti?

Aplikace

Měl si někdy pocit, že jsi ten největší hříšník? Možná ne ten největší, ale stále ještě příliš hříšný na to, abys byl spasen? Jak můžeš získat jistotu, že Kristova spravedlnost je pro tvou záchranu dostačující?

Pravé pokání a vyznání

Když se tedy čímkoli z toho provinil, ať vyzná, čím se prohřešil. (Lv 5,5)

⁸Ríkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. ⁹Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očisťuje nás od každé nepravosti. (1J 1,8.9)

¹⁶Omyjte se, očistěte se, odkliděte mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo. ¹⁷Učte se činit dobro. Hleďte právo, zakročte proti násilníkovi, dopomozte k právu sirotkovi, ujímejte se pře vdovy.

¹⁸Pojďte, projednejme to spolu, praví Hospodin. I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna. (Iz 1, 16–18)

Osobní studium

Pravé pokání je vždy provázeno vyznáním konkrétních hříchů. Duch svatý v nás nevyvolává neurčité pocity viny. Usvědčuje nás z konkrétních chyb.

„Opravdové vyznání nazývá zlo pravým jménem. Pojmenuje přesně to, co se stalo. Některé hříchy máme vyznat pouze Bohu. Pokud jsme ublížili konkrétnímu člověku, měli bychom za ním jít a říct mu, že je nám to líto. Některé hříchy bychom měli vyznat veřejně. Pokaždé, když vyznáváme své viny, měli bychom mluvit konkrétně.“ (CVP 48; SC 38)

Cílem usvědčující moci Ducha svatého je vést nás k uvědomění, že potřebujeme Kristovu spásnou milost. Naše pokání nezpůsobí, že nás bude Bůh víc milovat, protože Bůh nás měl rád a prokázal nám svou lásku ještě před tím, než jsme přišli na svět. Pokání nám pomáhá více si vážit Boží lásky. Vyznáním hříchů nezískáváme Boží odpuštění. Naopak, vyznání nás uschopňuje přijmout jeho odpuštění. Bůh nás nemiluje víc, když se kajeme. Ani nás nemiluje méně, když selháváme. Jeho láska k nám je stálá a trvalá. Proměnlivá je jen naše odpověď na působení Ducha svatého v našem životě.

Je pravda, že naše srdce není schopno přijmout hojnost požehnání, které pro nás má Bůh připraveno, když jsou naše „duchovní tepny“ zaneseny usazeninou hříchu. Hřích otupuje naši citlivost na působení Ducha svatého. Pokání „zprůchodňuje“ ucpané cévy našeho duchovního srdce, abychom mohli přijmout hojnost přítomnosti a moci Ducha svatého.

Aplikace

Když v touze po odpuštění vyznáváš své hříchy a lituješ jich, pak pamatuj na to, že jde o dvousměrnou cestu. (Podívej se do Mt 6,12.14.15.) Jak reaguješ na ty, kteří ti ublížili a prosí tě o odpuštění? I když si možná tvé odpuštění vůbec nezaslouží, i tak máš odpustit. Proč je pro tebe tak důležité, abys odpustil?

Pravé a falešné pokání

16Ať nikdo není nevěrný a bezbožný jako Ezau, který prodal prvorozenství za jediný pokrm. 17Víte přece, že když se potom chtěl stát dědicem požehnání, byl odmítnut. Neměl už příležitost k nápravě, ačkoliv ji s pláčem hledal. (Žd 12,16.17)

Osobní studium

V Bibli máme zaznamenány i smutné příklady lidí, kteří se snažili činit falešné pokání. Plakali, byli smutní, vyznávali svůj hřích – ale neprožili odpuštění. Je to například příběh o faraonovi (Ex 12,29–32), Bileámovi (Nu 22,32–35), Ezauovi (Žd 12,17) či Jidášovi (Mt 27,4).

Myšlenka v Žd 12,17 vystihuje tuto bezútešnou zkušenost. V souvislosti s Ezauem je zmíněno, že „se potom chtěl stát dědicem požehnání“ a kál se. Podobně jako faraon, Bileám a Jidáš, ani Ezauovo srdce nebylo zlomené bolestí, kterou svým hříchem způsobil rodině a Božímu srdci. Myslel jen na sebe a své právo prvorozeného, které ztratil. Bylo mu líto, že nedostal to, co – jak věřil – mu právem patřilo. Jeho pohnutky nebyly čisté. Litoval jen sám sebe. Falešné pokání se soustřeďuje na důsledky hříchu, ne na hřích samotný.

Hřích má strašné následky, ale tím, že jich litujeme, to nekončí. Neoddělitelnou součástí pokání je uvědomění si a vyznání, že naše hříšné konání a myšlenky zneuctily Boha a způsobily mu bolest.

Pravé pokání je vždy charakterizováno: (1) Lítostí, že náš hřích ranil Boží srdce. Trápíme se, protože jsme ublížili tomu, který nás tak velmi miluje. (2) Upřímným vyznáním konkrétního hříchu, kterého jsme se dopustili. Pravé pokání není „olemované“ výmluvami, nesvaluje vinu na někoho jiného. Bere zodpovědnost za své jednání. (3) Pravé pokání vždy zahrnuje rozhodnutí odvrátit se od hříchu a touhu po změně života.

Na rozdíl od pravého pokání je při tom falešném člověk soustředěn na sebe, je zaměřen na důsledky hříchu. Prožívá smutek a žal, protože hřích má negativní následky. Vymlouvá se a svaluje vinu na někoho jiného. Nechce měnit vlastní jednání. Jediné, co by ho ke změně přivedlo, je nějaký prospěch či zisk.

Aplikace

Jakou podobnost vidíš mezi pokáním ve vztahu k Bohu a lítostí ve vztahu k člověku? Porovnej následující výroky: (1) „Ty toho naděláš, vždyť jsem toho až tak moc neudělal.“ (2) „Promiň, nějak mi to uteklo, nechtěl jsem to udělat.“ (3) „Promiň, že jsem ti ublížil a zarmoutil tě, mrzí mě to.“ V čem se tyto tři výroky odlišují? Komu ze svých blízkých dlužíš omluvu? Jak ji můžeš nejlépe projevit?

Uzdravující moc vyznání

¹Blaze tomu, z něhož je nevěrnost sňata, jehož hřích je přikryt. ²Blaze člověku, jemuž Hospodin nepravost nepočítá, v jehož duchu není záludnosti. ³Mlčel jsem a moje kosti chřadly, celé dny jsem pronáškal. ⁴Ve dne v noci na mně těžce ležela tvá ruka, vysýchal mně morek jako v letním žáru. ⁵Svůj hřích jsem před tebou přiznal, svoji nepravost jsem nezakrýval, řekl jsem: „Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti.“ A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj. ⁶Proto ať se každý věrný k tobě modlí v čas, kdy lze tě ještě nalézt. I kdyby se vzdulo mocné vodstvo, k němu nedosáhne. ⁷Tys má skrýše, ty mě chráníš před souzením, nad tím, že jsem vyvázl, zaplesá všechno kolem. ⁸Dám ti prozíravost, ukážu ti cestu, kterou půjdeš, budu ti radit, spočine na tobě mé oko. (Ž 32,1–8)

Osobní studium

Vyznání viny má léčivý účinek. Otevírá naše srdce, abychom přijali Boží milost. Prostřednictvím něho přijímáme odpuštění, které nám Kristus zadarmo nabízí. Léčí i tím, že nám umožňuje přijmout milost. Vyznání také ruší bariéry mezi námi a ostatními lidmi. Uzdravuje vztahy.

Ve Sk 24,16 je zaznamenáno, že apoštol Pavel usiloval „zachovat neporušené svědomí před Bohem i lidmi“.

Je vědomí viny dobré, nebo špatné? Když nás Duch svatý usvědčuje z hříchu a vědomí viny nás vede k Ježíši, pak je to dobré. Pokud jsme však už svůj hřích vyznali, a navzdory tomu nás stále pronásleduje pocit viny, tak něco není v pořádku. Nejistota ohledně odpuštění může být destruktivní. „Tento pocit viny musíme položit pod golgotský kříž. Pocit hříšnosti otráví pramen života a skutečného štěstí. V tomto případě Ježíš říká: Všechno mi odevzdej. Tvé hříchy vezmu na sebe. Dám ti pokoj. Neztrácej víc sebeúctu, protože já jsem tě vykoupil za cenu vlastní krve. Jsi můj. Posilím tvou slabou vůli. Odstráním tvé výčitky svědomí vyvolané hříchem.“ (Ellen Whiteová, Manuscript Releases, sv. 9, 305) Odpovědí na pocity viny je Ježíš. Jeho milost odstraňuje destruktivní pocit viny, který na nás doléhá.

Někdy se stává, že svůj hřích vyznáme, a přesto cítíme vinu. Proč? Jedním z důvodů může být to, že se nám satan snaží vzít jistotu spasení. Velmi rád okrádá lidi o požehnání jistoty odpuštění a spasení, kterou máme v Ježíši Kristu. Dalším důvodem je, že Duch svatý nám možná připomíná něco, co bylo mezi námi a někým jiným. Pokud jsme někomu ublížili, našemu svědomí se uleví, pokud se tomuto člověku omluvíme.

Aplikace

Jak ovlivňuje pocit viny tvůj vztah s Pánem a jinými lidmi? Co můžeš udělat, abys zmírnil břemeno viny, které neseš? Možná jsi udělal něco špatného a pocit viny je v určitém smyslu opodstatněný. Na splnění jakého biblického zaslíbení se můžeš odvolávat, abys mohl jít dál?

Podněty k zamyšlení

„Bůh nemůže přijmout naše vyznání, pokud neprožijeme opravdové pokání a nevzdáme se svého hříchu. Musíme v životě udělat rozhodnou změnu. Jestliže svého hříchu upřímně litujeme, vzdáme se všeho, co se Bohu nelíbí. Bible nám naprosto jednoznačně říká, co máme dělat: ‚Obmyjte se, očistěte se, abych se už nemusel dívat na zločiny, kterých se dopouštíte. Přestaňte páchat zlo a naučte se konat dobro! Jednejte spravedlivě a pomáhajte všem, kdo musí snášet příkoří. Ujměte se sirotků a zastáňte se ovdovělých žen.‘ (Iz 1,16.17) Jestliže člověk, který se provinil, ‚vrátí, co si vzal do zástavy nebo dokonce ukradl, bude respektovat všechna spravedlivá nařízení a zanechá špatností – zcela jistě nezemře, ale bude žít.‘ (Ez 33,15)“ (CVP 48; SC 39)

Otázky k rozhovoru

- 1. Co se můžeme naučit z Ježíšovy ochoty odpustit těm, kteří ho přibili na kříž?*
- 2. Povyprávějte z vlastní zkušenosti, jaké požehnání vám přineslo vyznání hříchu. Jak vám to pomohlo ve vašem vztahu nejen k Pánu Bohu, ale i k lidem?*
- 3. Někdy je potřebné vyznat lidem, čím jsme jim ublížili. Proč musíme být velmi opatrní v tom, co jim řekneme?*
- 4. K pravému pokání patří zanechání hříchu. Co se stane, pokud ho (i když nechceme) znovu uděláme? Znamená to, že naše pokání nebylo upřímné? Znamená to, že nám už tento hřích nemůže být znovu odpuštěn? Pokud by to byla pravda, jakou naději by měl kdokoliv z nás? Jak chápeme podstatu biblického pokání s ohledem na realitu naší hříšné přirozenosti?*
- 5. Proč je pokání klíčovým prvkem oživení a reformace?*

Jednota – svazek oživení

Texty na tento týden:

J 17,9–11.20–23; Sk 4,32.33; 15,22–31; 28,27.28; 1K 12,13–18; 1Pt 2,4.5; Mt 18,15–20

Základní verš

„Proto vás já, vězeň kvůli Pánu, prosím, abyste tomu povolání, kterého se vám dostalo, dělali čest svým životem, vždy skromní, tiší a trpěliví. Snášejte se navzájem v lásce a usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje.“ (Ef 4,1–3)

Nevyhnutelnou součástí oživení je jednota. Konflikty, rozdělení a spory nevytvářejí vhodné prostředí pro oživení. Při Letnicích sestoupil Duch svatý na církev, která se sjednotila, aby přinesla tomuto světu poselství o Ježíši. Věřící se podřídili Kristově výzvě a zaměřili se tak na úkol, který jim svěřil, že zapomněli na malé neshody, které mezi sebou měli. Snahy o moc a nadvládu ustoupily Kristovu pověření přinést evangelium všem ztraceným a zbloudilým. Pokud by Kristovi první následovníci soupeřili o moc, dílo by bylo hned na počátku zmařeno. Duch svatý je však vedl k tomu, aby zemřeli sami sobě. Jen tak se mohli sjednotit ve svém poslání.

Kde není jednota, tam ani nemůže dojít k oživení. Pokud ponecháváme místo pro žárlivost, závist, nedůvěru a boj o moc, potom vlastně odmítáme působení Ducha svatého a projevy jeho moci. Je velmi důležité, abychom se naučili, jak je možné bourat bariéry, které nás někdy rozdělují. Až poté dosáhneme jednoty, která je Kristovým záměrem pro jeho církev.

Odpověď na Kristovu modlitbu za jednotu

⁹*Za ně prosím. Ne za svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji;* ¹⁰*a všechno mé je tvé, a co je tvé, je moje. V nich jsem oslaven.* ¹¹*Již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já jdu k tobě. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal; necht' jsou jedno jako my. ...* ²⁰*Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří;* ²¹*aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.* ²²*Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno –* ²³*já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne. (J 17,9–11.20–23)*

³²*Všichni, kdo uvěřili, byli jedné mysli a jednoho srdce a nikdo neřikal o ničem, co měl, že je to jeho vlastní, nýbrž měli všechno společné.* ³³*Boží moc provázela svědectví apoštolů o vzkříšení Pána Ježíše a na všech spočívala veliká milost. (Sk 4,32.33)*

Osobní studium

Text v J 17 obsahuje Ježíšovu přímou modlitbu za učedníky, která je též známá jako Velekněžská modlitba. Ježíš se modlí za jednotu svých učedníků. Soulad a jednota mezi učedníky připravila jejich srdce na přijetí plnosti moci Ducha svatého. Ježíšova modlitba za církev byla vyslyšena. Učedníci se zřekli toho, co je rozdělovalo. Převážila láska, spory byly zažehnány.

Verše zaznamenané ve Sk 4,22.23 dávají do souvislosti jednotu učedníků (kteří byli „jedné mysli a jednoho srdce“) s „Boží mocí“, která provázela svědectví učedníků. V Jeruzalémě byla v té době složitá situace. Křesťanství nebylo populární. Přesto se tito odevzdaní křesťané dělili o své prostředky. Podporovali se navzájem. Dali stranou všechny své osobní ambice. Nesobecké postoje je připravily pro přijetí plnosti moci Ducha svatého při vydávání svědectví.

„Všimněte si, že k vyhlídání Ducha svatého došlo až poté, co mezi učedníky zavládla jednota a přestali usilovat o významná postavení. Byli ve všem zajedno. Odstranili všechny rozdíly.“ (RPC 88; CCH 98)

Aplikace

Proč je i pro současnou církev tak důležité, aby byla vyslyšena Ježíšova modlitba zaznamenaná v J 17? Co prozrazuje Ježíšova touha po jednotě v církvi v prvním století o jeho vůli pro naši církev dnes?

Novozákonní obrazy jednoty

¹³Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem. ¹⁴Tělo není jeden úd, nýbrž mnoho údů.

¹⁵Kdyby řekla noha: „Protože nejsem ruka, nepatřím k tělu,“ tím by ještě nepřestala být částí těla.

¹⁶A kdyby řeklo ucho: „Protože nejsem oko, nepatřím k tělu,“ tím by ještě nepřestalo být částí těla. ¹⁷Kdyby celé tělo nebylo než oko, kde by byl sluch? A kdyby celé tělo nebylo než sluch, kde by byl čich? ¹⁸Ale Bůh dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl. (1K 12, 13–18)

⁴Přicházejte tedy k němu, kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je „vyvolený a vzácný“. ⁵I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista. (1Pt 2,4.5)

Osobní studium

Společnost se v prvním století dělila podle kast, společenského postavení a pohlaví – tedy žel stejně jako dnes. Vládl v ní zmatek. Zákony nezaručovaly stejná práva, svobodu a lidskou důstojnost.

V této společenské situaci se na scéně objevuje křesťanství. Vyvolalo ve společnosti revoluci. Ježíšovo učení o rovnosti a spravedlivosti, zájem o chudé a úcta vůči lidem na okraji společnosti, to vše připadalo mnohým jako velmi radikální. První křesťané se sjednotili v tom, co tvoří podstatu Božího stvoření a vykoupění. Byli přesvědčeni, že Bůh stvořil všechny lidi – a proto je vykoupění prostřednictvím Kristova kříže dostupné všem lidem. Kříž ukázal, že každý člověk, bez ohledu na své postavení ve světě, má v Božích očích nesmírnou cenu.

Jaké obrazy by mohly lépe ilustrovat jednotu v církvi než obraz těla (1K 12,12–26) a stavby (1Pt 2,4.5)? Lidské tělo, které používá jako obraz církve apoštol Pavel, je složeno z různých částí, které jsou na sobě navzájem závislé. Všechny mají svou funkci. Pokud jedna část těla trpí, trpí celé tělo.

Apoštol Petr přidává obraz duchovní stavby. Jednotlivé kameny představují členy církve. Každý kámen dokonale zapadá do stavby domu. Všechny kameny – podobně jako všechny části těla – jsou navzájem úzce propojeny. Ve světě, kde byly narušené vztahy a bojovalo se o moc, byl právě svazek milující jednoty argumentem ve prospěch křesťanství. Ježíš vyjádřil tuto univerzální pravdu jasně: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým“ (J 13,35).

Aplikace

Odráží tvůj sbor jednotu, která byla představena v tomto oddílu? Polož si otázky: Pomáhám vytvářet jednotu? Jaké postoje bych měl zaujmout, abych budoval jednotu?

Prvky jednoty – naše misie a poselství

27 „Nebot srdce tohoto lidu otupělo, ušima nedoslýchají a oči zavřeli, takže očima neuvidí a ušima neuslyší, srdcem nepochopí a neobrábí se – a já je neuzdravím.“ 28 „Vězte,“ dodal Pavel, „že tato Boží spása byla poslána pohanům. A oni ji přijmou.“ (Sk 28,27.28)

Osobní studium

Jednota, kterou prožívali první křesťané, se zdaleka nezakládala jen na emocionální srdečnosti mezi členy. Učedníci se zabývali něčím mnohem důležitějším, než byli oni sami. Kristovo pověření zvěstovat evangelium celému světu potlačovalo jejich osobní ambice do pozadí. Církev nemůže oslovit společnost evangeliem, dokud se nesjednotí. A nesjednotí se, dokud se zvěstování evangelia nestane tím nejdůležitějším.

Misie má velký sjednocující potenciál. Když se první věřící shromažďovali, tak to byla právě misie, co je sjednocovalo. Spojovalo je poselství o životě, smrti, vzkříšení, velekněžské službě a návratu Ježíše Krista. Nově obrácení věřící byli zakotveni v učení apoštolů (Sk 2,41.42). Ježíšovo učení tvořilo základ jejich jednoty.

Apoštol Petr používá výraz „přítomná pravda“ (2Pt 1,12; ČSP). „Přítomná pravda“ v tomto období spojovala církev a hnala ji dopředu s prorockým poselstvím: Ježíš Kristus z Nazareta je naplněním mesiášských prorocství Starého zákona. První věřící se sjednotili, protože měli naléhavé poselství přítomné pravdy o tom, že se naplnilo prorocství.

I pro poslední dny dějin této země dal Bůh svému lidu naléhavé poselství přítomné pravdy (Zj 14,6–12). Je to poselství „věčného evangelia“ o soudu, poslušnosti a Kristově návratu. Toto poselství sjednocuje adventisty sedmého dne do jedné celosvětové rodiny. Pokud toto poselství posuneme v důležitosti, dáme ho na druhé místo nebo ho budeme považovat za přežitek minulosti, jednota církve bude narušena a její misie ztratí svou naléhavost. Pokud poselství církve bude chápáno nesprávně či bude zkrácené, i její misie bude nejasná. Zvěstování prorockého poselství třech andělů dává smysl existenci adventistů sedmého dne.

Aplikace

Přečti si Sk 1,8; 4,33; 5,42; 9,31 a 28,28–31. Co bylo prvořadou touhou novozákonní církve? Jsi ztotožněn s naším poselstvím a misii? Polož si otázku: Proč jsem adventistou sedmého dne? Uvažujte o tom společně při sobotním setkání.

Církevní organizace – struktura pro zachování jednoty

²²Tu se apoštolové a starší za souhlasu celé církve rozhodli, že ze svého středu vyvolí dva muže a pošlou je s Pavlem a Barnabášem do Antiochie. Byli to Juda, kterému říkali Barsabáš, a Silas, přední muži mezi bratřími. ²³Po nich poslali tento dopis: „My, apoštolové a starší, vaši bratři, posíláme pozdrav vám, svým bratřím v Antiochii, Sýrii a Kilikii, kteří jste dříve byli pohaný. ²⁴Dověděli jsme se, že vás někteří lidé od nás zneklidnili a zmátli svými slovy, ačkoliv jsme jim k tomu nedali žádný pokyn. ²⁵Proto jsme se jednomyslně rozhodli, že zvolíme dva muže a pošleme je k vám s našimi milými bratry Barnabášem a Pavlem, ²⁶kteří ve službě našeho Pána Ježíše Krista nasadili svůj život. ²⁷Posíláme k vám tedy Judu a Silase, kteří vám to vše sami potvrdí. ²⁸Toto jest rozhodnutí Ducha svatého i naše: Nikdo ať vás nezatěžuje jinými povinnostmi než těmi, které jsou naprosto nutné: ²⁹Zdržujte se všeho, co bylo obětováno modlám, také krve, pak masa zvířat, která nebyla zbavena krve, a konečně smilstva. Jestliže se toho všeho vyvarujete, budete jednat správně. Budte zdraví.“ ³⁰Pak se pověření bratří odebrali do Antiochie. Tam všechny shromáždili a odevzdali jim dopis. ³¹Když jej bratři přečetli, velmi se zaradovali, protože je uklidnil. (Sk 15,22–31)

Osobní studium

Nový zákon představuje strukturu rané církve. Tato struktura pomáhala udržovat věroučnou čistotu církve a zaměření na misi.

Ve Sk 6 je zapsáno, že apoštolové svolali učedníky, aby diskutovali o problému distribuce jídla vdovám z řeckých křesťanů. Vybrali diáky, kteří měli tento problém vyřešit. Všichni učedníci toto rozhodnutí podpořili a respektovali.

Když apoštol Pavel prožil obrácení na cestě do Damašku, Pán ho nasměroval k Ananiášovi, zástupci církve (Sk 9,10–17). Po křtu vedl Duch svatý Pavla k setkání s představiteli církve v Jeruzalémě, kteří měli potvrdit jeho službu (Sk 9,26–30).

Ve Sk 20 čteme, jak se Pavel setkal se staršími sboru z Efezu a naléhal na ně, aby si dávali pozor na falešné učitele a jejich bludy (Sk 20,17.27–32).

Jak rostl počet bývalých pohanů, kteří se připojili k církvi, tak se zvětšovalo i napětí. Za to, že nedošlo k vážnému rozkolu, vděčí církev jednání v Jeruzalémě (Sk 15,1–30). Církevní organizace a administrativní vedení sehrály hlavní úlohu při zachování jednotného učení rané církve. Zástupci místních sborů byli vysláni do Jeruzaléma, aby se zúčastnili tohoto setkání, které mělo zásadní vliv na budoucnost církve. Když se skupina zástupců dohodla, bylo zformulováno rozhodnutí do vyhlášení, které bylo v dopisech zasláno do sborů, kde existoval problém – do Antiochie, Sýrie a Kilikie (Sk 15,23).

Členové sborů přijali rozhodnutí z tohoto jednání. Byli přesvědčeni, že Duch svatý vedl setkání a jejich problém se podařilo vyřešit (Sk 15,30–35).

Aplikace

Pokud jsi členem církve adventistů, tak patříš do církevní struktury. Jaká úloha z toho pro tebe vyplývá? V čem by mohlo být tvé zapojení do činnosti a poslání církve konstruktivnější?

Dosažení jednoty

¹⁵ „Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. ¹⁶ Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ,ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď“. ¹⁷ Jestliže ani je neuposlechne, oznam to církvi; jestliže však neuposlechne ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník. ¹⁸ Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi. ¹⁹ Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní. ²⁰ Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18,15–20)

Osobní studium

Čím blíže budeme u Ježíše, tím blíže budeme mít i k sobě navzájem. Na svět se budeme dívat novým, duchovním zrakem. Duch svatý nám pomůže, abychom se na sebe dívali jinak. Maličkosti, které nás kdysi trápily a zraňovaly, zakryje Kristova milost. Hýčkaná nepřátelství uklidní a smíří Ježíšova láska. Staré rány a spory budou zapomenuty. Bariéry zbourány. Evangelium totiž léčí narušené vztahy.

Když o Letnicích sestoupil na učedníky Duch svatý, jejich vzájemné vztahy se dramaticky změnily. Ve světle, které zářilo z kříže, viděli jeden druhého jinak.

„Každý křesťan viděl ve svém bratrovi projev Boží lásky a shovívavosti. Jen jedno bylo důležité, jen jediný cíl stál za námahu: Všichni věřící chtěli odrážet Kristovu povahu a usilovat o rozšíření jeho království.“ (PNL 28; AA 48)

Přát si jednotu a doufat v ní ještě neznamená, že jí bude dosaženo. Věřící rané církve se spolu modlili, studovali Boží slovo. Dělili se o svou víru. Modlitba, studium Bible a svědectví – to jsou mocné prvky, které budují, podporují a udržují jednotu církve. Když se modlíme jeden za druhého, přitahuje nás to k sobě blíže. Účast na evangelizačních programech pro společnost vytváří vědomí jednoty a sounáležitosti. Živá, dynamická, sjednocená a oživená církev je ta, jejíž členové se spolu modlí, studují Boží slovo a usilují o to, aby oslovili společnost, ve které žijí.

Aplikace

Co podporovalo jednotu křesťanů v prvním století? Co texty ve Sk 1,14; 6,7; 12,5.12; Mt 18,20 říkají o motivech jednoty učedníků? Jaké vlivy ohrožují jednotu tvého sboru, nebo dokonce církve jako celku? Proč je důležité pochopit, o jaké jde vlivy, a být připraven jim čelit?

Podněty k zamyšlení

„První učedníci se od sebe výrazně lišili. Měli se stát učiteli světa a představovali rozmanité povahové typy. Aby tito muži, jejichž vrozené sklony a životní návyky byly tak rozdílné, mohli úspěšně pokračovat v díle, k němuž byli povoláni, jejich pocity, myšlenky a činy se musely sjednotit. Ježíš chtěl, aby k této jednotě dospěli, a proto usiloval o to, aby byli jedno s ním.“ (PNL 14; AA 20)

Otázky k rozhovoru

1. *Proč je důležité, abychom měli jednotnou církevní strukturu? Co by se stalo s naší misí, poselství a církví jako celkem, kdyby se sbory, sdružení, unie nebo divize ubíraly různými cestami?*
2. *Uvažujte o otázce: Proč jsem adventistou sedmého dne?*
3. *Které záležitosti jsou ještě důležitější než jednota církve? V souvislosti s těmi, kteří hlásali nauky, s nimiž Pavel nesouhlasil, apoštol napsal: „Ale i kdybychom my nebo sám anděl z nebe přišel hlásat jiné evangelium než to, které jsme vám zvěštovali, budiž proklet! Jak jsem právě řekl, a znovu to opakuji: Jestliže vám někdo hlásá jiné evangelium než to, které jste přijali, budiž proklet!“ (Ga 1,8.9) Co se v tomto případě stalo s jednotou církve?*
4. *Zamyslete se nad tím, jaký význam má naše poselství a misie pro naši identitu jako adventistů sedmého dne. Jaký by byl smysl naší existence bez poselství, které nikdo jiný tomuto světu nezvěstuje? Které další věci nás jako adventisty sjednocují?*
5. *Proč je pro oživení a reformaci mezi námi tak důležitá jednota?*

Rozpoznávání – ochrana oživení

Texty na tento týden:

Ž 119,25.28.49.50.81.82; 1J 2,3–6; 4,7.8; Mt 7,21–23; 23,25–28; 2Te 2,9–12; Ř 12,6–8; Ef 4,10–13; Ga 5,22.23

Základní verš

„Hleď, jak jsem si tvá ustanovení zamiloval, Hospodine, podle svého milosrdenství mi zachovej život. To hlavní v tvém slovu je pravda, každý soud tvé spravedlnosti je věčný.“ (Ž 119,159.160)

Na začátku své kazatelské služby jsem studoval Bibli s jednou rodinou, která bydlela na venkově v Tennessee. Jednoho dne přišel i muž, který kouřil a současně prohlašoval, že ho Pán vyléčil z rakoviny plic.

Na tuto příhodu často vzpomínám. Ten muž věřil, že ho Duch svatý zázračně uzdravil. Šlo v jeho případě o pravou víru? Jsou znamení a zázraky vždy důkazem působení Ducha svatého? Můžeme svou víru zakládat pouze na znameních a zázracích? Jakou úlohu mohou mít znamení a zázraky ve falešném oživení?

V souvislosti s oživením si musíme položit otázku: Může satan vyvolat falešné zbožné vzrušení a vzbudit dojem, že jde o skutečné oživení?

Tento týden budeme zkoumat, jak je možné rozpoznat pravé oživení. Porovnáme ho s viditelnými znaky falešného oživení. Pokud je budeme umět rozlišit, ochrání nás to před svody nepřitele.

Boží vůle a jeho slovo

²⁵Do prachu je přitisknuta moje duše, zachovej mi život podle svého slova... ²⁸Moje duše se rozplývá žalem, pozvedni mě podle svého slova... ⁴⁹Pamatuj na slovo dané svému služebníku, jímž jsi ve mně očekávání vzbudil. ⁵⁰Je mi útěchou v mém pokoření, že tvá řeč mi zachová život... ⁸¹Moje duše chřadne touhou po tvé spáse, čekám na tvé slovo. ⁸²Zrak mi slábně, vyhlížím tvé slovo, kdy už mě potěšíš? (Ž 119,25.28.49.50.81.82)

Osobní studium

Pravá spiritualita je zaměřena na poznání Boha a činění jeho vůle (J 17,3; Žd 10,7). Jakékoliv „oživení“, které se soustřeďuje více na zkušenost či zážitek než na rozhodnutí řídit se Božím slovem, se úplně míjí cílem. Duch svatý nás nikdy nevede způsobem, který odporuje Božímu slovu. Duch svatý nás vede k Božímu slovu (2Tm 3,15.16). Boží slovo je základem a podstatou každého pravého oživení.

Žalm 119 přináší mnoho myšlenek a postřehů o tom, jak souvisí oživení s Božím slovem. Přečti si verše 25, 28, 49, 50, 67, 81, 105, 116, 130 a 154.

Ve svém kázání o chlebu života Ježíš vysvětlil podstatu každého oživení a základ duchovního života. V J 6,63 (ČSP) je napsáno: „Duch je ten, který obživuje, tělo nic neznamená. Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život.“ Tato Ježíšova slova jsou nesmírně důležitá. Duch svatý, který je zdrojem každého duchovního oživení, promlouvá prostřednictvím Božího slova, aby ty, kteří to vírou chápou, obdařil hlubokým duchovním životem. Oživení nastává a probíhá, když nám Duch svatý vstěpuje do mysli Ježíšova slova. Proto Spasitel řekl: „Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst“ (Mt 4,4).

„V mnoha probuzeneckých hnutích, jež se na scéně v posledních letech objevila, působily v menší či větší míře stejné vlivy, jaké se projeví v ještě větších hnutích v budoucnu. Je to citové vzrušení, směr pravdy a klamu dobře připravená k tomu, aby zmátla lidi. Nikdo se však nesmí nechat oklamat. Ve světle Božího slova není obtížné rozpoznat podstatu těchto hnutí. Můžeme si být jisti, že tam, kde lidé neberou vážně svědectví Bible a odmítají prosté pravdy, které prověřují lidská srdce a vyžadují sebezapření i odmítnutí světa, tam Bůh své požehnání neuděluje.“ (VDV 305; GC 464)

Podstatou pravého oživení je objevovat a poznávat Boží vůli, jak je zjevena v Božím slově, a otevřít se pro působení Ducha svatého, aby v nás tuto pravdu oživoval. Tak budeme duchovně žít. Ježíš žil životem naplněným Duchem svatým. Od narození až po smrt byl veden a zmocňován Duchem svatým.

Aplikace

Jak působí Boží slovo ve tvém životě? Jaký význam mají Boží zaslíbení ve tvém každodenním životě s Bohem?

Boží láska a jeho zákon

³Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. ⁴Kdo říká: „Poznal jsem ho,“ a jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy. ⁵Kdo však zachovává jeho slovo, vpravdě v něm láska Boží dosáhla svého cíle. Podle toho poznáváme, že v něm jsme. ⁶Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on. (1J 2,3–6)

⁷Milování, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. ⁸Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. (1J 4,7.8)

Osobní studium

Oživení je neoddělitelně spojeno s poznáváním Ježíše. Je to osobní a živá zkušenost se Spasitelem. Poznat Ježíše – poznat jej opravdu jako přítele – to je podstatou každého oživení. Apoštol Pavel měl s Ježíšem takovou hlubokou zkušenost, a proto se modlí za Efezské, aby i oni mohli „poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vši plností Boží“ (Ef 3,19).

Podobenství o deseti družičkách představuje pět z nich, které navenek vykazovaly zdání zbožnosti a víry, ale chybělo jim důvěrné poznání a osobní zkušenost s Ježíšem. Těmto družičkám pak ženich řekl: „Amen, pravím vám, neznám vás“ (Mt 25,12).

Poznání Boha vždy vede k poslušnosti. Boží zákon zjevuje Boží lásku. Hlubší vztah s Kristem vede k větší touze žít podle Boží vůle. Poslušnost je ovoce lásky. Čím víc milujeme, tím víc budeme toužit poslouchat ho. Je proto podezřelé každé oživení, které nedává důraz na pokání a svévolně porušuje Boží zákon. Zbožné nadšení a horlivost mohou vyvolat dočasné duchovní vzrušení, ale trvalá duchovní změna nenastane.

Apoštol Jan ve svém prvním listě zdůrazňuje dvě klíčové věci (1J 2,3–6; 4,7.8.20.21). (1) Poznání Boha vede k zachovávání jeho přikázání. (2) Láska k Bohu vede ke vzájemné lásce mezi lidmi. Je jasné, co tím chce Jan říci. Pravá spiritualita vede ke změně života. Jádrem oživení není hřejivé vzrušení pocitu blízkosti u Ježíše. Oživení je postaveno na poznávání Boží vůle (zákona, slova) a poznání Ježíše (osoby). To vše se díky působení Ducha svatého projeví změnou života (láska a služba) – a samozřejmě vědomím jistoty spasení a pocitu radosti a pokoje.

Božím cílem při každém oživení je přitáhnout nás navzájem blíže k sobě, prohloubit naše odevzdání se jeho záměrum a zapojit nás do svědectví a služby pro něho.

Aplikace

Jak se ti daří ve tvých vztazích k ostatním lidem? Co ti prozrazují o tvém chození s Pánem? Ve kterém směru potřebuješ „pokročit“ ve vztahu s Bohem i lidmi?

Formalizmus, fanatismus a víra

²¹Ne každý, kdo mi říká „Pane, Pane“, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. ²²Mnozí mi řeknou v onen den: „Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?“

²³A tehdy jim prohlásím: „Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.“ (Mt 7,21–23)

²⁵Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Očišťujete číše a talíře zvenčí, ale uvnitř jsou plné hrabivosti a chtivosti. ²⁶Slepí farizeji, vyčist' především vnitřek číše, a bude čistý i vnějšek. ²⁷Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Podobáte se obilným hrobům, které zvenčí vypadají pěkně, ale uvnitř jsou plné lidských kostí a všelijaké nečistoty. ²⁸Tak i vy se navenek zdáte lidem spravedliví, ale uvnitř jste samé pokrytectví a nepravost. (Mt 23,25–28)

Osobní studium

Jedním z nejtěžších úkolů oživení je prolomení ledu studeného formalizmu a současně vyhnutí se žhavým plamenům fanatismu. Formalizmus je strnule zablokovan ve „status quo“. Je spokojen pouze s vnějším obalem zbožnosti. Popírá živou realitu víry. Fanatismus má zase tendenci zacházet do extrémů. Odklání se od zbožnosti. Má tendenci být nevyvážený, soustředí se pouze na jeden aspekt víry a zanedbává všechny ostatní. Fanatismus je často pokrytecký a odsuzuje jiné. Apoštol Pavel toužil po tom, aby křesťané mohli říci: „...už nebudeme nedospělí, nebudeme zmltáni a unášeni závanem kdejakého učení – lidskou falší, chytráctvím a lstivým sváděním k bludu“ (Ef 4,14).

Ježíš vyslovil na adresu farizeů mnoho výroků, které pojmenovávaly jejich studený formalizmus (Mt 23,25–28; L 11,39.40; Mk 7,5–9). Stejně tak odsoudil náboženství, které se sice navenek vyznačovalo „znamenímí“ a „zázraky“, ale nebyl spojeno s poznáním Ježíše a jeho vůle (Mt 7,21–23).

V obou případech jde vlastně o odevzdání srdce Ježíši. Znamení a divy nikdy nenahradí autentickou biblickou víru. Nejsou náhradou za podřízení naší vůle Božímu slovu. Oživení se projevuje hlubokou vírou, která vede k podřízení se Boží vůli. V oživení založeném na Bibli zaznávají Janova slova: „Neboť kdo se narodil z Boha, přemáhá svět. A to vítězství, které přemohlo svět, je naše víra“ (1J 5,4).

„Jaká je víra, která přemáhá svět? Je to víra, která považuje Krista za osobního Spasitele. Je to víra, která ve vědomí vlastní bezmocnosti a úplné neschopnosti se zachránit, se chytá Pomocníka, který je její jedinou nadějí na záchranu.“ (RC 21)

Aplikace

K čemu máš větší sklon – k formalizmu a tradici, nebo k vzrušujícím zážitkům a zkušenostem? Pokud tě to táhne k jedné nebo druhé straně, jak můžeš najít správnou rovnováhu?

Služba a zázraky

⁹Ten zlý přijde v moci satanově, bude konat kdejaký mocný čin, klamná znamení a zázraky ¹⁰a všemožnou nepravostí bude svádět ty, kdo jdou k záhubě, neboť nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachránila. ¹¹Proto je Bůh vydává do moci klamu, aby uvěřili lži. ¹²Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti. (2Te 2,9–12)

Osobní studium

Falešné oživení dává často přílišný důraz na zázraky. Pravé oživení se soustřeďuje na službu. Falešné oživení zdůrazňuje okázalé divy a znamení. Pravé oživení uznává, že největším zázrakem je změněný život.

Ježíšovy zázraky uzdravení svědčily o tom, že je Mesiáš. Jako soucitný Vykupitel chtěl zmírnit lidské utrpení. Víc mu však záleželo na spasení každého, koho se dotkl svou uzdravující milostí. Cílem Ježíšova působení bylo „hledat a spasit“ ztracené lidstvo (L 19,10). Když Ježíš uzdravil ochrnutého člověka, náboženským představitelům řekl: „Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy“ (Mt 9,6). Zástupu se zmocnila bázeň a lidé chválili Boha (Mt 9,8).

Zázraky byly přímým důsledkem Ježíšova vykupitelského díla, nebyly však hlavním důvodem, proč přišel na tuto zem.

V posledních dnech budou mnozí lidé oklamáni falešnými zázraky a znameními. (Přečti si 2Te 2,9–12; Mt 24,11–13.24; Zj 19,20.) Když je touha po velkoleposti a mimořádnosti důležitější než touha po novém životě v Kristu, mysl lidí je otevřena vůči klamu. Podobenství o boháči a Lazarovi končí Ježíšovými pronikavými slovy: „Neposlouchají-li Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých“ (L 16,31). Jinými slovy, okázalá znamení a úžasné zázraky nikdy nemohou nahradit podřízení se Božímu slovu. Poslušnost vůči Bohu je prvořadá. Znamení a zázraky přicházejí vždy na základě Božího svrchovaného rozhodnutí. Nepřísluší nám, abychom si je vynucovali. Když ale přijdou, nemáme se jimi vychloubat ani se domnívat, že jsme si je nějak zasloužili.

Aplikace

Jaké zázraky jsi prožil ve svém životě, při chození s Pánem? Co ses z nich naučil? Jsou zázraky důležité pro tvou víru? Proč?

Ovoce a dary Ducha svatého

⁶Máme rozličné dary podle milosti, která byla dána každému z nás: Kdo má dar prorockého slova, ať ho užívá v souhlase s vírou. ⁷Kdo má dar služby, ať slouží. Kdo má dar učit, ať učí. ⁸Kdo dovede povzbuzovat, necht' povzbuzuje. Kdo rozdává, ať dává upřímně. Kdo stojí v čele, ať je horlivý. Kdo se stará o trpící, ať pomáhá s radostí. (Ř 12,6–8)

¹⁰Ten, který sestoupil, je tedy tentýž, který také vystoupil nade všechna nebesa, aby naplnil všechno, co jest. ¹¹A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, ¹²aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, ¹³až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. (Ef 4,10–13)

²²Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, ²³tičnost a sebevládní. Proti tomu se zákon neobrací. (Ga 5,22.23)

Osobní studium

Dary Ducha svatého můžeme rozdělit do dvou velkých skupin. První tvoří dary, které představují určité schopnosti. Patří sem například dary pomoci, pohostinnosti, napomínání, vyučování nebo modlitby. Jsou to schopnosti, které Bůh udělil jednotlivým věřícím (Ř 12,6–8). Druhou skupinu tvoří dary, které bychom mohli vnímat jako povolání. Patří sem dary apoštolství, prorocství, evangelizace, pastorační či učitelství (Ef 4,11.12). Obě kategorie mají podobný smysl a cíl. Duch svatý je uděluje proto, aby posílil duchovní život církve a připravil ji na misi. Duchovní dary nejsou cílem samy o sobě. Bůh je uděluje, aby byly k užítku církve.

Kromě duchovních darů rozlišujeme i ovoce Ducha (Ga 5,22.23). Duchovní dary máme každý jiné, ovoce Ducha však máme nést všichni. Je totiž důsledkem našeho chození v Duchu (Ga 5,16; ČSP). Jakékoliv oživení, které neklade důraz na ovoce Ducha svatého, ale vyzdvihuje jen duchovní dary, je nebezpečné. Kdyby dal Bůh své dary těm, u nichž se v životě neprojevuje ovoce Ducha, církev by se stala centrem sobeckého exhibicionizmu. Pokud by Bůh obdaroval svojí mocí ty, kteří jsou duchovně slabí, mělo by to katastrofální důsledky. Buďme proto opatrní vůči různým hnutím, které se více soustřeďují na dary a moc Ducha svatého než na poslušnost Boží vůli a změněný charakter, který ukazuje ovoce Ducha.

Aplikace

Co bys řekl člověku, který prožil nějakou zkušenost, jež považuje za nadpřirozený Boží zásah v jeho životě? Jak mu můžeš pomoci zjistit, zda to bylo skutečně od Boha, nebo jde jen o klam a svod? Jak nám naše chápání reality velkého sporu pomáhá pochopit, kdo anebo co může stát za různými duchovními projevy?

Podněty k zamyšlení

„Lidé si patřičně neváží zaslíbení Ducha svatého. To je důvod, proč se toto zaslíbení neuskutečňuje tak, jak by mohlo. Protože Duch svatý není přítomen, kázání evangelia je neúčinné. Zvěstovatelé evangelia mohou být vzdělání, nadaní, výřeční, mohou mít všechny vrozené nebo získané schopnosti, ale bez přítomnosti Ducha svatého nezapůsobí ani na jediné srdce a nezískají pro Krista ani jediného hříšníka. Jsou-li uředníci Kristovi spojeni s Kristem, mají-li dary Ducha, pak i ti nejprostší a nejméně vzdělaní uředníci získají moc, která zapůsobí na lidská srdce. Bůh z nich činí své nástroje a jejich prostřednictvím budou se světě působit ty nejušlechtlejší vlivy.“ (PM 165; COL 328)

„Apoštolovy naléhavé prosby nezůstaly bez odezvy. Duch svatý mocně působil a mnozí, kteří se dostali na scestí, se vrátili ke své dřívější víře v evangelium. Od té doby se pevně drželi svobody, kterou jim vydobyl Kristus. V jejich životech se projevilo ovoce Božího Ducha – láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání“ (Ga 5,22.23). Bylo oslaveno Boží jméno a v celém kraji se k věřícím přidávali mnozí další.“ (PNL 222; AA 388)

Otázky k rozhovoru

- 1. Uvažujte o kontrastu mezi studeným formalizmem a bezuzdným fanatizmem. Jsou tyto dva přístupy k víře a náboženství vždy v protikladu? Mohla by být církev fanatická a zároveň studená a formální? Pokud ano, jak by se to mohlo projevat? Proč jsou tyto extrémy pro oživení a reformaci škodlivé? Jaká situace je ve vašem sboru? Jak je možné najít správnou vyváženost?*
- 2. Jaké důkazy falešného oživení můžeme ve světě pozorovat? Podle čeho můžeme poznat, že jsou falešné? A na druhou stranu, proč by mělo být špatné věřit, že Bůh působí oživení i mezi těmi, kteří – i když milují Pána – nevědí to, co víme my? Proč je nebezpečné si myslet, že jen naše církev či náš sbor mají monopol na působení a projevy Ducha svatého?*
- 3. Uvažujte společně o svých odpovědích v části na čtvrtek, které se týkají nadpřirozených zkušeností s Bohem. Co se můžete z vašich odpovědí naučit?*

Reformace – výsledek oživení

Texty na tento týden:

2Pa 20,2.3.6.10–12.14.15.17; 1K 6,19.20; 13,4–8.13; 15,1–4; Zj 2,1–6; 14,6.7.12; Ř 1,16.17; 3,21–24

Základní verš

„A on, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou z téhož Otce. Proto se nestydí nazývat je svými bratry.“ (Žd 2,11)

Oživení je proces. Náš Pán nás každý den zve k prožívání radosti z jeho přítomnosti. Mana, která padala z nebe, byla pro izraelity na poušti každodenním pokrmem. I pro nás má Ježíš každý den přichystány duchovní hody. Když se v tichu skloníme před jeho trůnem a rozjímáme o jeho slovu, naše duše je sycena, náš duch je občerstven a naše srdce je oživováno. Právě duchovní obnova vede ke změně myšlení, zvyků i životního stylu. Tento proces nazýváme „reformací“.

„Ale vy, milovaní, protože to víte předem, střežte se, abyste nebyli oklamáni svodem těch neodpovědných lidí a neodpadli od vlastního pevného základu. Kéž rostete v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Jemu buď sláva nyní a až do dne věčnosti“ (2Pt 3,17.18). Slovo „reformace“ se vztahuje k „růstu v milosti“. To znamená, že dovolíme Duchu svatému, aby zesouladil každý aspekt našeho života s Boží vůlí. Oživení v nás znovu probudí touhu poslouchat Boha. Reformace nás vede k rozhodnutí zřít se všeho, co stojí mezi námi a Bohem.

Výzva proroků k reformaci

²Tu přišli a oznámili Jóšafatovi: „Vytáhlo proti tobě veliké množství z krajin za mořem, od Aramejců. Hle, jsou v Chasesón-támaru, to jest v Én-gedí.“ ³Jóšafat se dotázal s bázní Hospodina. Vyhlásil také po celém Judsku púst... ⁶Jóšafat řekl: „Hospodine, Bože našich otců, cožpak nejsi ty Bůh na nebi, který vládne nade všemi královstvími pronárodů? Máš v rukou moc a bohatýrskou sílu, nikdo se ti nemůže zpěčovat... ¹⁰A nyní pohled' na Amónovce a Moábce i na horu Seír... ¹¹Přitáhli nás vyhnat z tvého vlastnictví, které jsi nám určil. ¹²Bože náš, což je nebudeš soudit? Nemáme sílu proti tomuto velikému množství, které táhne proti nám. Nevíme, co máme dělat, proto vzhlížíme k tobě.“ ... ¹⁴Tu sestoupil uprostřed shromáždění duch Hospodinův na Jachziela ¹⁵a ten pravil: „Pozorně naslouchejte, všichni Judejci a obyvatelé Jeruzaléma, i ty, králi Jóšafate. Toto vám praví Hospodin: „Nebojte se a neděste se tohoto velikého množství! Boj není váš, ale Boží... ¹⁷Postavte se, Judejci a obyvatelé Jeruzaléma, stůjte a uvidíte, jak vás Hospodin zachrání. Nebojte se a neděste se a zítra proti nim vytáhněte! Hospodin bude s vámi.“ (2Pa 20,2.3.6. 10–12.14.15.17)

Osobní studium

Bůh často posílal své proroky, aby vedli Izrael k oživení. Oživení obvykle provází i reformace. Je důležité si povšimnout, že i když Boží lid odešel od Boha, zůstal jeho vyvoleným národem. Bůh stále znovu vysílal své posly s výzvou, aby se vrátili. Příklady oživení a reformace, které zaznamenává Starý zákon, mají často podobné rysy.

K oživení a reformaci docházelo ve Starém zákoně tehdy, když se obnovená srdce lidí zavazovala poslouchat Boží vůli. Když Izrael dělal to, „co bylo v jeho očích správné“ (Sd 21,25; ČSP), Bůh odňal své požehnání. Pak byl národ vystaven hrozbě neštěstí a porážky od nepřátel.

Když Boží lid stál před jedním z nejtěžších problémů – očekával válku proti Amónovcům a Moábcům – král Jóšafat se projevil jako pozoruhodný duchovní vůdce. Usiloval o to, aby byl zrak celého Izraele upřen k Bohu (2Pa 20,12). Král si uvědomoval, že se národ potřebuje přimknout k Bohu, že potřebuje obnovu.

„Bůh Judejcům dodával v této těžké situaci sílu a je připraven posílit Boží lid i dnes. Neměli bychom spoléhat na vládce ani stavět člověka na místo, které náleží Bohu, ale v každém nebezpečí bychom si měli být vědomi, že tato bitva je Boží bitvou. Jeho možnosti a schopnosti jsou neomezené; on je schopen proměnit bezvýhodnou situaci v triumfální vítězství.“ (OSU 77; PK 202)

Jóšafatův příběh ilustruje podstatu oživení a reformace. Jóšafat vedl Izraelce k tomu, aby se postili, modlili, důvěřovali Bohu a poslouchali ho.

Aplikace

Přečti si, jaké příkazy dal Jóšafat lidem (2Pa 20,1–20). Pokus se najít principy, které jsou obsaženy v Jóšafatově výzvě. Jak můžeš tyto principy aplikovat do svého života? Jak ti mohou pomoci, až přijdou těžkosti a problémy?

Pavlova výzva k reformaci v Korintu

¹⁹Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? Nepatříte sami sobě! ²⁰Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha. (1K 6,19.20)

⁴Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. ⁵Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. ⁶Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. ⁷Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. ⁸Láska nikdy nezanikne. Proroctví – to pomine; jazyky – ty ustanou; poznání – to bude překonáno. ¹³A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska. (1K 13,4–8.13)

¹Chci vám připomenout, bratří, evangelium, které jsem vám zvěstoval, které jste přijali, které je základem, na němž stojíte, ²a skrze něž docházíte spásy, držíte-li se ho tak, jak jsem vám je zvěstoval – vždyť jste přece neuvěřili nadarmo. ³Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem ⁴a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem. (1K 15,1–4)

Osobní studium

Pavel ve svém listu do Korintu vyjadřuje velké obavy o duchovní stav věřících v tomto městě. Mnozí členové se odchýlili od Božího ideálu. Situace byla vážná. Společenství věřících zápasilo s mnohými problémy, hříchy či dokonce zvrácenostmi, z nichž mnohé by za zvrácenost označili i pohané (1K 5,1). Apoštol Pavel vnímal, že je povolán napomenout věřící v Korintu a ukázat jim východisko. Sbor potřeboval oživení a reformaci.

Apoštol Pavel vyzývá věřící, aby se drželi své víry. Hlavním cílem jejich života má být oslava Boha. Apoštol nasměrovává jejich pozornost na oběť Ježíše Krista. Připomíná jim, že celý jejich život a vzájemné vztahy musí být motivované láskou, která jediná má skutečnou hodnotu – nejen zde na zemi, ale i z pohledu věčnosti. Ubezpečuje je rovněž, že Boží moc je větší než jakékoliv pokušení, které na ně dolehne (1K 10,13).

Pavel má velkou radost z toho, jak členové korintského sboru zareagovali (2K 7,8–12). I když měl stále obavy, píše jim: „Mám radost, že se na vás mohu ve všem spolehnout“ (2K 7,16). To je velká změna! Ve svém prvním listu je Pavel kárá, nyní vyjadřuje důvěru v jejich novou zkušenost s Bohem. Duch svatý způsobil u korintských věřících obnovu. Toto oživení vyvolalo reformaci, která vedla ke změně v jejich životě a vztazích. Stále prožívali zkoušky. Udělali však významný pokrok ve své víře. Oživení a reformace nejsou všelékem, který vyřeší všechny duchovní problémy. Jsou však součástí naší cesty víry.

Applikace

V kterých oblastech tvého života potřebuješ největší změnu? Jak můžeš tyto oblasti rozpoznat? V kterých oblastech vnímáš svou křesťanskou zkušenost jako živou – a v kterých oblastech potřebuješ prožít oživení?

Výzva k reformaci v Efezu

¹Andělu církve v Efezu piš: Toto praví ten, který drží sedm hvězd ve své pravici, který se prochází mezi sedmi zlatými svícny: ²„Vím o tvých skutcích, o tvém úsilí i tvé vytrvalosti; vím, že nemůžeš snést ty, kdo jsou zlí, a vyzkoušel jsi ty, kdo se vydávají za apoštoly, ale nejsou, a shledal jsi, že jsou lháři. ³Máš vytrvalost a trpěl jsi pro mé jméno, a nepodlehls únavě. ⁴Ale to mám proti tobě, že už nemáš takovou lásku jako na počátku. ⁵Rozpomeň se, odkud jsi klesl, navrať se a jednej jako dřív. Ne-li, přijdu na tebe a pohnu tvým svícem z jeho místa, jestliže se neobrátiš. ⁶To však máš k dobru, že nenávidíš skutky nikolaitů stejně jako já. (Zj 2,1–6)

Osobní studium

Sedm církevních sborů z druhé a třetí kapitoly knihy Zjevení představovalo nejen skutečné sbory v oblasti Malé Asie, ale také je možné jejich zkušenost vnímat jako obraz dějin křesťanské církve. Tento názor zastávají mnozí teologové. Ztotožňují se s ním i adventističtí vykladači.

Anděl přikázal Janovi: „Napiš tedy, co jsi viděl – to, co jest, i to, co se má stát potom“ (Zj 1,19). Vidění o sedmi církevních sborech se vztahuje jak na minulost, tak na přítomnost i budoucnost. Zaznamenává nejen triumfy Boží církve, ale i její selhání. Hovoří jak o jejich vítězstvích, tak i prohrách. I když může sedm sborů znázorňovat historické kontinuum křesťanské víry v průběhu staletí, v každém z nich nacházíme důležitá poučení i pro současný Boží lid.

Efez je například zvláštní tím, že mu z nebes zaznívá výzva k oživení a reformaci. Efez je ztotožňován s obdobím prvokřesťanské církve, které trvalo přibližně od roku 31 do roku 100 po Kr. Tito prvotní křesťané horlili pro svou víru. Nepřetržitě vydávali svědectví a šířili evangelium. Učedníci starostlivě dbali o čistotu víry. Netolerovali žádná bludná učení. Urputně bránili a obhajovali pravdu.

Jak však čas plynul, začali ztrácet svou „první lásku“. Zbožnost a oddanost nahradila povinnost. Činit Ježíšovo dílo bylo důležitější než prohlubovat s ním vztah. Postupně – a takřka nenápadně – se z jejich života začala vytrácet živá zkušenost s Ježíšem. I přes jejich usilovnou činnost jim začalo v jejich duchovní zkušenosti něco velmi důležitého chybět. Zoufale potřebovali lásku k Ježíši i k sobě navzájem.

Aplikace

Kdy ti Ježíš poprvé vstoupil do života? Jak jsi vnímal období, když ti vztah ke Kristu zevšedněl? Jak je možné obnovovat „první lásku“? Proč je to tak důležité? Které věci tě chtějí od této lásky odvést?

Lutherova výzva k reformaci

¹⁶Nestydím se za evangelium: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka. ¹⁷Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře; stojí přece psáno: „Spravedlivý z víry bude živ.“ (Ř 1,16.17)

²¹Nyní však je zjevena Boží spravedlnost bez zákona, dosvědčovaná zákonem i proroky, ²²Boží spravedlnost skrze víru v Ježíše Krista pro všechny, kdo věří. Není totiž rozdíl: ²³všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy; ²⁴jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši. (Ř 3,21–24)

Osobní studium

Když uvažujeme o reformaci, automaticky nás napadne Martin Luther a protestantská reformace. V západním křesťanství tehdy vládla tradice. Církevní dogmata zatemňovala Ježíšovo učení. Tradice se citovala více než Písmo. Mezi lidmi vládł strach. Měli buď jen malou jistotu spasení, nebo ji neměli vůbec. Byli zmatení a pomýlení. Zápasili o víru, že Bůh je chce opravdu spasit.

V tomto rozhodujícím okamžiku náboženských dějin Bůh povolal Martina Luthera, aby – kromě jiného – vedl Boží lid k celkové reformaci. Dokud k němu neproniklo světlo evangelia, Luther celé roky zápasil s pocitem viny za své hříchy.

List Římanům měl na život Martina Luthera velmi silný vliv. (Přečti si zejména texty v Ř 1,16.17; 3,21–25; 5,6–11; 8,1–4.) Martin Luther později odkazoval především na text v Ř 1,17 jako na ten, který ho zásadně ovlivnil. Člověk nezískává věčný život vlastním úsilím, ale díky Ježíšově oběti na kříži. Když tuto obětí vírou přijímáme, jsme ospravedlněni z našich hříchů.

„Hříšníci mohou být ospravedlněni jen pod podmínkou, že jim Bůh odpustí jejich hříchy, zbaví je trestu, který si zaslouží, a zachází s nimi, jako by byli opravdu spravedliví. Jsou totiž ospravedlněni díky Kristově spravedlnosti, která je jim připočtena. Otec přijímá Syna a prostřednictvím smiřující oběti Krista přijímá hříšníky.“ (3SM 194)

Když člověk pochopí, co je milost, změní to jeho život. To je podstata křesťanství. Boží nezasloužená milost je základním kamenem naší víry. Prostřednictvím Ježíšova života, smrti, vzkříšení a kněžské služby můžeme přijmout dar věčného života. Jak ho vírou přijmeme, získáváme jistotu spasení.

Oživení souvisí s tím, že si každý den uvědomíme cenu daru milosti. Nic nás v duchovním životě nepovznese víc než to, že se každý den budeme těšit z Boží dobroty a milosti. Reformace je prožívání této milosti ve všem, co děláme.

Aplikace

Uvažuj o velké naději spasení, kterou máš díky tomu, co pro tebe Kristus učinil. Proč musí být tato pravda základním kamenem každého oživení a reformace ve tvém životě?

Výzva nebe k poslední reformaci

“Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. ⁷Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod. ... ¹²Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.“ (Zj 14,6.7.12)

Osobní studium

Církev adventistů sedmého dne je reformační hnutí. Vzniklo na Boží podnět, aby obnovilo biblické pravdy, které už před mnoha staletími upadly v zapomnění. Duch svatý mocně působil už prostřednictvím reformátorů. Ani oni však některé rozhodující pravdy nepochopili úplně. Bůh proto chtěl svému lidu zjevit další pravdy.

V souvislosti s naším pochopením pravdy však Bohu nejde jen o to, abychom získali další náboženské poznatky. Biblické pravdy jsou okny přímo do jeho srdce. Zčásti nám odhalují jeho charakter. Čím jasněji chápeme pravdy jeho slova, tím lépe a plněji pochopíme hloubku jeho lásky. Falešné nauky zkreslují jeho charakter. Pravda odmaskuje satanovy lži a ukáže, kým ve skutečnosti je. (Příkladem mohou být věčná muka v pekle – jako ukázka toho, co se skrývá v satanově srdci.)

Od té doby, co v nebi vypukl velký spor, se satan snaží pošpinit Boží charakter. Šíří lži o tom, jaký záměr má Bůh se svým stvořením. Ježíš nám svým životem, smrtí i pravdami, jež učil, ukázal, jaký ve skutečnosti je jeho nebeský Otec.

Boží poslední poselství „věčného evangelia“ zahrnuje výzvu poslouchat Boží vůli, protože nastala hodina soudu. Soud ukazuje celému světu Boží spravedlnost a milost. V době, v níž „vládné“ evoluční teorie, vybízí Ježíš svůj lid, aby opět uctíval Stvořitele, ne stvoření. Sobota je skvělou výčitkou omylu Darwinovy evoluce i vytváření představy o Bohu jako o tvrdém a násilném vládci.

Aplikace

Ve Zj 14,6.7.12 si pozorně přečti poselství o oživení a reformaci, které zaznívá v době konce. Co ti tyto verše říkají o Božím charakteru? Co to znamená, že základem tohoto poselství je „věčné evangelium“? Jak můžeš každý den prožívat jistotu, že toto poselství evangelia je určeno právě tobě – přestože se dopouštíš různých chyb? Proč je důležité denně se odvolávat na toto poselství?

Podněty k zamyšlení

„Oživení a reformace musí probíhat pod působením Ducha svatého. Oživení a reformace jsou dvě odlišné záležitosti. Oživení znamená obnovu duchovního života. Mysl a srdce pookřívají. Je to zmrtvýchvstání z duchovní smrti. Reformace znamená reorganizaci. Člověk mění své názory, plány, zvyky a činy. Reformace nepřinese dobré ovoce spravedlnosti, pokud není napojena na oživení Duchem svatým. Oživení a reformace mají splnit úlohu, která jim byla svěřena, a při ní musí splynout.“ (RH, 25. 2. 1902)

„Pouze lidé, kteří v srdci slouží ‚světu‘ – bez ohledu na to, jakého jsou vyznání – jednájí v náboženských věcech vypočítavě a bezzásadově. Máme se rozhodovat pro to, co je správné, jen proto, že je to správné, a důsledky ponechat Bohu. Zásadním, věrným a statečným mužům vděčí svět za velké reformy. A právě takoví lidé musí pokračovat v díle reformace v naší době.“ (VDV 301; GC 460)

Otázky k rozhovoru

1. *Co musí nastat po výzvě k oživení a reformaci jako první – oživení nebo reformace? Proč?*
2. *Proč jsou oživení a reformace hlavně záležitostmi srdce? Proč k nim musí dojít individuálně – s tím, že každý z nás se musí sám rozhodnout obnovit svůj život s Pánem, přijít k němu blíže a činit jeho vůli více než jindy? Proč je nebezpečné čekat na někoho jiného, že on začne – třeba na činovníky sboru či kazatele? Proč se musíš ty sám a právě nyní rozhodnout více se odevzdat Bohu, aby v tobě mohl působit?*
3. *Nic neumlčí výzvu k oživení a reformaci více než tvrdý, kritický a odsuzující duch vůči těm, kteří možná nežijí podle zásad a nespĺňují standard, který by podle nás měli splňovat. Jak je možné vyvarovat se této nebezpečné pasti a současně stát za pravdami, které nám byly svěřeny?*

Reformace – ochota růst a měnit se

Texty na tento týden:

L 9,51–55; 15,11–14.17–20; 1J 2,4–9; Fp 2,12–15; Mt 26,31–35; J 5,5–9.13.14

Základní verš

„Mocnější však je milost, kterou dává. Proto je řečeno: ‚Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost.‘ Podřídte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.“ (Jk 4,6.7)

Před Kristovým ukřižováním a vzkříšením učedníci zápasili s mnoha problémy. Nerozuměli Božímu plánu. Necháпали Ježíšovo poslání. Když se jich dotkla Boží milost, Kristova láska změnila jejich srdce.

Při oživení se v člověku znovu probudí hlubší duchovní potřeby. Když se pod vlivem Ducha svatého naše srdce přiblíží k Bohu, začneme po něm toužit více a silněji. To neznámá, že jsme předtím neměli zkušenost s Ježíšem. Bůh nás však vyzývá, abychom nezůstali v naší křesťanské zkušenosti na povrchu. Zve nás ke změně, touží, abychom rostli. Vybízí nás, abychom v duchovním životě překročili své „status quo“. Chce, abychom přehodnotili svůj život ve světle biblických principů. Dovolme Duchu svatému, aby nám pomohl učinit v našem životě potřebné změny. To je cesta, jak můžeme žít v souladu s Boží vůlí.

Tento týden budeme sledovat život věřících v prvotní církvi – jejich duchovní zkušenosti a změnu, kterou prožili.

Milost růst

⁵¹Když se naplňovaly dny, kdy měl být vzat vzhůru, upjal svou mysl k cestě do Jeruzaléma ⁵²a poslal před sebou posly. Vydali se na cestu a přišli do jedné samařské vesnice, aby pro něho vše připravili. ⁵³Ale tam jej nepřijali, protože jeho tvář byla obrácena k Jeruzalému. ⁵⁴Když to uviděli učedníci Jakub a Jan, řekli: „Pane, máme přivolat oheň z nebe, aby je zahubil, jako to učinil Eliáš?“ ⁵⁵Obrátil se a pokáral je: „Nevíte, jakého jste ducha.“ (L 9,51–55)

⁴Kdo říká: „Poznal jsem ho,“ a jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy. ⁵Kdo však zachovává jeho slovo, vpravdě v něm láska Boží dosáhla svého cíle. Podle toho poznáváme, že v něm jsme. ⁶Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on. ⁷Nepíšu vám, moji milí, nové přikázání, ale přikázání staré, které jste měli od počátku; staré přikázání je to slovo, které jste slyšeli. ⁸A přece vám píšu přikázání nové – vždyť se stalo skutečností v něm i ve vás, že tma ustupuje a pravé světlo již svítí. ⁹Kdo říká, že je v světle, a přitom nenávidí svého bratra, je dosud ve tmě. (1J 2,4–9)

Osobní studium

Když Ježíš povolal učedníky, jejich postoje a činy neodrážely krásu jeho charakteru. Stačí si připomenout způsob, jakým Jakub a Jan uvažovali (L 9,51–56; Mt 20,20–28). Oba měli vážné charakterové nedostatky. Nebyli připraveni na to, aby světu představovali Kristovu lásku. Nemohli zvěstovat poselství milosti, protože oni sami nebyli proměněni milostí. Měli však ve svém srdci touhu Ježíše následovat. A to přineslo do jejich života změnu. Změnily se jejich postoje, změnilo se jejich vidění druhých lidí, pochopili, co znamená sloužit. Prožili změnu. Růst a změna jsou neoddělitelnou součástí křesťanské zkušenosti.

Přečti si text v 1J 2,1–9. Jak tyto verše představují velkou změnu, kterou prošel Jan v době po Ježíšově smrti?

Aplikace

Je lehké nechat se znechutit vlastní duchovní stagnací, zejména když opravdu toužíme po oživení a reformaci ve svém životě. Když jsi znechucený, když cítíš, že jsi duchovně selhal, jaké zaslíbení si můžeš připomínat? Proč se nikdy nesmíš vzdávat? Proč můžeš mít i navzdory selháním jistotu spasení?

Síla k rozhodnutí

¹²A tak, moji milí, jako jste vždycky byli poslušní – nikoli jen v mé přítomnosti, ale nyní mnohem více v mé nepřítomnosti – s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení. ¹³Nebot' je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí. ¹⁴Všechno dělejte bez reptání a bez pochybování, ¹⁵abyste byli bezúhonní a ryzí, Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného. V něm svitte jako hvězdy, které osvěcují svět. (Fp 2, 12–15)

Osobní studium

Změna začíná v okamžiku rozhodnutí. Když se rozhodneme podvolit se usvědčující moci Ducha svatého a svou vůli podřídíme Boží vůli, začíná tím proces reformace. Boží vůle nebude nikdy násilně ovládat naši vůli, nebude jí manipulovat. Bůh respektuje naši svobodu. Jeho Duch působí na naši mysl, usvědčuje naše srdce a vyzývá nás k tomu, abychom dělali to, co je správné. Ale to, jak budeme na výzvu Ducha svatého reagovat, je jen na nás.

Apoštol Pavel zve věřící ve Filipech, aby „uváděli ve skutek své spasení“ (Fp 2,12). Zároveň jim připomíná, že je to Bůh, který „působí, že chcete i činíte, co se mu líbí“. Jak máme těmto slovům rozumět? Nemůžeme činit nic, co v nás Bůh nejprve neudělal. Když v nás působí prostřednictvím své nadpřirozené moci, můžeme se rozhodnout „posilovat“ (zkvalitňovat) ve svém životě milost a sílu, jež vstúpil do našeho života.

„Když hříšník s bázní a chvěním uvádí ve skutek své spasení, je to Bůh, který v něm působí, aby chtěl a konal to, co je Božím přáním. Bůh nebude působit bez spolupráce s člověkem. Člověk musí posilovat své síly, aby dosáhl maxima. Musí se stát vnímavým a ochotným studentem v Kristově škole. Když přijme milost, která je mu zadarmo nabídnuta, přítomnost Krista v myšlení a srdci mu pomůže rozhodnout se odložit každé břemeno hříchu. Potom bude jeho srdce naplněno plností Boha a jeho lásky.“ (Ellen Whiteová, Fundamentals of Christian Education, 134)

Změna v našich životech nastává, když začneme spolupracovat s Bohem. Když se mu rozhodneme podříditi vše, na co nás Duch svatý upozorní, že to není v souladu s jeho vůlí, náš život projde radikální změnou. Pokud toto rozhodnutí neuděláme – i když může být někdy velmi bolestivé – nedojde k pozitivní duchovní změně.

Bůh nevytrhne z naší mysli sobecké myšlenky ani nás náhle nezabaví nezdravých zvyků a tajných neřestí. Bůh nás usvědčuje z hříchu. Přesvědčuje nás o tom, co je správné. Rozhodnout se však musíme sami. Když to uděláme, Bůh posílí naše rozhodnutí. Jsme to však my, kdo musíme každý den, každou chvíli, znovu a znovu dělat toto rozhodnutí.

Aplikace

Co znamená spolupracovat s Bohem v souvislosti s výzvou, že máme „uvádět ve skutek své spasení“? Co to neznamená? Kdy naposledy jsi byl z něčeho usvědčen a díky Boží milosti jsi zvítězil, i když to byl těžký zápas?

Důvěra a pochybnosti

³¹Tu jim Ježíš řekl: „Vy všichni ode mne této noci odpadnete, neboť je psáno: ‚Budu bít pastýře a rozprchnou se ovce stáda.‘³²Po mém vzkříšení však vás předejdu do Galileje.“³³Na to mu řekl Petr: „Kdyby všichni od tebe odpadli, já nikdy ne!“³⁴Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, že ještě této noci, dřív než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“³⁵Petr prohlásil: „I kdybych měl s tebou umřít, nezapřu tě.“ Podobně mluvili všichni učedníci. (Mt 26,31–35)

Osobní studium

Před Kristovým ukřižováním si byl Petr jistý svou věrností vůči Ježíši. Byl odhodlán následovat jej bez ohledu na okolnosti. Ukázalo se však, že to nestačí. Petr podlehl vlastní slabosti a satanovým pokušením. Bojoval ve vlastní síle. Věřil sám sobě. Netušil, před jakým okamžikem stojí. Když mu na nádvoří služebná položila onu osudovou otázku, otřásl to s ním. Zapřel svého Pána (Mt 26,69–75). Ježíš ho varoval: „Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici. Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala; a ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratřím“ (L 22,31.32). Ježíšův výrok obsahuje přesnou analýzu Petrova duchovního stavu. Protože spoléhal na svou vlastní sílu, vzdálil se od svého Pána. To je důvod, proč mu Ježíš řekl: „A ty, až se obrátíš...“ Petr potřeboval prožít radikální změnu. A to navzdory tomu, že navenek vystupoval jako Ježíšův následovník.

Učedníci Petr a Tomáš se v mnohém podobali. Na víru se dívali příliš lidskýma očima. Petr se spoléhal na to, co mohl udělat sám. Tomáš zase na to, co věděl (J 20,24–29). Byli závislí na svém nedokonalém lidském úsudku. Tragická zkušenost zrady, Ježíšovo ukřižování a setkání se vzkříšeným Kristem přineslo do jejich života změnu. O Letnicích Petr zmocněný Duchem svatým nebojácně káže. V ten den se nechalo pokřtít tři tisíce lidí (Sk 2,41). Petr si uvědomil, že nemá moc uzdravit chromého muže, ale že ji má Ježíš. A stal se zázrak (Sk 3,2–9). Když se náboženští představitelé pokoušeli umlčet jeho hlas, Petr prohlásil: „Nebotť o tom, co jsme viděli a slyšeli, nemůžeme mlčet“ (Sk 4,20). Petr se změnil. Také Tomáš prošel změnou. Někteří učenci se domnívají, že se dokonce plavil až do Indie, aby tam zvěstoval evangelium. I když o tom nemáme mnoho zpráv, můžeme si být jisti, že po setkání se vzkříšeným Kristem a po zmocnění Duchem svatým sloužil Bohu jako apoštol a obětoval svůj život službě Bohu a lidem.

Aplikace

Komu se svou povahou více podobáš – Petrovi nebo Tomášovi? Co se můžeš naučit z jejich zkušenosti? Můžeš se vyvarovat chyb, kterých se dopustili?

Jistota návratu

¹¹Řekl také: „Jeden člověk měl dva syny. ¹²Ten mladší řekl otci: ‚Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.‘ On jim rozdělil své jmění. ¹³Po nemnoha dnech mladší syn všechno zpeněžil, odešel do daleké země a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel. ¹⁴A když už všechno utratil, nastal v té zemi veliký hlad a on začal mít nouzi. ... ¹⁷Tu šel do sebe a řekl: ‚Jak mnoho nádeníků u mého otce má chleba nazbyt, a já tu hynu hladem! ¹⁸Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu mu: ‚Otče, zhrěšil jsem proti nebi i vůči tobě. ¹⁹Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků.‘ ²⁰I vstal a šel k svému otci. Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil.“ (L 15, 11–14. 17–20)

Osobní studium

Oživení můžeme definovat různě. Jedna věc by však neměla chybět – oživení jako návrat domů. Jen žiznivé srdce touží lépe a hlouběji poznávat Boží lásku. Reformace je rozhodnutí zareagovat na pozvání Ducha svatého, který nás chce vést ke změně a způsobuje náš růst. Je to rozhodnutí vzdát se všeho, co stojí v cestě užšímu vztahu s Bohem. Marnotratný syn nemohl být ve chlévě u prasat, a zároveň u Otcova plného stolu.

Mladému muži z Ježíšova podobenství chyběl domov tak moc, že nemohl zůstat tam, kde byl. Silná touha v jeho srdci ho nutila k návratu. Touha po Boží přítomnosti nás vede k tomu, že toužíme po oživení a reformaci. Volání srdce po Otcově hřejivém objetí nás motivuje k tomu, abychom v životě učinili nevyhnutelné změny.

Když se tento mladý muž rozhodl vrátit domů, dopředu si plánoval, co řekne (L 15,18.19). Ve verších 20–24 je zaznamenáno, že ho otec přerušil. I když byl jeho syn fyzicky daleko od otce, nebyl vzdálen od jeho srdce. Otec každý den vyhlížel a čekal na svého syna. Největší motivací k tomu, abychom ve svém životě udělali změnu, je touha nepůsobit bolest Tomu, který nás tak moc miluje. Když se tento mladík povaloval v blátě s prasaty, otec trpěl víc než jeho syn. Oživení nastává, když Boží láska zlomí naše srdce. Reformace přichází, když se rozhodneme reagovat na lásku, která respektovala naše rozhodnutí odejít. Přichází, když uděláme těžké rozhodnutí vzdát se postojů, zvyků, myšlenek a pocitů, které nás oddělují od Boha.

Aplikace

Proč je výrok „můj syn byl mrtev, a zase žije“ (L 15,24) výstižnou definicí pravého oživení? Co to znamená zemřít, a zase žít?

Víra a činy

⁵Byl tam i jeden člověk, nemocný již třicet osm let. ⁶Když Ježíš spatřil, jak tam leží, a poznal, že je už dlouho nemocen, řekl mu: „Chceš být zdrav?“ ⁷Nemocný mu odpověděl: „Pane, nemám nikoho, kdo by mě donesl do rybníka, jakmile se voda rozvíří. Než se tam sám dostanu, jiný mě předejde.“ ⁸Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi své lože a chod!“ ⁹A hned byl ten člověk uzdraven; vzal své lože a chodil. Toho dne však byla sobota. ... ¹³Ale uzdravený nevěděl, kdo to je, neboť Ježíš se mu ztratil v zástupu, který tam byl. ¹⁴Později vyhledal Ježíš toho člověka v chrámě a řekl mu: „Hle, jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nepotkalo něco horšího!“ (J 5,5–9.13.14)

Osobní studium

Ježíš zjevoval Otcovu lásku a soucit skrze zázraky, které konal. Uzdravoval fyzické nemoci, aby ukázal, že má moc uzdravit i nemoci duše. Léčil pokřivené ruce a nohy, aby představil svou touhu léčit pokřivené charaktery a srdce. Ježíšovy zázraky nás učí, jak je možné růst ve víře. Dávají nám cennou lekci o změně a růstu.

Jednu z Ježíšových nejsilnějších ilustrací síly víry nacházíme v zázračném uzdravení nemocného u rybníku Bethesda. Tento muž ležel nedaleko tohoto místa již 38 let. Považoval se za beznadějný případ. Zdálo se mu, že je už po zbytek svého života odsouzen k bídě, chudobě a trápení – až do té doby, než přišel Ježíš.

Ježíš naschvál přeslechl mužovu výmluvu („Pane, nemám nikoho...“). Vůbec na ni nereagoval. Jednoduše řekl: „Vstaň, vezmi své lože a chod!“ (J 5,8). Uvěří tento nemocný muž Ježíšovu slovu? Poslechně ho navzdory tomu, co cítí a prožívá? Hned jak se rozhodl k činu podle Ježíšova slova, byl zdrav. Ježíšův dar uzdravení byl v jeho slově. Kristovo slovo neslo s sebou sílu Ducha svatého k realizaci toho, co Ježíš řekl.

„Když důvěřuješ, Bůh jedná. Očistí tě a uzdraví, stejně tak jako dal sílu ochrnutému člověku, aby chodil, když uvěřil, že byl uzdraven. Věř, a Bůh to udělá. Nečekej, až ucítíš, že tě Bůh uzdravil. Řekni si: Věřím tomu. Je tomu tak, ne proto, že to cítím, ale proto, že to Bůh slíbil.“ (CVP 64; SC 51)

Aplikace

Proč je tak důležité věřit Božím zaslíbením o odpuštění, zejména když se cítíme odsouzenihodní a vinní kvůli našim hříchům? Proč musí reformaci v našem životě předcházet odpuštění? Proč je důležité věřit, že díky Kristově moci můžeme už nyní v životě zvítězit?

Podněty k zamyšlení

„Ať si nikdo nemyslí, že pro vítězství člověk nemůže udělat nic anebo jen velmi málo. Bůh nečiní nic bez spolupráce s člověkem. Neříkejte, že když jste udělali vše, co bylo ve vašich silách, tak vám Ježíš pomůže. Kristus řekl: ‚Beze mne nemůžete činit nic‘ (J 15,5). Člověk má od začátku do konce spolupracovat s Bohem. Pokud by Duch svatý nepůsobil na srdce člověka, ihned bychom klopýtli a spadli... Spolupráce s Kristem však zajišťuje vítězství... Nikdy si nemyslete, že člověk může udělat jen málo nebo nic. Raději se učme spolupracovat s Bohem, abychom mohli zvítězit.“ (ISM 381)

„Pravá poslušnost vychází ze srdce. Kristus to dokazoval celým svým životem. Pokud mu dovolíme, aby vstoupil do našeho myšlení a našich záměrů, potom naše srdce i mysl natolik splynou s jeho vůlí, že poslušnost pro nás bude naprostou samozřejmostí. On očistí naši mysl a posvětit ji a my mu budeme s největší radostí sloužit. Pokud využijeme přednosti, kterou máme, a poznáme Boha tak, jak se nám dává poznat, bude náš život životem neustálé poslušnosti. Budeme-li si vážit Kristovy povahy a udržovat společenství s Kristem, hřích se nám zoškliví.“ (TV 427; DA 668)

Otázky k rozhovoru

- 1. V křesťanském životě začínáme růst, když se vírou dožadujeme splnění Božích zaslíbení. Věříme, že Bůh učiní to, co zaslíbil. Jaká zaslíbení jsme obdrželi v textech 1J 1,7–9; Fp 4,13; Jk 1,5–8 a Ř 8,31–39? Jak se jim můžeme naučit věřit? Jaké rozhodnutí můžeme udělat, aby se tato zaslíbení stala v našem životě realitou?*
- 2. Zamyslete se znovu nad textem ve Fp 2,12: „S bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení.“ Uvažujte o tom, co to znamená – hlavně s ohledem na princip, že jsme spaseni pouze vírou. Před čím se máme chvět a mít bázeň?*
- 3. Kdy jste naposledy dali Bohu slib (a mysleli jste to opravdu upřímně), ale potom jste selhali – podobně jako Petr? Je dobré dávat Bohu sliby? Co jste se naučili z vašeho selhání? Jaké biblické principy vám mohou pomoci dosáhnout zaslíbeného vítězství?*

Reformace – nový způsob myšlení

Texty na tento týden:

2K 3,17.18; 5,17; 10,3–5; Fp 2,14–16; 4,6–8; Ř 12,2; 2Te 5,22–24; Mt 5,13–15

Základní verš

„Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. (Ko 3,1.2)

Anglický teolog Isaac Watts složil na přelomu 17. a 18. století více než 750 chvalozpěvů. Mnohé z nich dodnes zpívají miliony křesťanů. Při jisté příležitosti se na jeho počest konalo v Londýně shromáždění. Lidé se natlačili do ulic, aby alespoň zahlédli tohoto slavného muže. Když jeho drožka projížděla pod balkónem naplněným diváky, byla jedna dáma natolik překvapená – nechtěla totiž uvěřit, že tento malý a shrbený starý muž napsal tak nádherné písně – že vykřikla: „Co? Vy že jste Isaac Watts?“ Watts dal pokyn, aby kočí zastavil. Postavil se, podíval se nahoru a zvolal: „Madam, je potřeba lidi hodnotit podle toho, co je v jejich mysli, protože myšlení je měřítkem každého člověka.“

Isaac Watts měl pravdu. Myšlení je měřítkem člověka. Reformace souvisí se způsobem našeho uvažování. Když změníme své myšlení, změní se i naše konání. Reformace nastává, když Duch svatý dá do souladu naše myšlenky s Ježíšovými myšlenkami. Pak přijde na řadu činění.

Na našem myšlení záleží

17Duch je tím Pánem, kde je Duch Páně, tam je svoboda. 18Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně. (2K 3,17.18)

Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! (2K 5,17)

Osobní studium

Naše myšlenky v konečném důsledku ovládají naše chování. Způsob našeho myšlení má vliv na naše činy. Ale i opak je pravdou. Opakované činy ovlivňují naše myšlení. Křesťan je novým stvořením. Starý způsob myšlení byl nahrazen novým (2K 5,17). Když vyplouvá plachetnice na moře, námořníci napnou plachty. Postavení plachet udává lodi směr plavby. Po dobu plavby je nutné měnit postavení plachet podle směru větru, aby loď udržovala správný kurz. Kdyby tento proces posádka zanedbala, loď by velmi rychle vybočila ze správného směru. Podobně jako plachty na lodi, tak i naše myšlenky udávají směr našeho duchovního života. Apoštol Pavel vybízí křesťany, aby hledali to, co je nad nimi (Ko 3,1). Své myšlenky máme směřovat k věčným, trvalým hodnotám. Naše myšlení se formuje tím, co do něho vkládáme. Naše myšlenky jsou ovlivňovány tím, o čem přemýšlíme. Když v Božím slově vidíme Ježíše, měníme se. Staré myšlenky jsou nahrazeny novými. Když se na něj díváme, stále více se mu podobáme. Apoštol Pavel to nádherně vyjádřil v 2K 3,17.18.

„V oblasti rozumové i duchovní platí zákon, že se měníme podle toho, na co se díváme. Mysl se postupně přizpůsobuje předmětům, kterými se zabývá; připodobňuje se tomu, co se naučila milovat a uctívat. Člověk se nikdy nedostane nad své měřítko čistoty, pravdy a dobroty. Je-li jeho nejvyšším ideálem vlastní já, nedosáhne nikdy něčeho vznešenějšího. Spíše bude klesat hlouběji a hlouběji. Pouze Boží milost má moc povznést člověka. Pokud je však ponechán sám sobě, vede jeho cesta nevyhnutelně dolů.“ (VDV 361; GC 555)

Reformace je ve své podstatě zaměření pozornosti na Ježíše. Když o něm přemýšlíme, formuje to naše hodnoty, způsob uvažování a konání. Když hledíme na Ježíše, pozdvihuje nás to výše, než je zákonické dodržování přísných pravidel. Ve skutečnosti není možné dívat se na Ježíše, a přitom zůstat takovými, jakými jsme. Když myslíme jako On, máme jen jedno přání – konat jeho vůli.

Aplikace

Jakou radu bys dal člověku, který zápasí o to, aby se Ježíš stal prioritou v jeho myšlení? Co je v Bibli myšleno tím, že máme hledět na Ježíše (Žd 3,1)?

Ochrana pro mysl

***6*Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. *7*A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. *8*Konečně, bratří, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu. (Fp 4,6–8)**

A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. (Ř 12,2)

Osobní studium

Možná znáte rodiče, kterým záleží na tom, jaké internetové stránky navštěvují jejich děti. Proto si nechali nainstalovat filtry, které blokují přístup na některé webové stránky. Další udělali totéž s televizí. Cílem těchto „elektronických filtrů“ je některé věci nechat přístupné a jiné zablokovat. Bůh se také postaral o „duchovní filtr“, ochranu pro naši mysl. Chce, aby do ní přicházely jen takové myšlenky, které budou prohlubovat naši duchovní zkušenost s Ježíšem.

Apoštol Pavel dává adresátům svých dopisů rady, jak a kam by měli usměřňovat svou mysl (Fp 4,6–8; Ř 12,2). Jeho rady nám mohou pomoci na naší cestě víry. Není totiž možné rozvíjet hluboké duchovní myšlenky, pokud svou mysl „krmíme“ násilím, morální zvráceností, egoizmem a materializmem. Naše smysly jsou vstupní branou pro naši mysl. Pokud na naši mysl neustále útočí reklamy, scény z akčních nebo romantických filmů, potom ji budou formovat více než principy Božího slova. Mediální producenti vynakládají velké finanční sumy na to, aby zmanipulovali naše emoce, ovlivnili naše myšlení a formovali naše hodnoty. Můžeme si být jisti, že těmto „guruům“ zábavy jde v konečném důsledku o peníze. Křesťané, kteří žijí v očekávání druhého příchodu Ježíše Krista, by si měli dávat velký pozor, aby svůj život neobětovali na oltář zábavního průmyslu.

Aplikace

V italském městě Milánu je velká katedrála, která má troje velké vstupní dveře. Nad levými dveřmi je nápis: „Všechno, co tě potěší, trvá pouze okamžik.“ Nápis nad pravými dveřmi zní: „Všechno, co tě trápí, trvá jenom okamžik.“ Nad hlavním vchodem jsou slova: „Vytrvá jen to, co je věčné.“ Polož si otázku: Jak často myslíš na to, co je věčné? Co prozrazují tvá rozhodnutí o tvých myšlenkách?

Strážci myslí

A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. (Fp 4,7)
³Žijeme sice v těle, ale nebojujeme podle těla. ⁴Zbraně našeho boje nejsou tělesné, ale od Boha mají sílu k boření hradeb. Jimi boříme výmysly ⁵i každou nadutost, která se staví proti poznání Boha. Jimi podmaňujeme každou myšlenku k poslušnosti Kristu. (2K 10,3–5; B21)

Osobní studium

Apoštol Pavel uvádí v listu Filipským úžasné zaslíbení (Fp 4,7). Jak se může toto zaslíbení stát realitou ve tvém životě?

Existuje mnoho způsobů, jak můžeme zanedbat střežení své myslí. Můžeme do ní třeba vpustit odpad, který produkuje „zábavní průmysl“. Naši mysl může přemoci hněv, zatrpkllost či nenávisť. Můžeme ji ponořit do oceánu omamných požitků nebo závislostí. Dobrá zpráva je, že Ježíš nám zaslubuje, že naši mysl bude chránit – pokud mu to dovolíme.

V 2K 10,3–5 apoštol Pavel říká, že „zbraně našeho boje nejsou světské“, ale duchovní. Apoštol také upozorňuje, že „jimi podmaňujeme každou myšlenku k poslušnosti Kristu“ (2K 10,5; B21). Jak tomu máme rozumět? Martin Luther kdysi řekl: „Nemůžeme zabránit ptákům, aby létali nad naší hlavou. Můžeme jim však zabránit v tom, aby si na naší hlavě udělali hnízdo.“ Jinými slovy, do naší myslí se hrne mnoho podnětů – to, co vidíme, různé zvuky, vůně – a ty jsou základem pro myšlení. Rozličné zážitky vzbuzují různé emoce. Často nemůžeme ovlivnit myšlenky, které nám víří v myslí. Můžeme se však rozhodnout, zda se jimi budeme zabývat a dovolíme jim, aby ovládly naše myšlení.

„Tělesných“ myšlenek se zbavíme jen tak, že podřídíme svou mysl Kristu. Vyženeme je tím, že svou mysl naplníme něčím jiným. Mysl, která se soustředí na pozitivní principy Božího slova, je myslí, která je střežena a „držena“ Boží milostí před nástrahami toho zlého.

Aplikace

Co znamenají Pavlova slova: „Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši“ (Fp 2,5)? Jak můžeš získat smýšlení, které je podobné Ježíšovu? Na kom spočívá odpovědnost za změnu?

Vztah mezi myslí a tělem

²²Zlého se chraňte v každé podobě. ²³Sám Bůh pokoje necht' vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. ²⁴Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. (2Te 5,22–24)

Osobní studium

Starověcí řečtí filozofové věřili, že mezi naším tělem a duší je velký rozdíl (tzv. dualismus). Písmo říká, že lidská bytost je jednotný celek s tělesným, rozumovým, citovým a duchovním rozměrem. Když něco působí na jednu část tohoto celku, ovlivňuje to všechny ostatní. Tyto části jsou propojené, nedají se oddělit.

U novozákonních věřících byla tělesná, rozumová a citová pohoda úzce spojena s duchovní pohodou. Apoštol Pavel vybízel věřící, aby oslavovali Boha i svým tělem. Věřil, že celé lidstvo bylo draze vykoupeno. Člověk proto nepatří již sám sobě (1K 6,19,20). Pokud se o své tělo budeme dobře starat a osvojíme si zdravý životní styl, přinese nám to o hodně větší užitek než jen delší život. Odrazí se to i v duchovní oblasti a naše činy mohou být oslavou Boha.

Mnoho biblických textů ukazuje na propojení tělesného a duchovního zdraví. Ježíš přišel, aby nám dal život v plnosti – a to v sobě zahrnuje více než jen duchovní rozměr naší osobnosti. (Podívej se na texty v J 10,10 a 1K 10,31.)

Když nás Duch svatý usvědčuje a vybízí nás k růstu, neomezuje se jen na jeden aspekt našeho života. Reformace není jednodimenzionální. Duch svatý chce uvést náš život do úplné shody s Kristovou vůlí, a to v každé oblasti. Pokud některé činy či zvyky v tělesné oblasti nejsou v souladu s Boží vůlí, On nás vybízí, abychom se mu plně podřídili. Satan chce ovládat naši mysl přes naše tělo. Ježíš nám říká, abychom mu odevzdali svou mysl i tělo. Naše tělo je chrámem, není to zábavní podnik. Pokud se budeme řídit podle nebeských principů, můžeme prožívat radostnější, produktivnější a zdravější život.

Aplikace

Co můžeš říci z vlastní zkušenosti o tom, jak je propojena duchovní oblast našeho života s tělesnou? Jaké rozhodnutí můžeš udělat, aby mezi nimi vládl větší soulad?

Náš vliv

¹³Vy jste sůl země; jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. ¹⁴Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře.

¹⁵A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. (Mt 5, 13–15)

¹⁴Všechno dělejte bez reptání a bez pochybování, ¹⁵abyste byli bezúhonní a ryzí, Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného. V něm svítejte jako hvězdy, které osvěcují svět, ¹⁶držte se slova života, abych se vámi mohl pochlubit v den Kristův, že jsem nadarmo neběžel ani se nadarmo nenamáhal. (Fp 2, 14–16)

Osobní studium

Je mnoho obrazů a přirovnání, kterými Ježíš vykreslil vztah mezi sebou a církví. Řekl například, že je „světlo světa“ (J 8,12). Ježíš je též „pravé světlo, které osvěcuje každého člověka“ (J 1,9). Povzbuzuje nás: „Dokud máte světlo, neustávejte v cestě“ a „věřte ve světlo“ (J 12,35.36).

Porovnej texty v Mt 5,13–15 a Fp 2,14–16. Jaký cíl má Pán se svým lidem na tomto světě? Co to znamená prakticky? Jak můžeme plnit naše povolání?

Cílem každého oživení a reformace je dovolit, aby skrze náš život zářila Kristova láska, milost a pravda. Světlo, na rozdíl od tmy, září. Ježíš vyzývá svůj lid, aby se jeho životní styl zřetelně lišil od životního stylu tohoto světa, aby v něm bylo vidět, že posloucháme Boha. Vyzývá nás, abychom byli soucitní, laskaví a pozorní ve světě, kde vládne egoizmus, sobectví a lakomství. Vyzývá nás, abychom ve společnosti, která je otrávena honbou za rozkoší, měli v oblasti zábavy vysoký standard (Ko 3,1.2). Uprostřed nemravné, na sex zaměřené a otupené společnosti nás Ježíš vyzývá, abychom žili jinak, odlišně. Vede nás ke skromnosti, slušnosti a morálce (1Pt 3,3.4).

Přibližně sedm set let před Kristem starozákonní prorok Izajáš vyzývá Izrael k reformaci. Naléhavě promlouvá k církvi, která čeká na návrat svého Pána. „Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše“ (Iz 55,8.9). Boží ideál pro jeho církev a pro nás jako jednotlivce je vyšší, než si umíme představit. Celé nebe si přeje, aby se prostřednictvím jeho lidu zjevil Boží charakter lásky.

Aplikace

Zamysli se nad svým životním stylem. Vidí na tobě lidé, že jsi Ježíšovým následovníkem a že máš jiné hodnoty než svět okolo tebe? V čem mohou vidět největší rozdíl?

Podněty k zamyšlení

„Mnozí říkají, že stojí na Boží straně, ale není to pravda. Jejich činy svědčí o tom, že jsou na straně satana. Podle čeho můžeme poznat, na čí jsme straně? Po čem touží naše srdce? Na koho myslíme? O kom rádi hovoříme? Komu věnujeme zvláštní náklonnost a nejvíc času? Pokud jsme na Pánově straně, přemýšlíme o něm. Odevzdali jsme mu vše, co máme a čím jsme. Toužíme mít jeho podobu, konat jeho vůli a ve všem se mu líbit.“ (5T 262)

„Každý člověk má možnost stát se živým prostředníkem, skrze něhož Bůh může předávat světu bohatství své milosti, nevyčerpatelné bohatství Ježíše Krista. Kristus chce mít mnoho prostředníků, kteří by světu ukazovali jeho povahu. Náš svět nepotřebuje nic tak naléhavě jako projevy Spasitelovy lásky prostřednictvím lidí. Celé nebe vyhlíží prostředníky, kteří by lidem zprostředkovali olej Ducha svatého, aby se pro ně stal zdrojem radosti a požehnání.“ (PM 214; COL 419)

Otázky k rozhovoru

- 1. Jakými slovy popisuje apoštol Pavel vznešené povolání Božího lidu? (Podívejte se do 2K 5,18–20; 6,17.18). Co to znamená v praktickém životě? Dokazuje náš život, že to platí i o nás?*
- 2. Když jsme upřímní a čestní, můžeme se spoléhat na splnění všech biblických zaslíbení. Když se však ve chvíli pokušení vědomě nerozhodneme nasměrovat svou mysl na Boha, pokušení podlehneme. Jaké principy vám pomáhají usměrňovat myšlenky ve chvílích pokušení?*
- 3. Jak byste odpověděli člověku, který by řekl: „Ano, moje myšlenky nejsou vždy takové, jaké by měly být, ale mé jednání a životní styl jsou dokonalé.“*
- 4. Kromě nádherných duchovních pravd jsme jako adventisté dostali i zdravotní poselství. Jak můžeme jeho principy lépe uplatňovat ve svých životech? Jak je můžeme účinněji předávat druhým? Jakou úlohu by mělo zdravotní poselství plnit v oživení a reformaci?*

Reformace – obnova narušených vztahů

Texty na tento týden:

Sk 15,35–40; Ko 4,7–11; 2Tm 4,11; Fm 1,8–14; 2K 5,20.21; 10,12–15; L 23,32–34; Ef 4,26.30; Mt 18,15–18

Základní verš

„Jestliže jsme my, Boží nepřátelé, byli s Bohem smíření smrtí jeho Syna, tím spíše nás smířené zachrání jeho život.“ (Ř 5,10)

I po Letnicích byly občas mezi učedníky napjaté vztahy. V Novém zákoně se několikrát setkáváme s tím, že církevní představitelé i jednotliví členové museli řešit narušené vztahy. Principy, podle kterých se v těchto případech řídili, jsou pro dnešní církve velmi cenné. Ukazují, že když při řešení konfliktů použijeme biblické principy, výsledky mohou být velmi pozitivní.

Tento týden se zaměříme na obnovu vztahů. Velká duchovní probuzení v minulosti s sebou přinášela uzdravení vztahů. Výsledkem působení Ducha svatého je i to, že lidé přicházejí blíže k Bohu i k sobě navzájem. Padají bariéry, které jsou v našem vztahu s Bohem i v mezilidských vztazích. Největším projevem moci evangelia není nevyhnutelně to, co církve hlásá, ale jak žije.

„Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým“ (J 13,35). Bez této lásky budou všechna naše přemýšlení a mluvení o oživení a reformaci zbytečná.

Od rozchodu k přátelství

³⁵*Pavel a Barnabáš zůstali ještě v Antiochii a s mnoha jinými tam učili a zvěštovali slovo Páně.*

³⁶*Po nějaké době řekl Pavel Barnabášovi: „Navštivme opět naše bratry ve všech městech, kde jsme kázali slovo Páně, a podívejme se, jak se jim daří.“* ³⁷*Barnabáš chtěl s sebou vzít také Jana Marka.* ³⁸*Pavel však nepokládal za správné vzít ho s sebou, poněvadž je opustil v Pamfylii a v práci s nimi nepokračoval.* ³⁹*Vznikla z toho taková neshoda, že se spolu rozešli: Barnabáš vzal s sebou Marka a plavil se na Kypr,* ⁴⁰*Pavel si vybral za spolupracovníka Silase, a když ho bratří poručili milosti Páně, vydal se i on na cestu. (Sk 15,35–40)*

¹⁰*Pozdravuje vás můj spoluvězeň Aristarchos a Barnabášův bratranec Marek, o němž jste již dostali pokyny. Až k vám přijde, přijměte ho.* ¹¹*Také vás zdraví Ježíš zvaný Justus. Jsou to jedini židé, kteří s námi pracují pro království Boží a jsou také mou útěchou. (Ko 4,10.11)*

Jediný Lukáš je se mnou. Marka vezmi s sebou, bude mi užitečný jako pomocník. (2Tm 4,11)

Osobní studium

Pavel a Barnabáš chodili společně a rozšiřovali evangelium o Kristu. Potom však mezi nimi došlo ke konfliktu, který je zaznamenán ve Sk 15,35–40. Pavel zřejmě nedůvěřoval tak bázlivému člověku, jako byl Jan Marek. Možná nebezpečí, která je ohrožovala při zvěstování evangelia, způsobila, že Jan Marek se rozhodl opustit Pavla a Barnabáše a vrátil se domů.

„Pavel Marka kvůli jeho útěku hodnotil velmi nepříznivě, a po určitou dobu ho dokonce ostře kritizoval. Barnabáš se však snažil Markovo jednání omlouvat jeho nezkušeností. Báł se, aby Marek neopustil kazatelskou službu, protože věděl, že má vlohy k tomu, aby se stal užitečným Kristovým služebníkem.“ (PNL 98.99; AA 170)

Bůh použil všechny tři muže, přesto však bylo třeba vyřešit nedorozumění, které mezi nimi vzniklo. Apoštol, který kázal o milosti, potřeboval projevit milost mladému kazateli, který ho zklamal. Jan Marek rostl ve víře a Barnabáš mu v tom pomáhal. Změny v Markově životě se očividně dotkly Pavlova srdce.

Pavlovy listy z vězení, které byly určeny Timoteovi a Koloským, ukazují na jeho obnovený vztah k Janu Markovi a novou důvěru vůči tomuto mladému kazateli (Ko 4,10.11; 2Tm 4,11). I když neznáme detaily toho, jak se Pavel smířil s Janem Markem, biblická zpráva to shrnuje jasně. Jan Marek se stal jedním z apoštolových věrných společníků. Pavel vřele doporučoval věřícím v Kolosech Jana Marka jako svého spolupracovníka. Na konci svého života Pavel naléhal na Timotea, aby přivedl s sebou do Říma Jana Marka, protože mu „bude užitečný jako pomocník“. Pavlova služba byla obohacena přítomností mladého kazatele, kterému odpustil. Byly odstraněny bariéry, které je rozdělovaly. Dokázali společně pracovat a zvěstovat evangelium světu.

Aplikace

Jak se můžeš naučit odpouštět těm, kteří tě ranili či zklamali? Znamená odpuštění vždy úplné obnovení předchozího vztahu? Proč to není vždy potřebné?

Z otroka se stává syn

⁸Ačkoli bych ti v Kristu mohl směle nařídít, co máš udělat, ⁹pro lásku raději prosím, já, Pavel, vyslanec a nyní i vězeň Krista Ježíše. ¹⁰Prosím tě za svého syna, kterému jsem dal život ve vězení, Onezima, ¹¹který ti před časem způsobil škodu, ale nyní je tobě i mně k užítku. ¹²Posílám ti ho zpět, je mi drahý jako mé vlastní srdce. ¹³Chtěl jsem si ho ponechat u sebe, aby mi ve vězení, kde jsem pro evangelium, sloužil místo tebe, ¹⁴avšak bez tvého souhlasu jsem nechtěl nic udělat, aby tvá dobrota nebyla jakoby vynucená, nýbrž aby byla dobrovolná. (Fm 1,8–14)

⁷O tom, co je se mnou, vám všechno poví Tychikus, můj milovaný bratr a věrný pomocník, který se mnou slouží Pánu. ⁸Posílám ho k vám právě proto, abyste se dověděli, jak se nám vede, a aby povzbudil vaše srdce. ⁹Posílám s ním i Onezima, věrného a milovaného bratra, vašeho krajana. Oni vám povědí všechno, co se tu děje. (Ko 4,7–9)

Osobní studium

Ve vězení v Římě se Pavel setkal s otrokem, který se jmenoval Onezimus. Tento otrok utekl z Kolos do Říma. Pavel osobně znal Onezimova pána Filemona. List Filemonovi je vlastně prosbou, kterou Pavel adresuje svému příteli, aby mezi ním a jeho otrokem na útěku došlo k obnově vztahu.

Pavlovi záleželo na vztazích. Apoštol věděl, že narušené vztahy jsou brzdou duchovního růstu. Filemon byl představitelem sboru v Kolosách. Pokud by byl vůči Onezimovi zahořklý, nebylo by to příznivé svědectví o jeho křesťanství.

Přečti si List Filemonovi. Jaké důležité principy, které vedou k obnově vztahů, zde nacházíš?

Na první pohled nás může překvapit, že Pavel nevystupuje přímo proti otrokářství. Pavlova strategie však byla efektivnější. Evangelium odstraňuje všechny třídní rozdíly (Ga 3,28). Apoštol poslal Onezima zpět k Filemonovi – již ne jako otroka, ale jako svého syna v Ježíši a Filemonova „milovaného bratra“ v Kristu (Fm 1,16).

Pavel věděl, že otrok, který utekl od svého pána, nemá budoucnost. Kdykoliv ho mohli zatknout. Byl odsouzený k životu v bídě a chudobě. Ale nyní – jako Filemonův bratr v Kristu a ochotný služebník – mohl mít Onezimus dobrou budoucnost. U Filemona měl zajištěnou stravu, bydlení i práci. Obnova narušeného vztahu způsobila v jeho životě dramatickou změnu. Stal se „věrným a milovaným bratrem“ a Pavlovým spolupracovníkem při šíření evangelia (Ko 4,9).

Aplikace

Které principy nám mohou pomoci při řešení napětí, stresujících situací, a dokonce i rozchodů, které prožíváme v našich vztazích?

Od porovnávání k doplňování

¹²Neopovazujeme se zařadit mezi ty nebo srovnávat s těmi, kteří doporučují sami sebe: tím, že se měří jen podle sebe a srovnávají sami se sebou, ztrácejí soudnost. ¹³Nechceme si zakládat na díle přesahujícím hranice, které nám vyměřil Bůh, totiž abychom došli až k vám. ¹⁴Nechceme se rozpínat dál, než kam jsme sami došli – vždyť jsme ve své službě evangeliu Kristovu dospěli až k vám. ¹⁵Nezakládáme si na tom, co udělali jiní; máme však naději, že vaše víra bude růst, a tak se hranice nám stanovená rozšíří... (2K 10,12–15)

Osobní studium

Jak již bylo řečeno v předchozí části, korintský sbor měl vážné problémy. Apoštol Pavel ve svých listech uvádí principy uzdravení a obnovy (1K 3,5–11; 12,1–11; 2K 10,12–15).

Apoštol píše o jednotě církve. Poukazuje na to, že Ježíš používá různé pracovníky, aby plnili rozličné úkoly. Každý z nich pracuje svým způsobem – a společně budují Boží dílo (1K 3,9).

Bůh nás vybízí ke spolupráci, ne k měření sil. Každý z nás je obdarován určitými dary, abychom s nimi spolupracovali ve službě Kristu a budovali společenství (1K 12,11). Dary se nedělí na důležitější a méně důležité. V Kristově církvi jsou potřebné všechny dary (1K 12,18–23). Dary, které nám Bůh dává, nejsou určeny pro sobecké naparování. Duch svatý nám je dává pro službu.

Jakékoliv porovnávání s druhými je nerozumné. Pokud se totiž začneme porovnávat, budeme buď zmalomyslnění, nebo namyšlení. Když si budeme myslet, že jiní jsou lepší a důležitější než my, zmalomyslní nás to. A pokud si budeme myslet, že naše práce je efektivnější a důležitější než práce jiných, přemůže nás pýcha. Oba tyto postoje poškozují naši službu pro Krista. Když používáme dary, kterými nás Kristus obdaroval, budeme v naší svědecké službě pro Krista prožívat radost a pokoj. Budeme se ve svém úsilí navzájem doplňovat a Kristova církev na cestě k Božimu království poroste.

Aplikace

Závidíš někomu jeho duchovní dary? (To je těžká otázka, že?) V jaké situaci se ti stává, že porovnáváš své duchovní dary s ostatními spoluvěřícími a jsi pyšný na ty, které jsi obdržel? Pavlovy obavy vyplývají z toho, že jsme hříšní. Bez ohledu na to, na kterou stranu klopýtáme (závist nebo pýcha), jak se můžeme naučit mít nesobecký postoj, který je nevyhnutelný, pokud se nechceme do této pasti chytit?

Odpuštění

³²Spolu s ním byli vedeni na smrt ještě dva zločinci. ³³Když přišli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jej i ty zločince, jednoho po jeho pravici a druhého po levici. ³⁴Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ (L 23,32–34)

²⁰Jste tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem! ²¹Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti. (2K 5,20.21)

²⁶„Hněváte-li se, nehřešte.“ Nenechte nad svým hněvem zapadnout slunce... ³⁰A nezarmucujte svatého Ducha Božího, jehož pečeť nesete pro den vykoupení. (Ef 4,26.30)

Osobní studium

Úvodní texty v tomto dni nám zčásti pomáhají chápat podstatu odpuštění (podívej se i na text v Ř 5,8–11).

Kristus převzal iniciativu a smířil nás se sebou. V Kristu jsme byli smířeni s Bohem. Smíření není výsledkem našeho pokání a vyznání. Smířila nás Kristova smrt na kříži. A my máme přijmout to, co pro nás Bůh učinil.

Je pravda, že nemůžeme přijmout požehnání odpuštění, dokud nevyznáme své hříchy. To však neznamená, že Boží odpuštění je výsledkem našeho vyznání. Bůh nám chce vždy odpustit. Vyznání pomáhá a dává nám sílu odpuštění přijmout (1J 1,9). Vyznání je nesmírně důležité. Ne proto, že by se měnil Boží postoj k nám, ale proto, že se mění náš postoj k Bohu. Když se poddáme usvědčující moci Ducha svatého, vyznáme svůj hřích a budeme se kát, v našem životě nastane změna.

Odpuštění je pro naši duchovní pohodu velmi důležité. Když nedokážeme odpustit někomu, kdo nám ublížil – i když si možná naše odpuštění nezaslouží – může to ublížit více nám než tomu druhému. Když ti někdo ublížil a tato rána v tvém nitru hnisá, protože mu nedokážeš odpustit, stále více se tato rána a problém prohlubuje.

Jako nás Kristus neodsuzuje, tak ani my bychom neměli odsuzovat druhé. Naše odpuštění, to není ospravedlnění jednání toho člověka vůči nám. Můžeme však být smířeni s někým, kdo nám ublížil – a to proto, že Kristus nás smířil se sebou, když jsme mu ublížili. Můžeme odpouštět, protože Bůh odpouští nám. Můžeme milovat, protože Bůh nás miluje. Můžeme se rozhodnout odpustit i navzdory postojům a činům jiného člověka. To je pravý Ježíšův duch.

Aplikace

Co je to odpuštění? Ospravedlní naše odpuštění jednání člověka, který nám ublížil? Je odpuštění závislé na tom, zda se viník bude kát? Co když si tento člověk naše odpuštění nezaslouží? Jak nám může pomáhat odpouštět jiným to, že Kristus odpustil nám?

Od problémů k obnově

¹⁵Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra.

¹⁶Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby „ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď“. ¹⁷Jestliže ani je neuposlechno, oznam to církvi; jestliže však neuposlechno ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník. ¹⁸Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi. (Mt 18,15–18)

Osobní studium

Jeden z návodů na řešení problémů mezi věřícími můžeme najít v Matoušově evangeliu 18. kapitole. Přečti si Mt 18,15–18. Které tři kroky uvádí Ježíš, aby nám pomohl řešit konflikty?

Ježíš dal tuto radu s cílem, aby se konflikt týkal co nejmenšího počtu lidí. Jeho záměrem bylo, aby dva lidé, kterých se problém týká, si ho vyřešili mezi sebou. Proto říká: „Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima“ (Mt 18,15). Když roste počet lidí, kteří jsou nějak zapojeni do konfliktu mezi lidmi, roste i počet sporů a hádek. Lidé se přidávají na jednotlivé strany a vznikají „bojové linie“. Když se však křesťané snaží urovnávat svá nedorozumění v soukromí, v duchu křesťanské lásky a vzájemného porozumění, vytvoří se ovzduší smíření. V něm působí Duch svatý a napomáhá jejich snaze nedorozumění vyřešit.

Jsou však i případy, kdy osobní výzvy k vyřešení konfliktu zůstanou bez efektu. V tomto případě nás Ježíš vyzývá, aby byl přizván jeden nebo dva další lidé. Tento druhý krok v procesu smíření musí však vždy následovat až po prvním kroku. Cílem je, aby se lidé sblížovali, ne oddalovali. Posláním přizvaných lidí není rozhodnout, kdo má pravdu. Jejich úkolem je v křesťanské lásce a se soucitem – jako poradci a modlitební partneři – se účastnit na procesu sblížení dvou odcizených stran.

Stává se však, že všechny pokusy vyřešit konflikty skončí neúspěšně. V tom případě Ježíš radí, aby tento problém byl předložen církvi. Určitě to neznamená, že by byla pro osobní konflikt přerušena sobotní bohoslužba. Vhodným místem pro řešení – pokud při prvních dvou krocích nedošlo ke smíření stran – je církevní půda v nějakém vhodném čase. A zase je cílem smíření obou stran, ne obviňování jedné a očisťování druhé.

„Nedovolte, aby hněv přerostl do nepřátelství. Nedovolte, aby rána začala hnisat a vytékala z ní jedovatá slova, která otráví mysl těch, kdo je slyší. Nedovolte, aby zahořklé myšlenky naplnily vaši mysl. Jdi za svým bratrem a v pokoře a upřímnosti s ním hovoř o dané věci.“ (GW 449)

Aplikace

Víš o nějakém probíhajícím konfliktu – anebo jsi dokonce jeho přímou součástí? Co konkrétně můžeš udělat pro vzájemné usmíření obou stran?

Podněty k zamyšlení

„Když v srdcích Božích pracovníků přebývá Kristus, když se zbavili každého sobectví, soupeření a snahy o nadvládu, když mezi nimi vládne jednota a když prožívají posvěcení a cítí a vnímají vzájemnou lásku, potom tak, jak je jisté, že Boží zaslíbení se naplní, určitě budou svlaženi deštěm milosti Ducha svatého.“ (ISM 175)

„Pokud chceme, aby v Pánův velký den byl Kristus naším útočištěm, musíme odložit všechnu nenávist a každou snahu o nadvládu. Musíme zcela vyhubit kořeny těchto nesvatých pohnutek, aby se v našem životě již nikdy neobjevily. Musíme stát zcela na straně našeho Pána.“ (Ellen Whiteová, Last Day Events, 190)

Otázky k rozhovoru

1. *Přečtěte si Ko 3,12–17. Uvažujte o křesťanských vlastnostech, které apoštol Pavel připomíná věřícím v Kolosech. Proč jsou tyto vlastnosti základem řešení všech konfliktů? Jak nám pomáhají v praxi principy, které nám představuje Ježíš v Mt 18,10–18?*
2. *Ještě jednou si přečtěte text v Ko 3,12–17. Proč jsou popisované skutečnosti základem pro oživení a reformaci, které tak nutně v církvi potřebujeme?*
3. *Když se podíváme na naši církev jako na celek, co nám nejvíce brání v oživení a reformaci? Je to naše učení? Určitě ne. Bůh nám je dal, abychom je zvěstovali světu. Problém spočívá výhradně v nás – v našich mezilidských vztazích, naší zbytečné žárlivosti, hašteření, v našem sobectví, touze po nadvládě...*
4. *Proč musíš ty, ano ty – ne bratr či sestra vedle v lavici, ne kazatel, ale ty sám – prosit o sílu Ducha svatého, aby dříve, než nastane oživení a reformace v celé církvi, způsobil potřebné změny v tobě?*

Slíbené oživení a dokončení Božího díla

Texty na tento týden:

Mt 3,10.11; 28,16–20; JI 3,1–5; Ž 51,10–13; Zj 17,12–14

Základní verš

**„Budte tedy trpěliví, bratří, až do příchodu Páně. Pohleďte, jak rolník čeká trpělivě na draho-
cennou úrodu země, dokud se nedočká podzimního i jarního deště. I vy tedy trpělivě čekejte,
posilněte svá srdce, vždyť příchod Páně je blízko.“ (Jk 5,7.8)**

Možná se nám někdy zdá jako nemožné oslovit celý svět evangeliem. I když církev adventistů velmi rychle roste, tento růst není úměrný růstu populace. Na světě je mnoho oblastí, kde o adventistech nevědí vůbec nic – ani o poselství, které přinášejí.

Tato smutná realita vyvolává vážné otázky: Je možné, aby tato generace přinesla evangelium do celého světa? Nastane nějaký neobvyklý zlom, který dramaticky urychlí zvěstování trojandělského poselství? V této souvislosti je třeba uvědomit si jednu věc: Je to Boží dílo – a On ho dokončí. Zároveň však nesmíme zapomínat, že v této poslední fázi Božího díla nás Bůh pověřil důležitou úlohou.

Zaslíbená moc

16Jedenáct apoštolů se pak odebralo do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil. 17Spatřili ho a klaněli se mu; ale někteří pochybovali. 18Ježíš přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. 19Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého 20a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,16–20)

Osobní studium

Kristovo velké pověření v Mt 28,16–20 provází důležité Ježíšovo zaslíbení. O jaké zaslíbení jde? Učedníci nekázali ve své síle, ale v síle Kristově. Podle Pavla bylo v průběhu několika let evangelium „kázáno všemu stvoření pod nebem“ (Ko 1,23). I když někdo možná pochybuje o doslovném významu Pavlových slov, je nepopíratelné, že v prvním století evangelium velmi silně ovlivnilo společnost. Evangelium změnilo svět. Kristus slíbil svým učedníkům, že pošle, „co slíbil Otec“, a oni budou „vyzbrojeni mocí z výsosti“ (L 24,49). Spasitel dodal: „Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země“ (Sk 1,8).

Bez ohledu na náročnost tohoto úkolu jsou Boží zaslíbení jistá. Ježíšova slova, že „toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům“ (Mt 24,14), jsou zaslíbením. Možná nám přijde jako nemožné zvěstovat evangelium celému světu, ale Boží moc dokáže překonat všechny překážky. Dříve, než se náš Pán vrátí, každý člověk na planetě Zemi dostane příležitost slyšet a pochopit Boží poselství lásky a pravdy (Zj 18,1).

„Viděla jsem anděly, kteří sestupovali na zem a potom zase vystupovali do nebe. Připravovali půdu pro splnění významné události. Potom jsem viděla jiného mocného anděla, který dostal příkaz sestoupit na zem, připojit se k hlasu třetího anděla a dát sílu a moc jeho poselství. Tento anděl obdržel velkou moc a slávu. Když sestupoval, zem byla osvícena jeho slávou. Světlo, které provázelo tohoto anděla, proniklo všude.“ (EW 277)

Bůh své dílo dokončí. Sešle svého Ducha a dokončí, co se v rámci lidských plánů zdá nemožné.

Aplikace

Jak můžeš efektivněji svědčit o Bohu ve svém blízkém okolí? Co můžeš udělat, abys napomohl splnění úkolu, který je zaznamenan v Mt 24,14?

Raný a pozdní déšť

¹I stane se potom: Vyleji svého ducha na každé tělo. Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši starci budou mít sny, vaši jinoši budou mít prorocká vidění. ²Rovněž na otroky a otrokyně vyleji v oněch dnech svého ducha. ³Způsobím, že budou na nebi i na zemi divné úkazy: krev a oheň a sloupy dýmu. ⁴Slunce se zastře tmou a měsíc krví, dříve než přijde den Hospodinův, veliký a hrozný. ⁵Avšak každý, kdo vyzývá Hospodinovo jméno, se zachrání. Na hoře Sijónu a v Jeruzalémě budou ti, kdo vyvázli, jak řekl Hospodin, spolu s těmi, kdo přežili, jež Hospodin povolá. (Jl 3,1–5)

Osobní studium

Ve Starém a Novém zákoně je používána symbolika vody ke znázornění působení Ducha svatého. Prorok Izajáš píše: „Já vyleji vody v místa zprahlá žízní, bystřiny na suchou zemi. Já vyleji svého ducha na tvé potomstvo...“ (Iz 44,3). Je zde využit obvyklý hebrejský literární útvar, který se nazývá paralelizmus. Druhý výrok v textu vysvětluje ten první. I prorok Jóel využívá symboliku vody. Bůh slibuje, že zalaví izraelská pole. Potom vyhláší: „Vyleji svého ducha na každé tělo“ (Jl 3,1; 2,28). Také Ježíš používá symboliku vody, aby znázornil působení Ducha svatého (J 7,37–39).

V biblických dobách se oralo a selo na podzim. Potom přišel raný déšť. Ten způsobil, že semeno vyklíčilo a získalo dostatečnou výživu pro svůj růst. Pozdní déšť pak zalavil půdu na jaře. Díky němu dozrála úroda ke sklizni.

Bůh používá symboliku raného a pozdního deště dvěma způsoby. (Přečti si texty v Jl 2,21–24; 3,1–5; Jk 5,7.8.) Raný déšť Ducha svatého byl vylit na učedníky o Letnicích, aby „spustil“ křesťanskou misi. Pozdní déšť bude vylit na Boží církev na konci času, aby mohlo být dokončeno Boží dílo na zemi. Termín „pozdní déšť“ odkazuje na nepřetržitě působení Ducha svatého, který usvědčuje, učí, vede a zmocňuje každého věřícího. „Pozdní déšť“ je výraz, kterým je popisováno zvláštní seslání Ducha svatého na Kristovu církev těsně před Ježíšovým příchodem.

„Když židovští proroci předpovídali, že Boží církev obdrží v nebyvalé míře dar duchovní milosti, používali obraz raného a pozdního deště, který padá ve východních zemích v době setby a žní. Vylití Ducha ve dnech apoštolů bylo počátkem raného deště a výsledek byl velkolepý... Avšak pro dobu krátce před ukončením pozemské žně je přislíben dar mimořádné duchovní milosti, která má připravit církev na příchod Syna člověka. Toto vylití Ducha je přirovnáno k pozdnímu dešti; a právě o tuto větší moc by měli křesťané ‚v čas jarních dešťů‘ prosit Pána žně.“ (PNL 32; AA 55)

Aplikace

Jak se projevuje „pozdní déšť“ ve tvém životě? Jakou úlohu hraje? Co očekáváš od „pozdního deště“?

Podmínky pro pozdní déšť

¹⁰Dej, ať slyším veselí a radost, ať jásají kosti, jež jsi zdeptal. ¹¹Odvrať svou tvář od mých hříchů, zahlad' všechny moje nepravosti. ¹²Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha. ¹³Jen mě neodvrhuj od své tváře, ducha svého svatého mi neber! (Ž 51,10–13)

Osobní studium

Co říkají následující texty v Sk 1,14; 3,18–20; Za 10,1; Ž 119,25 a J 6,63 o přípravě, která je potřebná pro to, abychom mohli přijmout v plnosti moc Ducha svatého?

Písmo nás vyzývá, abychom prosili o Ducha svatého (L 11,13). Učedníci věřili Kristovu zaslíbení, sjednocení čekali a prosili o vylití Ducha svatého (Sk 1,8.14). Bůh nás vybízí, abychom prosili o Ducha svatého – ne proto, že by nám ho nechtěl dát, ale proto, abychom byli připraveni ho přijmout. Když prosíme o vylití Ducha svatého, Bůh působí v našem srdci a vede nás k pokání. Modlitba v malých skupinách spolu s dalšími členy sboru nás sjednotí a upevní naše společenství. Modlitba a studium Bible připraví naši mysl, abychom byli citliví na působení Ducha svatého v našem životě.

Každé duchovní oživení a pravá reformace v nás vyvolají vášnivou touhu svědčit. (Podívej se na text ve Sk 4,13.20; 5,32; 8,4.) Když si uvědomíme, co pro nás Ježíš vykonal, budou naše srdce naplněna vděčností. Podobně jako Petr a Jan vyznáme: „Neboť o tom, co jsme viděli a slyšeli, nemůžeme mlčet“ (Sk 4,20). Vylití Ducha svatého o Letnicích připravilo učedníky, aby mohli mocně svědčit.

Vylití Ducha svatého o Letnicích připravilo učedníky, aby se stali svědky pro okolní společnost. Také vylití Ducha svatého při pozdním dešti připraví Boží církve k tomu, aby mohla oslovit poslední generaci na tomto světě. Boží dílo na zemi bude ukončeno vylitím pozdního deště. Nejvzácnější dar nebe je nabízen v neomezeném množství, aby bylo ukončeno nejnaléhavější a nejdůležitější dílo, které bylo církvi svěřeno.

Aplikace

Jaký je přirozený důsledek duchovní obnovy v našem životě? Kam vedou všechna duchovní oživení a reformace? První učedníci svým kázáním a svědectvím obrátili svět „vzhůru nohama“. Jak může něco podobného platit i o nás?

Křest ohněm

¹⁰Sekera už je na kořeni stromů; a každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyřát a hosen do ohně. ¹¹Já vás křtím vodou k pokání; ale ten, který přichází za mnou, je silnější než já – nejsem hoden ani toho, abych mu zouval obuv; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. (Mt 3, 10.11)

Osobní studium

Ve Starém a Novém zákoně jsou při popisu působení Ducha svatého používány různé symboly – voda, vítr, olej... Jan Křtitel připojuje další obraz – oheň (Mt 3,11; L 3,16).

Jan v uvedeném textu říká: „On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.“ Slovo „ohněm“ vysvětluje větu „křtít Duchem svatým“. Křest Duchem svatým je tedy křtem ohněm. Slovo „křest“ je v Novém zákonu použito 80krát a znamená úplné ponoření.

V Písmu je oheň velmi často používán symbolicky. (Přečti si texty v Ex 3,2–4; 24,17; 1Kr 18,24; Mal 3,2,3; Sk 2,1–4 a Žd 12,29.) Oheň je symbolem slávy, přítomnosti a moci Boha, která se projevuje v působení Ducha svatého. Být pokřtěný ohněm znamená být ponořený do slávy Boží přítomnosti prostřednictvím Ducha svatého, což vede ke svědectví o jeho moci. Mojžíš potkal Boha v hořícím keři. Pak odešel ze slávy jeho přítomnosti, aby svědčil před faraonem. Eliáš svědčil Izraeli v slávě Boží ohnivě přítomnosti na hoře Karmel. Když se o Letnicích ukázaly ohnivě jazyky, učedníci svědčili v jazycích, které se nikdy před tím neučili. Křest Duchem svatým je ponoření do přítomnosti a moci Boha, abychom byli připraveni na efektivní svědectví o jeho slávě. I v posledních dnech dějin této země se Boží lid ponoří do Boží přítomnosti a bude naplněn jeho mocí. Bůh vyšle svůj lid, aby světu přinášel svědectví o jeho charakteru – charakteru Stvořitele a Zachránce.

Boží sláva a jeho laskavý charakter budou prostřednictvím moci Ducha svatého zjeveny čekajícímu světu a vesmíru. Každý člověk na této planetě dostane příležitost slyšet a pochopit Boží poslední poselství.

Aplikace

Boží sláva a jeho laskavý charakter budou zjeveny světu. Jak můžeš právě teď zjevovat okolí tuto slávu svým životem? Co to od tebe vyžaduje?

Ukončení velkého sporu

¹²Deset rohů, které jsi viděl, je deset králů, kteří se ještě vlády neujali, ale v jedinou hodinu přijmou královskou moc spolu se šelmou. ¹³Budou zajedno ve svých úmyslech a svou sílu i moc dají té šelmě. ¹⁴Ti budou bojovat s Beránkem, ale Beránek je přemůže, protože je Pán pánů a Král králů; ti, kdo jsou s ním, jsou povoláni a vyvoleni a věrní. (Zj 17,12–14)

Osobní studium

Celou knihu Zjevení můžeme shrnout do několika slov: Ježíš vítězí, satan prohrává. (Přečti si texty ve Zj 12,17; 17,12–14; 19,11–16.) Je dobrou zprávou, že tentýž Ježíš, který porazil satana na kříži, opět přijde a zpečetí své vítězství nad mocnostmi zla. Úplně skoncuje se zlem (Zj 19,19–21; Ez 28,18.19). Zlo nebude mít poslední slovo. Bída a neštěstí nebudou mít poslední slovo. Nemoci a utrpení nebudou mít poslední slovo. Chaos a kriminalita nebudou mít poslední slovo. Choroby a smrt nebudou mít poslední slovo.

Poslední slovo bude mít Bůh.

Do té doby Otec, Syn i Duch svatý dělají vše pro to, aby každý člověk poznal evangelium. Bůh prožívá utrpení nad stavem umírajícího světa. Jeho lid brzy svými slovy a činy zjeví světu Ježíšovu úžasnou milost a pravdu.

I satan však dělá vše, co je v jeho moci, aby bojoval proti jejich svědectví. Poslední krize rozdělí tento svět. Ježíš pošle svého Ducha v pozdním dešti. Boží dílo na zemi bude ukončeno.

„Kristovi následovníci budou radostně zvěstovat Boží poselství – po celém světě budou varování šířit tisíce lidí. Budou se dít zázraky, nemocní budou uzdravováni; věřící budou provázet znamení a zázraky.“ (VDV 396; GC 612)

Boží dílo na zemi bude dokončeno. Ježíš znovu přijde. Celá nebesa i zem se budou radovat. Nejdůležitější prioritou v našem životě je být každý den v srdci oživen Boží milostí a zvát Ducha svatého, aby nás formoval k jeho obrazu (1J 3,1–3).

Aplikace

Dějiny tohoto světa spějí ke svému konci. Kdo to nevidí? Je něco, na čem záleží více, než abychom otevřeli své srdce Ježíši a prosili ho o oživení a reformaci, které jsou tak potřebné nejen pro každého z nás jednotlivě, ale i pro církev jako celek? Co by se stalo, kdybychom svá srdce plně podřídili Bohu a svůj život zasvětili šíření tohoto poselství světu?

Podněty k zamyšlení

„Poselství nebude šířeno ani tak pomocí argumentů jako hlubokým přesvědčováním Božího Ducha. Důkazy už byly předloženy, semeno bylo zaseto. A nyní klíčí a přináší plody. Tiskoviny rozšířené evangelisty zapůsobily svým vlivem. Mnozí lidé, na které měly vliv, však nemohli všemu správně rozumět nebo se evangeliem řídit. Nyní však pronikají paprsky ‚světla‘ všude, evangelium lze vidět v celé jeho krásě a upřímní věřící lámou pouta, která je svazovala. Rodinné svazky a církevní vztahy je už nemohou zadržet. Pravda evangelia má pro ně větší cenu než všechno ostatní. Navzdory silám, které se spojí proti pravdě, se velký počet lidí postaví na Boží stranu.“ (VDV 396; GC 612)

Otázky k rozhovoru

1. *V uvedeném citátu Ellen Whiteové je napsáno: „Poselství nebude šířeno ani tak pomocí argumentů jako hlubokým přesvědčováním Božího Ducha.“ Co to znamená? A co to neznámá? Vždyť naše poselství je velmi logické a rozumné. V jeho prospěch svědčí velmi silné argumenty. Jak máme rozumět tomuto citátu?*
2. *Jakou duchovní aplikaci mají zaslíbení, která dal Bůh svému lidu ve Starém zákoně, pro jeho církev dnes? (Dt 11,13–18; Oz 6,1–3; 10,12)*
3. *Stephen Hawking, jeden z nejznámějších vědců, zhodnotil věčný život jako „pohádku pro lidi, kteří se bojí tmy“. Proč podobné výroky ukazují, jak důležité poselství plné naděje máme pro svět, který nezná Boha ani jeho lásku?*
4. *I když nevíme, kdy se Ježíš vrátí, věříme, že to bude co nejdříve. Chceme, aby tento hříchem nakažený svět skončil a začal nový svět bez hříchu. Proto věříme, že oživení a reformace jsou nesmírně důležité. Ty však nezačnou jinak než působením Ducha svatého v našem srdci. Reformace se „nespustí“, dokud se jako jednotlivci vědomě nerozhodneme podřídit se plně svým srdcem, duší i myslí Bohu. Jak se můžeme – bez toho, abychom odsuzovali druhé nebo se s nimi porovnávali – navzájem povzbuzovat v přípravě na působení Ducha svatého v našich životech?*

Použité zkratky

Biblické překlady

Standardně je v lekcích Průvodce studiem Bible používán Český ekumenický překlad. Pokud je použit jiný překlad, je u odkazu verše uvedena následující zkratka:

B21 Bible, překlad 21. století

ČSP Český studijní překlad

Díla Ellen Whiteové

U českých překladů knih Ellen Whiteové je uváděno nejnovější vydání z nakladatelství Advent-Orion.

Zkratka	Anglický název
AA	The Acts of the Apostles
CCH	Counsels for the Church
COL	Christ's Object Lessons
DA	The Desire of Ages
ED	Education
EW	Early Writings
GC	The Great Controversy
GW	Gospel Workers
MH	The Ministry of Healing
PK	Prophets and Kings
RC	Reflecting Christ
SC	Steps to Jesus
SM	Selected Messages

Zkratka	Český název
CVP	Cesta k vnitřnímu pokoji
OSU	Od slávy k úpadku
PM	Perly moudrosti
PNL	Poslové naděje a lásky
RPC	Rady pro církev
TV	Touha věků
VDV	Velké drama věků
VYCH	Výchova
ŽNP	Život naplněný pokojem

Další materiály

Zkratka	Anglický název
BC	The SDA Bible Commentary (1BC – svazek 1 atd.)
RH	The Advent Review and Sabbath Herald

Západy slunce jsou uváděny pro zeměpisnou délku 15° a šířku 50°, jsou převzaty z webové stránky: <http://calendar.zoznam.sk>.

Sbírky ve 3. čtvrtletí 2013

Misijní sbírky

Sbírky sobotní školy ve třetím čtvrtletí roku 2013 jsou určeny na podporu práce v institucích a odděleních církve, které se zaměřují na činnost zvláště v letních měsících. Využívají tento čas k organizaci táborů a setkání, aby jejich účastníci získali nové zkušenosti a upevnili vzájemné vztahy. Jejich práce se soustřeďuje na děti, mládež a manželské páry. V závěru čtvrtletí je podpora soustředěna na misijní činnost. Vyhledávání a školení ochotných lidí je dnes velice důležitý prvek pro naplnění vizí a plánů církve. Naše děti, mladí lidé i manželé potřebují být nejen seznámeni s potřebnými informacemi, ale hlavně potřebují být získáni pro následování Ježíše. V rámci křesťanského správcovství je třeba učit se rozvíjet dary, kterými nás Bůh obdařil.

Církev je misijně orientována a každá oblast činnosti církve – sociální práce, vydavatelská činnost, práce s dětmi, mládeží – by měla směřovat ke sdílení naděje, kterou jsme v Ježíši přijali.

Svou účastí při sbírkách v sobotní škole podpoříme výše uvedené programy. Výnos sbírek bude z větší části odeslán na projekty mimo naše země a pomohou tam, kde je finančních prostředků nedostatek.

Na odvodech do světového misijního fondu se jednotlivá sdružení podílejí v roce 2013 takto:

České a Moravskoslezské sdružení 100 %

Slovenské sdružení 90 %

Zůstatek je určen Slovenskému sdružení na podporu vlastních misijních projektů.

Sbírka 13. soboty

Finanční prostředky ze sbírky 13. soboty jsou určeny na podporu plánovaných projektů církve v jednotlivých částech světa.

Ve 3. čtvrtletí 2013 podporujeme Inter-Evropskou divizi (EUD) se sídlem v Bernu ve Švýcarsku.

Tvoří ji země: Andora, Rakousko, Belgie, Bulharsko, Česká republika, Francie, Německo, Gibraltar, Vatikán, Itálie, Lichtenštejnsko, Lucembursko, Malta, Monako, Portugalsko, Rumunsko, San Marino, Slovensko, Španělsko a Švýcarsko.

V těchto zemích žije 335 934 000 obyvatel a působí zde 177 420 členů naší církve, kteří se shromažďují v 2 532 sborech.

Více informací naleznete postupně na www.casd.cz.

V roce 2013 všechna sdružení odvádějí na tento účel 90 %. Ostatní prostředky jsou určeny na stavební projekty Moravskoslezského sdružení.

Sbírka darů 13. soboty proběhne 28. září 2013.

Edvard Miškeř, hospodář Česko-Slovenské unie